Pierre Barbet

Imperiul lui Baphomet

CICLUL BAPHOMET

ODATĂ, ÎN...

Octombrie 1118 i

O NAVĂ EXTRATERESTRĂ...

Un meteorit lasă în urma lui o dâră prelungă, argintie, ŞI O FIINŢĂ CIUDATA...

— Spune-mi Baphomet! răspunse stârpitura întinzând o labă acoperită cu solzi.

CRUCIADA SFÂNTA PORNEŞTE...

O lumină puternică îi orbi pe sarazini, până la zidurile oraşului. Apoi tunetele exploziilor se rostogoliră...

CUCERIND ORIENTUL.

Şi atunci, una, două, zece, o sută... de explozii atomice începură să nimicească spatele oştirii duşmane. Nici curajul legendar al mongolilor nu putea suporta un asemenea carnagiu.

DAR LAMA ARE O PREMONIŢIE...

. El, marele maestru al Templierilor, nu era decât o marionetă în mâinile lui Baphomet! Aveà de ce să fie uluit...

IMPERIUL LUI BAPHOMET

Ajutat de noroc şi de curajul său, Guillaume de Beaujeu poseda acum cel măi mare Imperiu cucerit vreodată de uit singur om.

PIERRE BARBET

IMPERIUL LUI BAPHOMET

In româneşte de Dora Sandolaclie

Editura CRISTIAN Editura ANTRAT Craiova

Consilier literar : *Daniel Cristian Dumitru* Consultant de specialitate : *Ion Hobana*

Titlul original: L'Empire du Baphomet

Doctorulut Jean Claude Laburthe istoric, erudit, ale cărui sfaturi mi-au - fost de mare ajutor în redactarea acestei cărţi.

Ca mărturie a unei vechi şi sincere prietenii.

P. B.

Prolog

Octombrie 1118.

In înaltul cerului azuriu de peste Cathay *, un meteorit lasă în urma lui o dâră prelungă, argintie, perfect vi-vibilă în razele soarelui.

Pădurea Orient, din apropiere de Troyes, e despuiată de podoaba-i aurie. Suflă un vânt rece, tăios. Se înserează, în depărtare, nişte câini se aud scheunând pe urma vânatului.

Deodată, o arătare neagră zvâcneşte ca din puşcă din tufişurile de mărăcini. Este un mistreţ rătăcit, cu ţepi lungi şi deşi, care fuge cât poate, să-şi scape pielea. Pare sfârşit ; din botul în care-i strălucesc doi colţi lungi, ascuţiţi, i se scurg balele şi şchiopată de-un picior, sfâşiat de-un ciot.

N * Cathay — China.

ï

După care, iarăşi se face linişte.

Câteva frunze întârziate se lasă dansând pe pămînt.

Apoi, un cavaler îşi face apariţia din desiş. Calul lui e scăldat în sudoare. Zăbala e albă de spumă, înaintea lui; câinii, extenuaţi, cu boturile-n pământ, adulmecă urma încă proaspătă a sălbăticiunii/

Veneau dinspre Beaulien şi «e-ndreptau spre inima pădurii, către lacuri, un fel de bălţi cu ape străine, *pline* de frunze moarte.

Indreptându-se într-acolo, animalul fuge mereu, dar puterile încep să-l părăsească. Cei patru ogari, cu limbi le-atârnând, câştigă teren.

Acum vânătorul îşi zăreşte prada şi pe buze i se iveşte un surâs.

„Haide ! gândeşte el, de data asta Hugues de Payn nu se mai întoarce cu coada-ntre picioare. Un animal grozav, pe cinstea mea ! Pun pariu că are de gând să-şi vândă scump pielea... " ^:->v j

Cu mare grijă, vânătorul coboară ţepuşa scurtă, gata şă lovească dacă animalul s-ar fi întors pe neaşteptate Spre eh *f*

In stânga sa, apele iazului răsfrâng razele înroşite ale soarelui în apus.

La un moment dat,. un fulger luminează frunzele galbene aşternute pe jos.

Câinii urlă a moarte.

Calul, speriat, sare-ntr-o parte, dezechilibrând cavalerul si trântindu-l la pământ. In cădere, acesta se loveşte cu capul de-un trunchi de stejar. Rămâne apoi întins, nemişcat, cu braţele în lături, şi-o picătură de sânge i se prelinge pe-obrazul sfâşiat de-o creangă.

Trec câteva minute bune.

8

în cele din urmă Hugues schiţează o mişcare cu mâna dreaptă, apoi îşi revine şi se ridică în capul oaselor, încă pe jumătate ameţit.

De-acum e noapte. Luna plină albeşte poalele pădurii.

Apoi, o atingere umedă şi aspră reuşeşte să-l aducă în fire : un câine îi linge obrazul rănit.

Cavalerul se ridică, sprijinindu-se de un trunchi din apropiere şi-şi pipăie capul, strâmbându-se de durere.

După câte i se pare, n-are nimic rupt.

Cu mare geutate, Hugues de Payn îngenunchiază, îşi face semnul crucii şi-i mulţumeşte lui Dumnezeu.

Acum se simte mai bine şi aruncă o privire în jur. Câinii stau în jurul lui, privindu-l cu nişte ochi aproape omeneşti, scâncind neliniştiţi. Mai încolo, calul paşte în iarba rară de pe malul iazului.

Vânătorul se încruntă : un obiect ciudat îi atrage atenţia. O enormă sferă metalică, ruginită, răsare din apele întunecate şi, stupoare... calota superioară pare să se rotească încet.

Hugues îşi face din nou semnul crucii, dar viziunea nu dispare.

De-acum e deja vizibil filetul strălucitor, şi calota continuă să se deşurubeze.

Dintr-o dată, calota se opreşte şi se ridică, dând la iveală un orificiu circular, de unde emană o lumină stacojie.

Gata de orice, Hugues apucă pumnalul înfipt la centură. Câinii urlă, furioşi, descoperindu-şi colţii ascuţiţi, dar păstrează o distanţă respectabilă, ca şi cum nu s-ar simţi în stare să înfrunte pericolul necunoscut din faţa lor.

Pas cu pas, se dau înapoi, mulţumindu-se să mârâie înfundat. Instinctul îi avertizează că îi pândeşte un pericol misterios.

9

Apoi, o siluetă ciudată îşi face apariţia din interiorul sferei, greu vizibilă în lumina palidă a lunii.

Hugues de Payn zăreşte, împietrit de groază, o creatură diabolică. Cu mâna stângă se freacă la ochi, apoi se holbează, ca pentru a se asigura că nu e vorba de un coşmar.

Dar nu ! Nu visează. In faţa sa, la câţiva paşi, se află o creatură diformă, bărboasă, cu un craniu lucios împodobit cu două coarne scurte.

Mâinile, ca nişte gheare, se crispează pe marginea metalică a sferei.

Stârpitura diformă pare să n-aibă haine. Doi sâni îi umflă pieptul. Două aripi scurte i se iţesc la spate.

Imaginea iadului însuşi : un drac împieliţat, somat de infern să ispitească sufletul creştinilor...

Hugues îşi face^ iarăşi semnul crucii şi îngână rugăciuni, dar creatura nici habar nu are. De-acum e în întregime ieşit din sălaşul său şi stă cocoţat pe marginea orifi-ciului prin care a ieşit.

Doi ochi strălucind ca jăraticul îl fixează pe cavaler,. care nu le poate susţine privirea. Are impresia că pupilele diavoleşti emană flăcări care i se. strecoară în creier, pă-trunzându-l până la cele mai intime gânduri.

Să fie oare un coşmar ? Dumnezeule, nu : monstruoasa creatură e cât se poate de reală.

După câteva secunde care părură secole, simţi, cum îl pătrunde un spirit rău. Gânduri ciudate i se născură în minte. Diavolul îi vorbeşte.

— Nu-ţi fie teamă, biată creatură rătăcită pe această planetă înapoiată, nu sunt Satana... Vin din spaţiul nesfârşit, dintr-o lume mult mai evoluată decât a ta. Vai ! O furtună de ioni mi-a distrus vehicoliil pe când călătoream în apropierea planetei tale. Şi iată-mă naufragiat pe acest astru prăpădit, în această navelă de salvare, fără nici o posibilitate de comunicare cu ai mei... Cu toate astea,

ia

n-ai de ce te teme de miné. Din contră, dacă accepţi să-mi urmezi ordinele, vei deveni bogat, puternic şi vei putea să comanzi chiar şi regilor...

— Vorbele tale sunt asemenea cu cele ale prinţului întunericului care l-a ademenit pe Stăpânul Nostru pe muntele

din deşert. Nu eşti cumva Lucifer, cel izgonit, care caută să-i ducă pe oameni la pierzanie ?

— Ei, haide ! Lasă poveştile astea pentru bebeluşi. Dacă aş fi Diavolul, aş căuta să-l ademenesc mai degrabă pe însuşi regele, decât pe-un neînsemnat cavaler. Oh, nu, Hugues de Payn, nu sunt de'cât o fiinţă vie, sosită din ceruri după o călătorie nefericită. Aproape toate mecanismele delicate cu care e echipată mica mea astronavă au fost distruse în timpul acestei aterizări nenorocite, totuşi, mi-au rămas destule arme puternice cu care te-aş putea distruge fără nici o greutate. Aşa că...

După spusele acestea, creatura îndreptă un tub gri către un stejar gros. Hugues n-ar fi putut spune de unde apăruse tubul, dar, când o flacără roşietică calcină trunchiul umed, se zbârli de groază, de parcă trăznetul s-ar fi abătut aisupra lui.

— Ei, ce spui, cavalere ? Tubul acesta te-ar putea preface în cenuşă, pe tine şi pe încă zece ca tine, dar n-am să-l folosesc împotriva ta, căci mi-ai putea face un mare serviciu.

— Vorbeşte ! Dacă dorinţele tale nu-mi vor pune în pericol nemurirea sufletului, am să ţi le îndeplinesc.

Hugues începea să se destindă-.

în fond, creatura aceasta ciudată nu părea deloc deranjată de semnul crucii. Şi pe urmă, nu purta el la gât o venerabilă relicvă care ar fi fost suficientă pentru a pune pe fugă toţi diavolii din iad ?

— Iată nişte vorbe înţelepte, continuă interlocutorul său. O să ne înţelegem. Mai ales că eu cer foarte puţin : în

fiecare zi servitorii tăi vor trebui să depună merinde în apropierea acestui iaz. Apoi se vor îndepărta fără să-n-toarcă privirea. In schimb, eu sunt gata să fac din tine şi din cei ce te vor urma, stăpânii acestei lumi.

— Aş ! Vrei să-ţi baţi joc de mine...

'— Nu, nu, nu î Am să-ţi dau aur. Pentru mine, visul alchimiştilor este realitate. Cu acest metal, vei putea cumpăra pământuri, îţi vei impune voinţa regilor. Vei putea chiar, dacă doreşti, să-ţi aduiţi o armată sub ordinele tale.

Hugues simţea crescând în el tentaţia.

Dacă această creatură spunea devărul, el, biet cavaler de Champagne, ar putea căpăta avere şi renume... Un nobil mărunt ca el nu putea spera vreodată la asemenea pomană. Dese erau

serile posomorâte de iarnă când socotea rezervele de grâu, întrebându-se dacă va fi destul pentru pâine până la recolta următoare. Gata cu munca » aspră de pe lângă conacul decăzut ! Gata cu hainele tocite până la urzeală ! De-acum înainte, nu va mai vâna ca să asigure o friptură la frugala masă seniorială, va hăitui cerbi şi mistreţi doar pentru propria plăcere ! Totuşi, încă mai bântuia îndoiala : dacă această creatură minţea, dacă era diavolul ispititor... Atunci, Hugues de Payn avea să-şi piardă sufletul nemuritor !

Şi dintr-o dată, o inspiraţie îi alungă îndoiala. Bogăţiile acestea, promise doar lui, de ce să nu le pună în slujba unei cauze nobile şi să-şi asigure salvarea sufletului ? Eliberarea Mormântului Sacru, pentru care legiuni întregi de cruciaţi îşi dăduseră viaţa, era un lucru deja împlinit, dar regele Baudouin avea nevoie de ajutor pentru a apăra Ierusalimul împotriva asalturilor necredincioşilor...

Din 1113, Ospitalierii luptau alături de cavaleri de toate naţiile, dar forţele lor nu erau suficiente pentru acest scop. De ce să nu-i ajute ? Ba şi mai mult, de ce să nu

ta

fondeze un ordin monahal noii, cu singurul ţel de a fi scutul apărător al Templului din Ierusalim ?

Da ! Va trebui să ridice mănăstiri în Franţa şi în ţările vecine. Să recruteze şi să antreneze cavaleri care-şi vor consacra viaţa luptei pentru Pământul Sfânt, vor merge la Ierusalim să-şi ofere ajutorul regelui Baudouin al H-lea. Cu siguranţă, Geoffroy de Saint-Omer, André de Moni-bart şi alţi cavaleri, prieteni de-ai lui, îl vor sprijini cu entuziasm în ceea ce voia să facă.

Era hotărât Şi acceptă.

— Ei bine, cavalere ? Ce-ai Hotărât ?

— Sunt de acord să te hrănesc câtă vreme doreşti. Cu condiţia, bineânţeles, să nu-mi ceri imposibilul Spune-mi cum te numeşti şi să dăm mâna : în felul acesta, învoiala nu va fi încălcată niciodată.

— Spune-mi Baphomet ! răspunse stârpitura întinzând o labă acoperită cu solzi.

La atingerea creaturii, Hugues simţi cum îl cuprinde un frig de moarte. Fără-ndoială, creatura era cât se poate de reală : îi simţea pumnul în palma sa„.

— Aşa e bine ! spuse cavalerul f ăcându-şi semnul crucii. Pe domnul nostru Isus, mort pentru noi pe cruce, jur să mă supun întrutotul ordinelor tale.

<— Bine. Pentru început, ai să-mi dai plosca ta şi proviziile din tolbă. Sintetizatorul meu de alimente este distrus şi va trebui să mă mulţumesc cu această hrană îngrozitoare. Apoi, vei aduna nouă camarazi, toţi cavaleri ca tine. Vei merge la Ierusalim, îţi vei abandona soţia şi fiul. Aurul pe care li—1 vei lăsa îi va consola de absenţa ta. Regele va accepta să-ţi încredinţeze paza drumului pentru pelerini, care trece prin Jaffa. De asemenea, îţi va acorda ca proprietate o parte din palatul său situat exact pe locul vechiului Templu al Regelui Solomon. Acolo vei promulga regulile ordinului în faţa patriarhului Ierusali-

13

mului. După care, un cavaler ilustru ţi se va alătura Hügues, conte de Champagne. , — Cum de eşti deja la curent cu dorinţele mele şi cum dé cunoşti Pământul Sfânt, tu, care pretinzi că eşti străin?

— Din nefericire, nu toate aparatele navei mele au fost distruse ! Posed încă, un computer perfecţionat, în legătură cu creierul meu, care-mi permite să văd în viitor. Gândurile tale îmi sunt cunoscute. Dar asta nu e tot. In 1128, vei reveni în Franţa. De aici, vei pleca în Anglia pentru a recruta noi adepţi. Consiliul din Troyes va fixa definitiv regulile ordinului Templierilor. Apoi vei primi ajutorul unui om sfânt, Bernard. La vremea aceea, puterea ta va fi msfre şi mantia albă de cavaler va fi salutată cu respect. Vei pleca după aceea din nou spre Pământul Sfânt, îl vei salva pe episcopul de Avignon, apoi alături de Foulques d'Anjou şi oastea sa, vei purta lupte aprige. Gloria se va răspândi asupra ordinului şi adepţii tăi vor fi nenumăraţi.

— Domnule ! exclamă cavalerul uimit peste măsură, ce-am făcut oare pentru a merita o soartă atât de minunată ?

— Ai fost de acord să ajuţi o creatură aflată la nevoie. Dumnezeu te răsplăteşte prin mine. Mai ascultă-mă puţin. Vei instala aici în apropiere mai multe comandamente pentru protejarea acestei păduri: la Bonlieu, La Piney, lalloy-son şi la Bouy. La moartea ta, a cărei dată nu ţi-o voi dezvălui, vei transmite secretul succesorului tău, marele maestru al ordinului, care va trebui să îndeplinească punct cu punct angajamentele tale şi, la fel ca tine, să păstreze cu străşnicie secretul existenţei

mele. Pe unde vei merge, vei purta o şfigie cu chipul, meu, un robot care-ţi va da posibilitatea \ să comunici cu mine, chiar şi-atunci când te vei afla pe Pământul Sfânt. Ţine bine minte că existenţa ei va trebui ţinută în secret absolut, căci ea va dispărea dacă privirea unui neiniţiat va cădea pe ea. , Ţi-am spus destule. Mai târziu, voi pune la dispoziţia marilor maeştrii alţi roboţi, arme puternice şi maşini sofisticate care le vor permite să-şi învingă adversarii. Deocamdată, mulţumeşte-te cu acest aur ; ai putea să întorci împotriva mea dispozitivele de care dispun.

Hugues nu mai rezista. I se învârtea capul, privirea i se tulbura. Visa oare ? Totuşi, Baphomet îi întinse o bucată de metal galben, aşa cum îi promisese.

Cu gesturi mecanice, îşi desprinse plosca, aruncă tolba cu provizii, apoi luă lingoul. Greutatea lui îl surprinse, dar strălucirea lui arăta că era veritabil. Creatura aceasta venită din alte lumi îşi ţinea promisiunea.

— Să nu uiţi ! strigă stârpitura. Mâine, la aceeaşi oră, servitorii tăi să depună hrana lângă iazul acesta. Am nevoie de putere pentru a încerca să-mi repar nava.

— Voi avea grijă să nu lipsească niciodată, îngăimă cavalerul; ', ^

— Bun ! înainte să pleci spre Pământul Sfânt, vino din nou aici, să iei efigia care-ţi va da posibilitatea să fii mereu în legătură cu mine... Şi mai ales, fii discret...

După aceste cuvinte, Baphomet intră la loc în sălaşul său.

Calota coborî singură asupra deschizăturii şi se închise. Apoi sfera se afundă încet în apele negre ale iazului.

Câteva momente mai târziu, numai nişte bule mari de aer carê se spărgeau la suprafaţă atestau realitatea viziunii sale — un obiect se afla scufundat acolo, în mâl.

Cavalerul Hugues aşeză îngândurat preţiosul lingou sub oblâncul şeii, apoi încalecă şi, urmat de câinii săi, dispăru în întunericul ceţos

15

ă §i astfel, un explorator pe nume Bapfaomet, pierdut în galaxie, fără speranţă de-a se putea întoarce, pentru că G furtuaă în spaţiu-timp îl aruncase departe de patria sa, pusese bazele unui imperiu al cărui singur stăpân avea să fie.

Boboti introduşi în fiecare comandament aveau să-i permită să-şi asigure influenţa asupra oamenilor prin intermediul Templierilor.

într-o zi, poate, vreo patrulă venită de pe planeta sa îndepărtată avea să-l descopere. Şi-atunci, el avea să aducă stăpânului său un imperiu gata supus şi avea să fie copleşit de onoruri.

Capitolul întâi

Anii au trecut ; ne aflăm în 1275,

Guillaume de ßeau jeu, mare maestru al Templului, are tot dreptul să fie satisfăcut, comandamentele din Franţa, Anglia, Italia, Spania, sunt înfloritoare. În schimb, pe Pământul Sfânt, situaţia este îngrijorătoare...

Aplecat peste pupa navei, Guillaume de Beaujeu contempla îngândurat dârele de spumă scânteietoare desenate pe valurile azurii.

Era o vreme minunată ; o vreme cum numai Médite-rana poate oferi celor ce o îndrăgesc. Păsări zburând în lungul valurilor anunţau apropierea uscatului.

La o oarecare distanţă, zece alte ambarcaţiuni încărcate "până la refuz cu arme şi provizii necesare unei armate, navigau sub briza favorabilă.

Alături de marele maestru se găsea un alt demnitar — Pierre de Sevry, mareşal al Templului. Acesta din urmă se deosebea izbitor de Guillaume. Cât timp primul, slab, ascetic, era însuşi portretul clasic al călugărului-cavaler, al doilea, un individ bondoc şi rubicond, părea croit pentru mâncare bună şi aventuri galante.

Pe punte, în spatele lor, călăreţi şi cavaleri stăteau veseli la taifas, foarte bucuroşi de apropiata sosire a convoiului. Această traversare avusese loc sub cele mai bune auspicii : vânturi favorabile, vreme bună şi nici un atac din partea navelor sarazinilor.

Curând, la orizont, apăru o linie întunecată, anunţând coasta : Cipru, minunata insulă, veritabil paradis apărat de valuri împotriva armatelor păgâne, unde cruciaţii, obosiţi de bătălii, , găseau pacea, calmul şi odihna într-un peisaj încântător.

Linia întunecată, anunţată de omul de veghe, fu salutată de aclamaţiile tuturor pasagerilor, cavaleri şi soldaţi de rând,

care se bucurau că vor simţi iarăşi pământul sub picioare. Veteranii prezentau răcanilor meritele acestui oraş, farmecul palatelor, castelelor şi dulceaţa nopţilor sale. * -->Vr.

Entuziasmul lor păru să-l trezească dintr-un vis pe marele maestru care se-ndreptă de spate şi suspină.

— Ei bine — bravul meu Pierre, nu spui nimic ?

— Vă respectam, tăcerea, maestre... vf^^;:^

— îţi apreciez discreţia. Vezi tu, planurile mele sunt vaste şi ambiţioase. De data aceasta, datorită întăririlor pe care le aducem, aurului şi proviziilor din belşug, sper să terminăm odată pentru totdeauna cu acest sultan ticălos al Egiptului, Baîbars...

18

— Diavolul acesta ne-a luat Cezareea, Jaffa, Antiohia! pDa-i-ar Domnul să ardă în flăcările iadului. Nu ne-a rainas decât Tripoli, Saint-Jean d'Acre şi Sidonul, prea puţin din înfloritorul imperiu de altădată. Asta nu e de ajuns pentru a prelua ofensiva...

; — Pe Cristos care a murit pentru noi pe cruce, îţi fac acest jurământ : ticălosul nu va mai profita multă vreme de cuceririle sale. Aducem pe nava aceasta arme puternice care-l vor azvârli în focul gheenei... Totuşi, momentul acesta n-a sosit încă. Mai înainte, va trebui să punem la punct câteva diferende pe această frumoasă insulă a Ciprului.

— Vă gândiţi la tronul Ierusalimului, maestre ?

— Desigur, regele Henric al III-lea al Ciprului nu-mi convine deloc Sufletul lui e blestemat de fraţii noştri, Ospitalierii. Charles, conte de Anjou, ne-ar fi mult mai trebuincios. Slavă cerului şi Sfintei Fecioare, aduc destul aur pentru a-l aşeza pe tron. Mi s-a adus la cunoştinţă că Bohémond al VII-lea, conte de Tripoli nu ne iubeşte deloc. Ce-ai zice de Guy al II-lea de Gibelet pentru a-l înlocui ?

— Djébaïl ? Aş zice că e destul de convenabil pentru noi...

— Sunt Sigur. Astfel, având spatele asigurat, aş putea să mă lansez în atac asupra pământurilor pe care Baîrbas ni le-a luat prin forţă. In curând, frate, vom reveni în castelul nostru din Safed şi cel din Beaufort.

— Mă rog Sfântului Duh să vă ajute, maestre ! Totuşi, păgânii sunt nenumăraţi şi noi nu suntem încă decât o mână de oameni, căci nu trebuie să contăm nici un pic pe sprijinul

Ospitalierilor, nu mai mult decât pe cel al cavalerilor vărului vostru, Regele Philippe al Franţei, nici pe forţele lui Eduard I al Angliei...

19

:^; asta prea bine. Dar, graţie Sfintei Marii, steaua

mări caré ne-a condus în portul cel bun, posed câteva argumente cu greutate. Cunoşti proiectilele incendiate ? -

:i Desigur, bulgării'aceia de petrol arzând au provocat atâtea ravagii în rândurile noastre !

Ei bine ! ce-ai spune de sfere de foc de mii de ori niai distructive : focul iadului slobozit în rândurfle Sarazinilor.

Pierre de Sevry îşi făcu cruce.

—* Singur diavolul ar putea dispune de o asemenea putere, maestre...

Ei bine ! te înşeli, Pierre. Satana n-are nici un amestec aici. Baphomet al nostru posedă astfel de armament. Până acum, nu ni l-a încredinţat, temându-se că-l vom folosi cum nu trebuie. De data aceasta, a acceptat să-mi acorde această putere supremă. I-am descris situaţia disperată în care se află Pământul Sfânt şi înfrângerile noastre repetate l-au înmuiat. În marea-i bunătate a consimţit să-mi dea o sută de focuri rupte din soare. Cu ele, sper din răsputeri să-i conving pe francezi şi pe englezi. La momentul potrivit, voi face o mică demonstraţie. Pun pariu că, după ce vor constata puterea acestei arme, vor accepta să ni se alăture !

— Sunt complet nedumerit, maestre... este oare vorba de rodul unei noi alchimii ?

— Poftim, pui întrebări prea multe, Pierre ; Baphomet nu. mă ţine la curent cu activităţile sale magice. Aurul pe care mi-l dă e foarte bun, nimeni nu i-a găsit vreodată vreun cusur. Acest foc din soare există, eu personal i-am văzut efectele. Doamne ! nu-mi dau seama cum îl comprimă în acele sfere de metal care, ce ciudat, sunt reci când le atingi.

20

— Mare minune ! Dar n-ar fi oare prudent să păstrăm secretul, pentru ca veştile despre el să nu ajungă la ticălosul de Baîbars ?

I — Ai dreptate, Pierre, dar numai comandanţii şi demnitarii ordinului vor cunoaşte existenţa focului magic. , Acum, pentru că ne aflăm la Saint-Jeaö-D'Acre, voi face "demonstraţia pentru Otto de Granson, comandantul oştilor

regelui Angliei, ca şi pentru Jean de Graüly, şeful cruciaţilor Franţei. Şi-i voi convinge să se alăture nouă. Dar iată, luaţi cu vorba, frate, am ajuns la chei. Haide să-l vizităm pe nobilul rege Henric al III-lea... Aurul nostru va fi de-ajuns, sper, să-l instalăm pe tânărul prinţ de Salerne, 'Charles, pe tronul Ierusalimului. ,

Fusese deja lansată o pasarelă dar, spre marea dezamăgire a fraţilor ordinului, debarcarea era interzisă.

Guillaume dorea să ajungă cât mai curând la Saint-Jean-d'Acre, imediat ce escorta marelui maestru avea să primească învoire să coboare pe uscat

Pe chei se formă un maiestuos cortegiu — în fruntea lui, drapelul Baussant, negru cu alb, cu o cruce mare brodată. In spate venea Guillaume de Beaujeu urmat de fidelul său mareşal. Amândoi călăreau doi magnifici armăsari, negri ca abanosul.

La câţiva paşi de ei, seneşalul — al doilea după şeful suprem, venea în fruntea escortei propriu-zise, în care se găsea fratele capelan, doi cavaleri evidenţiaţi pentru faptele lor de arme, un cleric cărturar, doi fraţi, un scrib sarazin al cărui turban de mătase, cu broderie bogată, contrasta puternic cu sobrietatea mantiilor albe ale fraţilor ordinului.

Patru turci, armurierul, bucătarul şi scutierii urmau la distanţa cuvenită.

La urmă, zece fraţi, nobili "cavaleri, urmaţi de sergenţii lor încheiau cortegiuL

21

La trecerea lor, ciprioţii se opreau în loc admirând ţinuta nobilă a Templierilor, frumuseţea cailor pe care-i călăreau aceştia, strălucirea armelor lor cele noi.

Gopii ţipând şi cântând îi însoţiră până la palatul regal.

Şederea lui Guillaume fu deosebit de scurtă.

înainte de prânz el părăsi palatul regal pentru a merge la comandament unde, după o masă frugală, ascultă vecernia, înainte de-a se îmbarca din nou. Mifca escadră ieşi imediat în larg, navigând spre Saint-Jean d'Acre.

Alte cinci ambarcaţiuni se alăturaseră convoiului pentru a profita de protecţia lor.

Aşa că, după o traversare scurtă, şaisprezece nave acostară în apropiere de fortăreaţa Templului. ,

Era ora prânzului şi căldura soarelui aflat la zenit era copleşitoare.

Templierii şi instructorii de călărie erau scăldaţi în sudoare sub armuri şi totuşi sclavii turci începură imediat debarcarea preţioasei încărcături din pântecele navelor sosite de dincolo de mare.

Marele Maestru, împreună cu escorta sa, se îndreptară spre comandament unde îi întâmpină Thibaud Gaudin, maestru Templier de Saint-Jean d'Acre.

Patru cufere mari din lemn, întărite cu cercuri de fier, fuseră aşezate la loc sigur, după care cavalerii se bucurară de puţină odihnă în răcoarea sălilor cu baltă. ,

Sosirea cavalerilor umplu de bucurie inimile locuitorilor care se simţeau uşuraţi ştiindu-se protejaţi de trupe proaspete şi bine-narmate. Cantitatea imensă de provizii aduse asigurau hrana în caz de asediu.

De câteva zile bune, Acre trăia cu obsesia armatei mameluce. Nu se spunea că Baîbars dispunea de 40. 000 de călăreţi şi de 100. 000 de infanterişti ? Ce puteau spera cei 20. 000 de locuitori ai oraşului? Chiar dacă protejaţi de

22

Kidurile groase, ei se temeau, şi pe drept cuvânt, să se vadă pnundaţi de o asemenea maree umană.

P Turnul Blestemat, cheia fortăreţei, fusese întărit în prabă dar se ştia că Baîbars era expert în arta asediului. pTunarii săi, săpătorii, ar fi reuşit rapid să creeze o breşă în *Uzid.* Şi-atunci, vitejia cavalerilor creştini n-ar fi putut ţine. " piept revărsării mamelucilor.

Sosirea marelui maestru şi a cavalerilor săi dubla efectivele cavaleriei, numărul trecând acum de 2000. Combatanţi pedeştri se apropiau de cifra de 20. 000% Era prea pu-*$m pentru o luptă în câmp deschis, dar acum puteau spera să reziste cu succes asediului armatei sarazine. însuşi marele maestru al Ospitalierilor era mulţumit de acest aflux ftl Templierilor, pe care el îi trata de obicei mai degrabă ca rivali decât ca^aliaţi. Şi, cum cunoştea vitejia lor, mai ales în această/situaţie disperată, orice întărire era preţioasă.

Vizita seneşalului Templului, a doua zi dimineaţă, nu-l surprinse deloc. Acceptă imediat să meargă la Templieri pentru a discuta „probleme importante privitoare la protecţia oraşului. "

* La sosirea în Sala Principală, întâlni cunoştinţe vechi, în persoana uriaşului suedez Otto de Granson, mercenar în solda regelui Angliei al cărui spate lat scotea în evidenţă înălţimea şi eleganţa vecinului său, Jean de Grailly. t Privirea sa atentă descoperi însă şi un amănunt ciudat. De obicei, la aceste întruniri erau prezenţi comandanţii şi cavalerii. De data aceasta, efectivul Templierilor era redus la minimum : marele maestru, seneşalul şi mareşalul de arme.

Se feri totuşi să facă vreo remarcă, salutând adunarea cu ün în *nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.* După aceasta, călugărul —7 soldat se aşeză la dreapta lui Guil

23

laume, iar mareşalul său, Mathieu de Clermont, se instala. În spatele său.

Marele maestru al Templului îngenunche şi rosti o scurtă rugăciune :

rr Fie ca Duhul Sfânt să se pogoare asupra noastră, Doamne Isuse, Cristos cel sfânt, Tată Nemuritor şi Dumnezeu Atotputernic, înţelept creator, îndurător, stăpân binevoitor şi prieten mult iubit, pios şi umil Mântuitor, Păzitor bun şi iertător, cu umilinţă Te rog să ne luminezi* prin Maria, steaua mării. AMIN.

Acestea fiind zise, el se ridică şi privi la fiecare invitat cu nişte ochi pătrunzători, vultureşti, apoi spuse :

— Stimaţi domni, fraţi Ospitalieri* v-am convocat în această zi pentru a vă cere sprijinul pe care-l veţi putea da, căci aduc mari speranţe : curând Sfântul Mormânt va fi în mâinile noastre...

O uimire fără margini se-ntipări pe feţele celor de faţă. Guillaume nu avea o reputaţie de glumeţ, dar acum se întrebau dacă marele maestru nu a înebunit cumva pe neaşteptate/!

Jean de Villiers, mare maestru al Ospitalierilor, ca purtător de cuvânt, se ridică şi obiectă :

— Iată un anunţ minunat, nobil frate ! Deie cerul să glăsuieşti adevărul... Dar, vai ! o astfel de ambiţie îmi pare exagerată. Efectivele noastre ajung abia pentru a apăra acest oraş şi tu ne spui să mergem să cucerim Ierusalimul. Aceste spuse necesită oarecare explicaţii, căci mintea mea nu prea pătrunzătoare nu pricepe cum ai dori să realizăm un astfel de lucru !

Guillaume avu un zâmbet viclean. Se aştepta să stârnească uimirea gazdelor sale şi-acum i se citea în priviri o satisfacţie răutăcioasă.

Gradându-şi efectele, el continuă î

24

— Pe toţi sfinţii, arhanghelii şi îngerii, iat3 jurământul meu : în mai puţin de treizeci de zile, locurile sfinte vor fi eliberate de paraziţii aflaţi acum acolo. Şi-am sê vă dau şi-o dovadă, dacă o plimbare până ps-năiţimile Teren nu vă sperie.

Ospitalierii şi comandanţii se sorsultară âm priviri Nu aveau nimic împotriva unei astfel de plimbări. împrejurimile erau sigure : nu fusese semnalat nici un călăreţ inamic.

Făcură, deci, semn cu capul că sunt de acord A

Cei şapte cavaleri părăsiră cu regret răcoroasa Sală Principală şi ieşiră în curtea pârjolită de arşiţă, unde caii? aduşi de servitori îi aşteptau deja. , *r.*

Erau cu toţii curioşi să afle ce miracol aştepta musafirul lor pentru a-şi putea ţine promisiunea. ,

Nu trebuiră să aştepte prea mult.

Un sfert de oră mai târziu, Guillaume îşi strunea calul în vârful unei coline care domina Acre şi zona dimprejur.

ᵛLa dreapta sa, la vreo sută de metri, se găsea o stâncă proeminentă, pe care o arătă cu degetul :

— Priviţi bine stânca aceea, domnilor... Cu toţi priviră atenţi spre locul inidicat.

— Acum, coborâţi vizierele şi nu le scoateţi sub nici un motiv.

- Apoi Templierul dădu pinteni calului, îndreptându-se în galop către obiectivul său. Scoase o praştie din adâncul şeii şi puse în ea o sferă cenuşie de mărimea unui pumn. După care lansă proiectilul cu toată forţa, apoi, rasucin-du-şi brusc calul, se-ndreptă în galop de locul în care căzuse bila aceea cu aspect aparent inofensiv.

Câteva secunde mai târziu, din pământ izbucni o flacără orbitoare. În jurul cavalerilor se abătură bucăţi de rocă, din care unele loviră caii, şi-odată cu-aceafcta o explozie teribilă aproape îi asurzi.

25

îiigioziţi, priviră în urmă spre locul apocalipsei, stă-Jflaihdu-şi caii care se cabrau speriaţi.

O coloană înaltă de praf în formă de ciupercă, al cărei vârf se ridica, răsucîndu-se, cu mare rapiditate, acoperea lecui impactului...

' OT>riză uşoară împrăştie praful de la sol şi ei constatară că în locul stâncii se deschidea un crater uriaş.

O tfremé, ecoul înăbuşit al exploziei se repercuta peste coline, după dare se lăsă liniştea.

Pe Sfântul Gheorgtie ! mormăi. Otto de Granson. A fost un trâzhet ?

«— Dumnezeu să mă păzească ! reuşi să îngaime Jean de Grailly. De unde trăznet din senin ? Pământul însuşi şi-a revărsat măruntaiele de foc...

în ce-l priveşte pe Jean de Villiers, nu spuse o vorbă. Se îndreptă călare spre craterul încă fumegând, se opri la o oarecare distanţă de el şi-l privi îndelung. După care, dând gânditor din cap, reveni alături de ceilalaţi cavaleri, făcându-şi mereu semnul crucii.

Guillaume păstra pe buze zâmbetu-i viclean. Fără să se sinchisească de uimirea celorlalţi, porni în galop pe drumul către comandament.

îl aştepta o sarcină grea : avea să fie pus în faţa unor interese divergente. Cum să facă să le pună de acord cu propriile interefce ?

Câteva minute mai târziu, cei şapte cavaleri se întruneau din nou în răcoroasa Sală Principală.

Fără să mai aştepte, marele maestru Ospitalier se lansă într-o aspră diatribă :

— Nobile frate, rostitei solemn, buna — credinţă şi abnegaţia cavelerilor Templului au fost uneori puse la îndoială de către unii. Departe de mine gândul de a-l acuza pe şeful lor de legături cu Satana. Şi totuşi, aoest foc izbucnit pe neaşteptate din piatră, ne face să ne gândim, fără se vrem, la o intervenţie a Satanei. Nici un om n-a reuşit vreodată să dezlănţuie un asemenea foc, în afară de cazul când a lucrat cu diavolul. Avem în faţă, recunosc, o armă atotputernică, ale cărei efecte asupra armatelor păgâne ne-ar asigura o victorie sigură. Ai putea, frate, să juri pe sufletul şi pe conştiinţa ta, că n-o vei folosi niciodată împotriva creştinilor pentru a pune tu singur mâna pe puterea supremă ? Ai putea să-mi dovedeşti că Cris-tos va aproba folosirea acestui trăznet, fie şi^mpotriva Sarazinilor ?

Te-ai gândit cum ar putea fi el folosit dacă, din nefericire, ar cădea în mâinile urîui ambiţios ? puneai: din cer asupra vreunui nefericit oraş, el ar arunca în neant metereze şi case. Şi toţi locuitorii lui, călugări şi mireni, vor fi ucişi fără deosebire. Nu, Guillaume ! In numele cerului, te conjur să distrugi imediat aceste instrumente diavoleşti, altfel sufletul tău nemuritor va fi în mare pericol !

Marele maestru al Templului îl lăsase pe-acest interlocutor periculos să vorbească fără a-l întrerupe. Se albise dé furie la acuzaţiile aduse ordinului sacru pe care-l reprezenta, dar reuşise să se stăpânească, apoi vorbi :

— Pe Cristos care-a fost ţinut pe cruce pentru noi, păcătoşii, ai să-ţi retragi cuvintele jignitoare, căci s-ar putea să te coste ! Cum poţi să te-ndoieşti de mine şi de fraţii mei ? Noi n-am, avut niciodată altă ambiţie decât aceea de a elibera. pământurile sfinte şi de a stabili în univers legea cea adevărată. NON NOBIS, DOMINE, NON NOBIS, SED NOMINI TUD DA GLORIAM ! Cunoşti tu oare deviza noastră ? Nu după glorie umblăm, ci toate faptele noastre nu au alt ţel decât slujirea Stăpânului Nostru ! Insinuezi că focul acela a izbucnit cu ajutorul celui Rău ? Ei bine / în acest caz, relicvele sfinte, sacrele

27

*Mlfffi^**"^* ar trebui să-l stingă imediat ! Eu însumi am făcut această încercare şi pot să te asigur că n-au nici un efect... Aici e vorba de rezultatul unei alchimii, strict *J^^^kß^ dat care* n-are nimic diavolesc în ea. Jur pe Fecioara Maria !

Y- Ospitalierul nu părea deloc convins. El medita, profund. Atunci Jean de Grailly, fin diplomat, intreveni :

' — Nobili domni, am fost, recunosc, uluit de puterea armei pe care ne-a prezentat-o marele maestru. Pe mo-ment, flăcările acelea m-au făcut să mă gândesc la o intervenţie a prinţului tenebrelor. Mai pe urmă, am stat şi m-am gândit că de fapt nu sunt decât nişte proiectile incendiare. Duşmanii noştri cei cruzi n-au stat nici o clipă pe gânduri când au folosit împotriva noastră această grozăvie. Vă amintiţi, desigur, coşurile cu vipere pe care le-au slobozit în rândurile noastre, varul nestins aruncat asupra asediatorilor castelelor, peştii otrăviţi din iazuri. Şi-atunci pe drept cuvânt^ vă-ntreb, de ce n-am proceda şi noi la fel ? în ceea ce mă priveşte, eu sunt convins de puritatea intenţiilor fraţilor noştri Templieri ; niciodată o asemenea putere nu s-a

aflat în mâini mai bune. Nobilul Guillaume de Beaujeu ne promite să nu folosească acest foc decât pentru distrugerea duşmanilor noştri, pentru recucerirea Ierusalimului şi răspândirea credinţei adevărate. In ce mă priveşte, eu sunt dispus să-i acord încredere. Se-nţelege de la sine că va trebui să ne ţină la curent cu planurile sale şi cu modul în care intenţionează să conducă ostile noastre. În aceste condiţii, eu sunt gata să-l asigur de tot sprijinul armatelor regelui Philippe. Şi cum orice efort merită răsplătit, sunt de părere că pământurile şi castelele eliberate vor trebui împărţite în mod egal cavalerilor care iau parte la luptă...

— Pe legea mea, asta forbă bună ! întări cu o voce tunătoare Otto de Granson. Doate eforturile meridă răspladă ! Eu sunt gata ză trimit gavaleri videji să azaldeze Ieruzalimul, gu gondiţia ză agorde bunului meu zuveran gâteva bămânduri în brobriedade abzolută. Şi ge dacă fogu] ăsta vine de la Zatan ?

— Aceasta este o problemă la care trebuie să reflectăm, vorbi din nou marele maestru Ospitalier. Dar mai intâi, reţine lucrul acesta, nobile Guillaume : nu mi-a trecut niciodată prin minte să pun la îndoială virtuţile cavalerilor Templului ! Cuvintele mele n-au făcut decât să reflecte unele păreri auzite la curtea Franţei şi a Italiei. Deşi îmi displace să pun în felul acesta capăt vieţilor unor oameni, trebuie să recunosc că, în fond, e vorba de nişte necredincioşi. Aş dori deci să aud din gura fratelui Guillaume care sunt planurile sale pentru această campanie. ,.

— îmi face mare plăcere să aud aceste vorbe, frate. Se-nţelege de la sine că noi, Templierii, nu ne-am gândit nici măcar o clipă să ne însuşim regatul Ierusalimului şi castelele sau principatele care ţin de el. Toţi cei ce vor participa la luptă vor avea dreptul la o recompensă pe măsura ajutorului dat. Am făcut deja promisiunea solemnă că voi restitui ospitalierilor vechile lor castele. Mai apoi, jur să predau vechile fortificaţii ale cavalerilor în mâinile tale, nobile Villiers !

— Bune vorbe ! exclamă Jean de Grailfy. In aceste condiţii ajutorul cavalerilor regelui Philippe este asigurat...

— Şi la vel şi bentru gei din Anglia !

Marele maestru Ospitalier, ridicându-se, îl îmbrăţişa cu solemnitate pe Guillaume de Peau jeu. Cum se găseau alături, asemănarea dintre cei doi călugări-soldaţi deveni şi mai

izbitoare : aceeaşi înălţime, aceeaşi subţirime ascetică, aceeaşi ochi cenuşii reci şi iscoditori, aceeaşi asprime de soldat dată de anii de luptă şi aceeaşi lumină mistică arzând în priviri.

29

— Rămâne să stabilim un plan de bătaie, remarcă Ospitalierul. Efectivele noastre sunt totuşi mici, chiar dacă arma de care dispui este puternică. Fără îndoială că te-ai gândit...

— Desigur, îl asigură Guillaume, iată propunerile mele plănuite după îndelungă chibzuinţă. Dispunem deja de 2000 de cavaleri, de 20. 000 de sergenţi şi călăreţi, toţi instruiţi şi foarte viteji. Armata noastră va înainta de-a lungul coastei, către Castelul Pèlerin şi Naplouse. Când va auzi asta, lui Baîbars n-o să-i vină să-şi creadă urechilor. Armata lui va veni să ne iasă înainte. Atunci, şi numai atunci, vom folosi focul magic. La primele încăierări vom lupta cu lăncile şi săbiile noastre ; când grosul armatei sarazine va fi destul de aproape, flăcările noastre îi vor trimite în iad !

— Bine gândit : nu trebuie să dezvăluim prematur forţa acestei arme.

— Şi aprovizionarea ? interveni mareşalul Ospitalierilor. Diavolii aceia vor face tot ce pot să ne vină în spate cu cavaleria.

— M-am gândit la asta, frate Mathieu. Navele care m-au adus vor veni pe lângă coastă, asigurând siguranţă pe mare. După cum aţi observat, sunt dotate cu turnuri de lemn care vor domina galerele duşmane. Vom lansa proiectilele care le vor distruge sigur. De altminteri, Carol de Anjou va primi de la tatăl său, , regele Siciliei, o flotă de treizeci de nave, asta, desigur, dacă tronul Ierusalimului îi va fi acordat lui...

La auzul acestui anunţ, Ospitalierii se cam schimbară la faţă, căci ei îl preferau pe Henric al Ciprului, nepotul lui Louis al IX-lea, dar nu sui Iară o vorbă.

. Şi-n felul acesta, stăpâni pe mare, forţele terestre ale lui Baîbairs odată distruse, cine ne va mai împiedica

30

să pătrundem în interiorul ţinutului şi să luăm Ierusalimul ?

— Sunt întrutotul de acord cu tine, frate, aprobă Jean de Villiers. Cerul să te binecuvânteze ! Dar parcă vorbeai de comitetul Antiohiei...

— Sigur că da, n-o să ne limităm ambiţiile la regatul Ierusalimului ! Trebuie să alungăm toţi păgânii de pe Pământul Sfânt şi să restabilim vechea putere a cruciaţilor asupra Siriei, până în ţinutul Edesse *. Dacă accepţi, voi lăsa în paza ta oraşul sfânt. Armatele mele se vor îmbarca pe navele noastre pentru a ajunge la Tripoli. Acolo, va trebui să luptăm împotriva mamelucilor şi împotriva hanului în mod sigur ! Bineînţeles că voi accepta ajutorul tuturor cavalerilor care doresc să ni se alăture.

— Pe Cristos, iată perspectiva unor aventuri grozave ! exclamă Jean de Grâilly. Vomj fi acolo, eu şi oamenii mei !

— Ar fi o greşeală să nu venim şi noi, spuse suedezul. Să-i batem pe Zarazini !

— Bineînţeles, rosti cu voce dulceagă maestrul Ospitalierilor dispui de numeroase bile din acelea magice, bravul meu Pierre ?

— Pe Cristos, avem destule pentru a trimite în iad mai mulţi sarazini decât există între Damiette şi Edesse.

— In condiţiile acestea, poţi conta şi pe Ospitalieri ! Când pornim ? se interesă Jean de Villiers.

— Templierii sunt gata, nobile domn. Tu eşti cel care trebuie să răspundă la această întrebare.

— Două zile, socotesd că ar fi de ajuns. Ce spuneţi, nobili camarazi ?

Otto de Granson şi Jean de Grailly aprobară imediat

Edesse — Uvfa.

— încă o vorbă, spuse iarăşi Templierul. Oamenii voştri vor trebui să construiască tunuri şi praştii după indicaţiile noastre. Vor trebui să fie uşoare şi simplu de manevrat. Vor avea roate, pentru ca un atelaj de cai să

- le poată transporta mereu cu noi. Le vom plasa în mijlocul oştirii şi le vom apăra cu orice preţ. De fapt, proiectilele mele vor trebui să ajungă în centrul dispozitivului advers înainte ca inamicul să se apropie prea tare. Fiindcă veni vorba, trebuie să atrag atenţia că bilele lansate cu praştia sunt mult mai puţin distructive decât cele lansate de tunuri...

— Sfinte Isuse ! începe să-mi fie milă de ticăloşi, mormăi de Grailly.

—... Pe tot drumul, toate aceste sfere de foc vor rămâne în cuferele cu bagajul mgu personal. Escorta mea le va păzi şi

nimeni nu va avea acces în afară de mine, şi de mareşalul meu de armată. Oricare alt cruciat, îndife-rérent de rangul său, va fi ucis fără milă dacă încearcă să se apropie.

— E de la sine înţeles, spuse înţepat Jean de Villiers, că nici un ospitalier nu s-ar preta la o astfel de trădare. Aceste secrete aparţin Templului. O ultimă întrebare, frate, ce spune Sfântul Părinte, Papa de aceste proiecte mirifice?

— Am avut o întrevedere cu venerabilul Gregorie al X-lea, informându-l că descoperirea unor proiectile incendiare, de o putere necunoscută. până acum, ne va da posibilitatea să-i alungăm pe necredincioşi de pe Pământul Sfânt. El mi-a dat binecuvântarea sa şi mi-a promis să păstreze secretul. *t*

— I-ai făcut şi o demonstraţie ?

— Nici vorbă ! O explozie de aceea ar fi atras atenţia. Şi pe urmă, nici nu mi-a cerut lucrul acesta.

32

— înţeleg, rosti Ospitalierul gânditor. Sanctitatea Sa ar fi destul de surprins dacă af cunoaşte puterea exactă a acestui, , /oc *grégeois"*.*

Simţindu-se atacat, Guillaume exclamă : — Pe legea mea. i-am descris cât se poate de exact efectele focului.

— Cu siguranţă, frate. Dar eu cred că o asemenea minune trebuie văzută pentru a-ţi da seama de puterea ei exactă.

— încerci cumva o cale să-ţi iei cuvântul înapoi ?

— Oh, nu frate. Dar cred că Sfântul Părinte şi cardinalul vor avea ce discuta când va veni vremea...

Cu aceste cuvinte, consiliul luă sfârşit.

Fiecare merse la cartierul său general pentru a da ordinele cuvenite.

O oră mai târziu, vestea făcuse înconjurul oraşului.

Vorbele circulau cu repeziciune. Sergenţii şi călăreţii nu manifestau nici un fel de entuziasm pentru o escapadă care li se părea tuturor nebunie curată.

Dar disciplina era destul de puternică pentru ca toţi să se apuce în grabă să facă pregătirile necesare, lustruin-du-şi armele, încărcând căruţele cu fân şi cu provizii diverse.

în noaptea aceea, prostituatele avură multă treabă : francezii şi englezii, nu ştiau când aveau să-şi mai vadă alesele inimii.

Printre nobilele doamne, mulţi ochi frumoşi se udară de lacrimi, plângând un logodnic sau un prieten drag pe care nu sperau să-l mai vadă vreodată...

* foc grégeois — proiectile incendiare,

Capitolul al doilea

In dimineaţa celei de-a treia zi, oastea cruciaţilor se puse în mişcare, ieşind pe poarta, Saint-Antoine. Porniră pe drumul care urma coasta.

Armata arăta cât se poate de bine.

In frunte, marele maestru, urmat de mareşal, de se-neşal şi de suita lui. Drapelul Baussant fâlfâia în vântul uşor, proiectându-se pe cerul senin.

Veneau apoi comandanţii. Cincizeci de cavaleri şi tot pe-atâtia sergenţi şi scutieri mergeau pe jos, în rânduri strânse.

Căruţele încărcate până la refuz, mergeau la urmă, protejate de tunuri.

Centrul dispozitivului fusese lăsat cavalerilor francezi şi englezi care-şi urmau fiecare conducătorii. Ei es

cortau preţioasele) catapulte ale căror roate mari şi noi, scârţâiau la fiecare rotire.

Ariergarda fusese încredinţată Ospitalierilor. Era o poziţie periculoasă, căci cavalerii sarazini îi hărţuiau mai abitir pe cei rămaşi la urmă.

Praful ridicat de miile de picioare dinaintea lor acoperea strălucirea lăncilor şi coifurilor lor şi-i punea la mare încercare pe aceşti viteji luptători, amestecându-se cu sudoarea ce curgea; deja şiroaie de sub armurile acestora.

Toată suflarea din Saint-Jean-d'Acre se adunase pe ziduri în ciuda orei matinale.

Mulţi dintre locuitori vărsau lacrimi fierbinţi, între-bându-şi câţi dintre cei ce plecau acum în strălucitoarea lumina a zorilor aveau să se mai întoarcă în oraş. Nimeni nu înţelegea de ce conducătorii prezenţi ai cruciaţilor îşi asumaseră un asemenea risc şi zvonurile circulau cu* picioare lungi.

Unii declarau că au aflat din sursă sigură că regele Franţei, Phillipe cel Curajos, debarcase pe coastă cu armata sa. Alţii dădeau asigurări că o flotă numeroasă sosise din Sicilia şi că avea să-şi adauge forţele celor ale maestrului Templierilor

înainte de Cezareea. Iar alţii erau dé părere că regele Angliei venise cu întăriri.

De fapt, nimeni nu reuşea să pună zvonurile de acord, dar un punct aveau în comun : cu toţii deplângeau faptul că oraşul rămăsese atât de lipsit de apărare...

Dar coloana cea lungă dispăruse deja în norul cenuşiu ce se ridica de pe pământ. Ici-colo, se mai zărea strălucind vreun coif care reflecta o rază de soare sau un colţ de drapel fâlfâind în vânt.

In curând, nu se mâi văzu decât o pată estompată la orizont.

35

Zarurile fuseseră aruncate : armata cruciaţilor păşea mândră înainte, provocându-l la luptă pe sultanul Baîbars...

în chiar rândurile coloanei, soldaţii de rând, scutieri şi călăreţi, discutau între ei, împărtăşindu-şi temerile.

Se aflau acolo reprezentanţi din toate provinciile Franţei : Manceaux, Champenois, Angevins, Tourangeaux, ca şi englezi adunaţi din toate comitatele situate între târgurile de la frontiera scoţiană şi Ţara Galilor.

Printre călăreţii francezi, doi fraţi discutau cu aprindere, Originari din Saint-Maurice-Thizouaille, de lângă Auxerre, se înrolaseră la cruciaţi pentru a-l însoţi pe fratele lor mai mare, Garin, sergent în escorta Templierilor din Saint-Maurice, pornit spre Pământul Sfânt.

Guiot Tholon, un voinic spătos, fost tăietor de lemne, purta o barbă ce bătea spre roşu, ceea ce-i adusese porecla Guiot-le-Roux, Guiot cel Roşu.

Celălalt răspundea la numele de Clément (indulgent), care nu corespundea defel caracterului său. într-o zi, un scutier galez îl acuzase că trişează la cărţi. Clément îl apucase pe nefericit de mijloc, ridieându-l deasupra capului apoi, lăsându-l să cadă pe genuchi, îi rupsese spatele. Imediat, faima de „sfarmă-oase" făcuse înconjurul taberei şi nimeni nu i-a mai căutat pricină.

Cei doi erau incurabili vânători de fuste şi fratele mai mare trebuia adesea să le facă morală pentru a-i aduce pe drumul cel bun.

Aşa erau ei, cu o privire nevinovată în ochii albaştri, cu renume de luptători buni, ş^acum bombăneau de zor, dar nu se dădeau înapoi de la nimic.

— Ah ! pe sufletul morţilor ! înjură Guiot, îţi jur, dac-ar fi s-o iau de la cap, nu m-aş mai da dus din Auxer-rois. Trebuie să fii prost de-a binelea să vii în ţara asta de nebuni, să-ţi dai sângelg gjL suflarea pe drumurile-astea pâr

36

jolite şi cu soarele ăsta care-ţi fierbe creierii. Dac-ar fi după mine. aş arunca naibii toate zorzoanele astea bisericeşti. Eu unul, n-am nevoie decât de-o secure ca să-i căsăpesc pe ticăloşii ăştia de păgâni !

— Să ştii că ai dreptate ! Simt că iau foc cu porcăria asta de zale pe mine. Că le şi pasă sarazinilor de zorzoanele lor bisericeşti. O haină, un scut şi-o sabie. Parc-am fi în carapace, nici vorbă să fugi, trebuie să te târâi în arşiţa asta. - -

— Şi ce praf ! Sunt plin de praf peste tot şi mă mănâncă de parcă mi-ar freca pielea cu pietre.

— Măcar de-am şti ce-avem de făcut în rahatul ăsta de deşert. Cred c-au înnebunit toţi şi maeştrii şi comandanţii noştri. Fir-a? să fie ! Ce bine era la adăpost în spatele zidurilor din Acre, n-aveau decât să vină sarazinii să ne asedieze : de data asta-şi rupeau ei dinţii. Da nu, trebuia noi s-o luăm aşa pe câmp cu toate că ei sunt de zece ori mai mulţi ca noi...

— Dragă băiete, dacă era Templierul aici de faţă, ţi-ar fi zis că ne ispăşim păcatele...

— Deh, poate că nu mă pricep io. Ah ! Sfântă Ma-tilda ! Eu mi le-am plătit de-acum două zile...

— Un desfrânat credincios, asta eşti ! îl lăudă fratele lui, ştiind el bine ce ştia. Da' să ne-ntoarcem la ce ziceai Se marii maeştri, éu sunt de altă părere. Ştiu ei mai bine ca tine ce urzesc păgânii. Eu cred că Baïbars nu e prea departe şi c-o să-i cădem în spate pe nepusă masă.

— Ei şi ? Nu ţi-am zis că sunt de zece ori mai mulţi ca noi ? Te pui şi omori o sută de mii şi tot mai rămân !

— Se poate. Nu contează, nu-mi fac eu griji : au ei ceva în cap dacă ne-au scos în câmp deschis. Eu, unul, am încredere în ei. 7

37

Se poa' să ai dreptate... trebuie să vorbim cu Ga-rin când o să facem o haltă. Poa' că el ştie ce se-ntâmplă. Până una alta, ce n-aş da pentru o înghiţitură de vin.

— Nu mai aduce vorba ! îmi faci rău- de la inimă. ;

Având gâtlejurile uscate din cauza prafului, fraţii Tho-lon nu mai continuară interesanta lor discuţie. Trebuiau să reziste până la popasul de seară la Caîpha, situată pe malul golfului, la poalele muntelui Cârmei.

La halta de la prânz se văzură primii soldaţi îngrijin-du-şi cu mare atenţie picioarele rănite. Căci majoritatea cruciaţilor pierduseră obişnuinţa marşurilor lungi. Vegetaţia constând în arbuşti ţepoşi, nu oferea nici un strop de umbră, aşa că subofiţerii şi călăreţii se înghesuiră de-a lungul căruţelor şi se întinseră pe jos. Ceilalţi se instalaseră cum putură sub scut, rezemat de lance sau de sabie.

Din fericire, nu duceau lipsă de apă şi nici de hrană. După ce mâncaseră bine, se dedară cu toţi deliciilor siestei, păzite de santinelele scăldate de sudoare sub soarele arzător.

Nici o alarmă nu tulbură această binemeritată odihnă, doar câţiva cavaleri sarazini fură zăriţi în depărtare. Aceştia, după ce evaluară importanţa forţelor creştinilor, plecară în galop să îşi înştiinţeze comandanţii.

Vai ! Sunete stridente de corn şi trompetă puseră capăt somnului nefericiţilor cruciaţi, care-şi reluară locul în coloană.

Pornină din nou la drum la ora vecerniei.

Cum căldura nu scăzuse deloc, forma coloanei avu de suferit şi Ospitalierii din ariergardă aveau mult de furcă cu cei rămaşi în urmă.

Câţiva nefericiţi atinşi de insolaţie fuseseră instalaţi în căruţe, unde delirau şi se zbăteau, luptându-se cu inamici imaginari.

38

ţ In cele din urmă mingea de foc a soarelui coborî sub orizont, împrumutând nisipului tente roşietice. Atunci o linie uşor ondulată se desenă în zare : munţii Cârmei la poalele cărora se întindea, opulentă, Caîpha.

Ca la comandă, limbile. se dezlegară iarăşi. Fiecare se întreba dacă armata avea să se lanseze în atacul oraşului sau avea să-l ocolească. Prezenţa maşinilor de asediu părea să fie în favoarea primei ipoteze. Aceasta era totodată şi versiunea care convenea cel mai mult cruciaţilor, căci odată oraşul cucerit, se gândeau că-şi vor permite câteva zile de petrecere şi odihnă.

La apusul soarelui, când ceful căpătase tonuri de ame-tist, Guillaume ordonă instalarea taberei în apropierea zidurilor cetăţii, dar în afara bătăii săgeţilor.

In timp ce-şi instalau corturile, soldaţii puteau să -zărească iţindu-se, capetele santinelelor care urmăreau acest spectacol cu un aer neliniştit. Drapelele multicolore care împodobeau crenelurile nu fuseseră coborâte, dovadă că erau decişi să reziste. Totuşi, oraşul nu avusese timp să se

pregătească pentru un asediu şi proviziile n-aveau să le ajungă pentru mult timp, aşa că locuitorii oraşului nu-şi făceau nici un fel de iluzii despre rezultatul acestei încercări.

Numai armata lui Baîbars i-ar fi putut salva. Se-nţe-lege că fuseseră trimişi emisari în mare grabă către sud. Dar, vai ! le trebuiau câteva zile mamelucilor să se adune şi să ajungă la ei ; oraşul avea să cadă cu siguranţă înainte jde sosirea lor. ^

Femei, copii şi bătrâni fugiseră în munţi, sperând că-n felul acesta să scape de furia creştinilor, dar n-aveau să supravieţuiască multă vreme printre stâncile calcinate de soare.

Curând, focurile de tabără începură să strălucească, în, timp ce mareşalii-armurieri se ocupau de monturi şi de roţile deteriorate de pietrele drumului.

Bucătarii îşi făceau de lucru în jurul cazanelor care răspândeau în aer o mireasmă îmbietoare.

în jurul corturilor rezervate demnitarilor celor două ordine, cavalerii atenţi, puneau santinele.

Nu departe de-aeolo, drapelele Templierilor şi Ospitalierilor fluturau lin sub briza venită dinspre mare.

Noaptea fu liniştită, şi doar apelurile santinelelor în* trerupeau liniştea, acompaniate de urletul unor şacali, veniţi de pe colinele din apropiere.

Dimineaţa, înainte de ivirea zorilor, toată lumea se trezi pentru a asista la masă. Apoi cruciaţii aşteptară ordinele pentru a şti care erau intenţiile comandanţilor lor.

Incertitudinea fu de scurtă durată : un contigent puţin numeros fu desemnat pentru a bloca oraşul, în timp ce grosul oştirii ridică tabăra pentru a relua marşul către Jaffa.

Traversară munţii Cârmei, după care armata îşi reluă drumul de-a lungul coastei.

Rând pe rând, ea ajunse în faţa Muntelui Pèlerin, apoi la Cezareea, traversând prin vaduri râurile puţin adânci care caborau din munţii Samariei.

înaintarea prin câmpia Charon nu prezentă nici un fel de dificultăţi, , dar inimile călăreţilor de rând se strângeau pe măsură ce se-depărtau de baza lor — Acre.

în ce-l priveşte pe Guillaume de Beaujeu, nu părea să aibă aceleaşi temeri. El ştia că fusese dată alarma şi că escadroanele lui Baïbars se adunau. În fiecare zi, emisarii săi turci veneau să-i prezinte situaţia. După cum prevăzuse, forţele sarazine se masau în jurul Jaffei şi singura

40

lui dorinţă eu să traverseze Yarqonul pentrţj a asigura armatei sale aprovizionarea cu' apă potabilă.

Pe de altă parte, marele maestru ştia că flota pe care o aştepta, ajunsese la Saint-Jean-d'Acre şi cobora pe litoral pentru a sprijini forţele terestre.

De la Cezareea, o parte a cavalerilor fusese trimisă înainte, către Arsouf şi rapoartele comandanţilor semnalau că, în jurul portului Jaffa, noaptea fusese înţesată de focuri, atât de numeroşi erau sarazinii.

în ciuda tuturor precauţilor, vestea se răspândise în rândurile oştirii. Până atunci armata marelui maestru se comportase cât se poate de "bine. Doar obişnuitele nemulţumiri, datorate căldurii şi oboselii, nimic serios. Dar. de data asta, soldaţii refuzară pe faţă să meargă mai departe.

Toţi aceşti viteji, inclusiv fraţii Tholon, erau de părere că era nebunie curată să mergi aşa, în câmp deschis în întâmpinarea unei armate uriaşe, care pe deasupra, dispunea de un oraş fortificat în care să se retragă şi de unde să se aprovizioneze.

Pentru Guillaume, situaţia devenea tragică.

Cum să-şi convingă trupele să reia înaintarea ? Trebuia oare să dezvăluie un secret păzit cu străşnicie, riscând ast-„fel să piardă singurul său avantaj ?

Cu această incertitudine, el reuni consiliul, pentru a decide atitudinea pe care s-o adopte, cea mai bună pe care o puteau găsi.

De fapt, spiritul subtil al marelui Maestru Ospitalier îi sugeră un vicleşug care avea şanse mari de reuşită.

Guillaume de Beaujeu puse. să fie adunată armata în jurul lui şi ţinu un scurt discurs :

— Fraţi Templieri şi Ospitalieri, cavaleri, călăreţi şi scutieri, ştiu ce anume vă nelinişteşte. Credeţi că va trebui să facem cale-ntoarsă în mare grabă pentru a ajunge

41

la adăpostit zidurilor din Acre, pe care n-ar fi trebuit să le părăsim niciodată. Bărbaţi de paie, ce sunteţi ! Credeţi voi oare că Guillaume de Beau jeu şi Jean de Villiers, fără a-i mai socoti pe aliaţii noştri din Franţa şi Anglia, şi-ar fi asumat un asemenea risc fără a avea motive serioase ? Să ştiţi că am avut o viziune. Arhanghelul Gabriel însuşi ne-a ordonat să părăsim oraşul unde aşteptam, cu, inima strânsă, asaltul care avea. să pună capăt - prezenţei noastre pe Pământul Sfânt. Adevărul este, vă spun vouă, că vom fi în curând stăpâni peste Jaffa şi Ierusalim, căci Dumnezeul armatelor va arunca trăznetul său pentru a ajijta la eliberarea pământurilor sfinte. Unii dintre voi vor clătina din cap, neâncrezători. Pentru ei, voi adăugă aceste, cuvinte : să încerce să se întoarcă la Acre, dacă doresc ; ştiu din sursă sigură că nu vor ajunge până acolo, căci Baîbars şi-a divizat armata în două, tăind drumul pe care am venit noi până atunci. Orice retragere este deci imposibilă. Singura voastră speranţă este să învingeţi armata care ne desparte de Jaffa şi să cucerim oraşul. O flotă venită din Cipru ne va ajuta acolo. Pe Domnul Nostru Isus Cristos, aveţi încredere. La capătul suferinţelor voastre, se află victoria !

Răspunsul fu o tăcere plină de tristeţe.

Cruciaţii meditau asupra celor aflate.

Nu credeau nici cât negru sub unghie povestea cu trăznetul. Şi-altădată înaintaşii lor trecuseră prin mai mari suferinţe şi cerul nu le venise niciodată în ajutor...

în schimb, anunţul privitor la încercuire atârnă greu în balanţă ; chiar dacă aveau să fie învingătorii sarazinilor, aveau să treacă zile lungi până să ajungă înapoi la Acre şi ştiau prea bine ce ravagii puteau să facă duşmanii asupra unei coloane în retragere hărţuită zi şi noapte.

12

Dacă se gândeau bine, nu era nici o scăpare, decât fuga înainte. Dacă sosea flota şi, la acest punct, marele maestru sigur nu minţea, oraşul atacat pe uscat şi pe mare avea să cadă

destul de repede. Atunci vor putea şi ei să răsufle la adăpostul zidurilor sale crenelate...

In concluzie, dé voie, de nevoie, soldaţii intrară din nou în formaţie şi marşul spre sud fu reluat. Şi aşa, la zece zile după ce plecaseră, cruciaţii trecură deYarqon, descoperind Jaffa, complet albă sub soare, din înălţimile colinei presărată cu morminte care o domină. Câteva strigăte de bucurie ţâniră din gâtlejurile uscate, dar amuţiră repede la vederea imensei armate care le bara drumul.

Slabă consolare : navele anunţate se găseau la locul lor, urmând intrarea în micul port.

Guillaume puse să se sune cornul pentru a ordona instalarea taberei acolo, pe loc. Nu puteau spera, de fapt, o situaţie mai favorabilă. Colina era, cu siguranţă, încercuită de inamici, dar aceştia nu se puteau lansa rapid în atac. lăsându-le astfel timp să arunce asupra lor trăznetul promis cruciaţilor.

Tunarii şi trăgătorii cu praştia fură imediat dispuşi în cerc, în timp ce preţioasele cufere conţinând proiectilele fură plasate în apropiere, sub atenta supraveghere a comandanţilor.

Baîbars nu pierdea vremea.

El ştia că soarele ardea necruţător deasupra oamenilor încorsetaţi în fier, aşa că puse să, sune trompetele pentru a-şi arunca mamelucii în atac.

Escadroanele sale se puseră în mişcare unul câte unul strângându-i pe cruciaţi. într-un cerc al morţii. Mai întâi, îşi lansa luptătorii pedeştri, pas!rând cavaleria pentru cazul în care greoii cavaleri în armuri ar fi at aoaţ, coborând pantele colinei.

43

Sus, Teniplierii şi Ospitalierii aşteptau, în genunchi, şi ascunşi în spatele scuturilor pentru a se apăra de săgeţile arcaşilor care trăgeau pentru a acoperi atacul. La această distanţă, platoşele de zale şi scuturile erau suficiente pentru a evita rănirile grave.

Dar nu mai erau suficiente, vai ! dacă inamicii se apropiau mai tare.

Imediat după aceea, trăgătorii cu arbalete începură să tragă asupra mulţimii duşmane care înainta spre ei. Mame-lucii nu aveau armuri ca ale cruciaţilor, coiful şi scutul fiind singura lor protecţie, aşa că primele rânduri fură decimate. Lucrul

acesta nu micşoră elanul camarazilor lor; care trecură peste cei căzuţi şi continuară urcuşul.

Calm, Guillaume de Beaujeu contempla acest spectacol în tăcere. El observase că Baîbars rămăsese în spate, cu cavaleria sa, acolo unde stindardele păreau o pată de smarald. Apoi, ieşind din nemişcarea sa, el se îndreptă către unul dintre trăgătorii de la catapultă, poreclit „Vărul cel rău" şi-i puse el însuşi în praştie unul dintre proiectilele magice.

Trăgătorul ochi cu mare grijă, urmând indicaţiile sale.

Aflaţi lângă fiecare din celelalte dispozitive, fiecare comandant proceda la fel.

Acum, atacanţii erau aproape ; le puteau vedea feţele negricioase, bărbile scurte, rictusul crispat al gurii.

Atunci, drapelul Baussant fu coborât de două ori.

Levierele catapultelor eliberate, aruncară departe încărcăturile lor purtătoare de moarte.

Urmară câteva clipe apocaliptice.

Explozia grenadelor atomice în rândurile strânse ale mamelucilor făcu ravagii. Bucăţi de carne sfâşiate zburară până departe. O lumină puternică îi orbi pe sarazini, până la zidurile oraşului. Apoi, noii imenşi de praf se ri

dicară, vălătucindu-se, acoperind strălucirea soarelui. Unii crezură chiar, că astrul însuşi, atins de această explozie teribilă, * se stinsese.

Apoi tunetele exploziilor se rostogoliră, izbindu-se de zidurile cetăţii şi de colină, ca zgomotul produs de mii de tobe.

Când cruciaţii ridicară capetele ascunse în spatele scuturilor, putură vedea un spectacol înspăimântător. Mai mult de jumătate din armata duşmană dispăruse. Pe pantă în jos, pământul era acoperit de cratere clocotitoare. Oamenii şi caii care se aflau în apropiere fuseseră arşi de vii de unda de căldură. Se puteau distinge, de departe, strălucirea dinţilor albi în contrast cu negreala cărnii arse.

Prea puţinii supravieţuitori, şocaţi de acest cataclism, pe cât de rapid, pe atât de neaşteptat, rămăseseră prosternaţi pe pământ.

Câţiva arbuşti, care mai fumegau încă, răspândeau în jur această viziune apocaliptică.

în depărtare alergau cai fără călăreţi.

Acum "domnea o linişte de moarte. *

Nici cruciaţii nu-ndrăzneau să scoată o vorbă, între- * bându-se dacă nu cumva visează. Câte unii îşi făceau cruce, crezând că venise sfârşitul lumii.

Singur Guillaume, cu un zâmbet crud pe buze, îndrăznea să contemple efectele trăznetului infernal pe care-l slo-bozise. Totul se petrecea aşa cum spusese Baphomet şi, de-acum, cine-avea să-i mai reziste ?

Imperiul întregii lumi îi aparţinea.

Trebuia să se hotărască : să domnească asupra Europei sau asupra Asiei ?,. ; *

O bună bucată, de vreme, el medita în linişte apoî, constatând că incendiul se stingea, nemaiavând ce să ardă şi că fumul se dispersa, îşi scoase sabia şi făcu semn ca

toate eşaloanele oştirii sale să pornească spre oraşul Jaffa,.

Cu Templierii în frunte, cruciaţii coborâră pantele colinei. Acolo mai erau încă supravieţuitori. Dar şocul suferit fusese prea puternic, aşa că toţi se predară, implorân-du-i pe creştini să-i cruţe.

Cavalerii ajunseseră la locul impactului. Ocoliră cartierele încă fumegânde şi-apoi ajunseră la rămăşiţele cadavrelor. Oameni şi cai zăceau într-un amestec de nedescris. Trupurile calcinate răspândeau un miros de carne arsă.

Oasele străpungeau pielea calcinată. Era imposibil să-l recunoşti pe sultan în acest morman de carne arsă. Dar Baîbars rămăsese în viaţă. Nimeni însă nu se mai opunea cruciaţilor victorioşi.

Marele maestru Ospitalier şi comandanţii contemplau împietriţi, acest spectacol. Nu crezuseră niciodată că trăznetul Templierilor poseda o asemenea putere şi-aproape că regretau că fuseseră complici la un asemenea masacru.

, înainte de a ajunge sub ziduri luară numeroşi pri-zonief i cărora nici prin gând nu le trecea să opună rezistenţă. Ei veniră să îngroaşe rândurile compatrioţilor lor culeşi de pe colină.

In oraş, exploziile nu produseseră pagube prea mari. Câteva acoperişuri se prăbuşiseră, izbucniseră incendii, deci nimic grav. După ce învinşii îşi veniră cât de cât în fire, constatară că trupele aflate în câmp deschis dispăruseră şi, în

schimb, că zidurile avuseseră rolul lor binefăcător, protejându-i pe cei ce se găseau în spatele crenelurilor.

Comandanţii sarazinilor din Jaffa se cosultară şi ho-tărâră să continue lupta, gândind că sunt invulnerabili în spatele zidurilor groase.

46

Ei nu-nţelegeau cele ce se petrecuseră, dar sperau că acel cataclism n-avea să se repete, sau că cel puţin, avea să fie atenuat de fortificaţiile cetăţii.

Din nefericire pentru ei, Guillaume prevăzuse această eventualitate. Un comandant Templier se găsea la bordul navelor venite din Acre. El dispunea de praştii şi de câteva grenade atomice.

Când primul proiectil căzu lângă moschee, se delcan-şă o panică teribilă. Se refugiară cu toţii în sălile cu boltă, în pivniţe şi subterane. Aşa că, atunci când primii cruciaţi ajunseră la ziduri, aruncară scările fără să-ntâm-pine nici un fel de împotrivire.

Curând porţile fură sparte cu lovituri de berbeci şi oastea creştină năvăli în Jaffa.

Pedestraşi şi cavaleri se răspândiră pe străzile strâmte, masacrând fără milă pe toţi care-l întâlneau. Puteau în sfârşit să-şi verse ura adunată după atâţia ani de înfrângeri, să-şi răzbune fraţii morţi la Arsouf, Castelul Pelerinilor sau Antiohia. Făcură un asemenea măcel încât sângele curgea prin şanţuri ca apa după o ploaie torenţială. După aceea, soldaţii se dedatră la jaf, pătrunzâncT în case şi-apucând tot ce era mai de preţ, răcnind :

„La moarte ! la moarte cu voi toţi !"

Bărbaţi, femei, să moară-acei

Ce nu vor să se predea... "

Câţiva mameluci, baricadaţi în turnuri rezistară o vreme, dar fără prea mare tragere de inimă — cavalerii înzăuaţi nu puteau fi învinşi în lupta corp la corp. Demoralizaţi de acel trăznet aducător de moarte venit din cer, ultimii apărători ai Jaf fei nu întîrziarâ să se predea.

Curînd după aceea, Templierii şi Ospitalierii intrară în port. Ei tăiară lanţul gros care bara intrarea şi flota creştină amară la chei. Erau acolo galere, nave cu vâsle

47

şi cu pânze, cu echipaj format din sclavi sarazini şi portărei pentru transportul cailor.

In total, adăugând cinci galere, capturate în port, ai căror vâslaşi fură eliberaţi pe loc, Guillaume dispunea de o adevărată escadrilă de treizeci de nave.

Când seara coborî peste oraş, era deja linişte.

De multă vremie nu mai repurtaseră cruciaţii o asemenea victorie.

Baîbars, sultanul atât de temut şi urât era mort.

Armata lui fusese pusă pe fugă, ucisă sau capturată. De-acum înainte, nimeni nu mai putea împiedica recucerirea Pământului Sfânt. Nu poate fi descrisă bucuria luptătorilor creştini !

Se-nţelege că fraţii Tholon sărbătoreau evenimentul fiecare în felul lui.

Gorin, templierul fusese prezent la salutul marilor - maeştri după care merse să se alăture lui Guiot şi Thibaut în casa pe care o alescseră drept domiciliu.

Un bogătaş, gras, înfricoşat îi instalase în cea mai bună încăpere, garnisită cu covoare somptuoase. Tolăniţi pe perne, devorau fără ruşine mâncărurile pantagruelice servite de gazdă şi de cele trei neveste ale sale.

— Doamne ! răcni Roşcatul — oh ! iartă-mă, Garin ! — nu mi-am venit încă în fire. Când drăcia aia de trăznet s-a pus pe bubuit, am crezut, pe cinstea mea, că mi-a căzut ceru-n cap ! Nu mai ştiam de capul meu. Am spus vreo douăj' de rugăciuni pân' jsă-mi ridic nasu\

— Aşa e ! aprobă fratele lui, Clement. Mi se tăiase răsuflarea, mi se făcuse păru' măciucă, vă jur. Şi p-ormă, fulgerele-alea şi totu' s-a făcut alb. N-am mai văzut nimic ! Da* p-ormă, ce m-am bucurat. Nu mai era nici-un blestemat de sarazin în picioare ! Da' când am văzut 6 ciozvârtă de carne pe scutul meu... Tu pricepi ceva, Garin ? că tu eşti deştept.

48

m — Aţi auzit şi voi cu urechile voastre ce-a spus maestrul meu, răspunse Templierul. Arhanghelul Gabriel pro-pisese să-şi zvârle trăznetul asupra necredincioşilor ; şi-a baut promisiunea. Binecuvântat fie el ! I — Se poa' să fie şi-aşa, zise iar Roşcatul plin de-ndo-plă. Numai că ia adu-ţi aminte de bilele alea cenuşii

care e-au aruncat catapultele... Sunt sigur că ele au făcut bată isprava asta !,

; — Ce vorbeşti ! I-o-ntoarse Garin înţepat. N-ai mai Ipzit de minuni, glugă de coceni ce eşti ! Mana deşertului, pmulţirea pâinilor, mersul pe ape ? Nu crezi că arhanghelul i-a dat bilele alea maestrului nostru ca s-alunge necredincioşii de pe Pământul sfânt ?

|; — Ce-nseamnă să fii deştept, zise fostul tăietor de lemne. Sigur că ai dreptate... Da' oricum, Domnul Nostru Er fi putut să dea ceva mai devreme cu trăznetu' ăla. Nu gbar mai fi prăpădit atâţia viteji...

W — Frate, necunoscute sunt căile Domnului...

f — Da, iar ai dreptate. Eu uhu' nu-ncerc să-nţeleg. f?rincipalu' e că suntem toţi aici, şi stăm bine. Auzi, ia jită-fe'-puţin, zise Guiot astăzi după-amiază am adunat bâte ceva...

Spunând acestea, scoase din tolbă o adevărată comoară de pirat : bani de aur, coliere de pietre preţioase, vase de argint şi farfurii din acelaşi metal.

L — A, şi eu, rânji Clément, şi eu mi-am luat partea, pntre noi fie vorba, dac-o fi să ne-ntoarcem vreodată ia Auxerrois, o să dorm pe-o saltă de aur. Ia uite-aici... f— Desfrânaţilor ! răcni atunci Templierul. Bogăţia adunată în mod ticălos n-aduce niciodată noroc ! Ce exemplu daţi voi, necredincioşilor ăstora ?

! — Ei poftim, las[5] că lor nu le-a mai fost ruşine în Antiohia sau în alte părţi ! protestară în cor cei doi fraţi.

49

«— Şi-ăsta e un mötiv ? Sigur, dacă e vorba de bunurile bieţilor oameni ucişi în bătălie, ar fi greu să li se descopere proprietarii, aşa că de data asta închid ochii. Cu condiţia, se-nţelege, să donaţi o parte în numele lui Dumnezeu... *

Zicând acestea, întinse tolba cu un aer de superioritate.

Guiot şi Thibaud se consultară din priviri apoi, cu mare părere de rău, îşi impartira prada de război cu Templierul.

— Äcum e bine ! mormăi acesta. Fiţi sigur că trezorierul nostru îl va folosi mai bine decât voi. Mă duc să-i dau ce i se cuvine. Şi voi nu uitaţi să daţi de pomană la săraci.

După spusele acestea, se înfăşură cu mantia-i largă şi păşi demn afară, însoţit de plecăciunile slugarnice ale sarazinilor,

peste margini de bucuroşi de-a se simţi protejaţi de aleşii lor musafiri. '

Cei doi Tholon rămaseră să se consoleze pentru nenorocul lor îndopându-se cu prăjituri şi rahat şi regretând că religia păgânilor ăstora nu le permitea să bea băuturi tari.

Pe urmă începură să facă ochi dulci femeilor care-i serveau dar, din fericire pentru ele, îi ajunse oboseala şi vitejii luptători adormiră curând.

Capitolul al treilea

il Guillaume de Beaujeu avea lucruri mai importante de făcut. Marele maestru şi comandanţii se instalaseră în palatul guvernatorului, o casă fortificată, unde ultimii apărători ai Jaffei luptaseră ca disperaţii.

Sclavii înlăturaseră urmele luptei, acoperind cu compare bogate petele de sânge, mascând pereţii cu tapiserii.

Torţele aruncau o lumină vie în sala retrasă unde se Ipstalase marele maestru, care purta încă armura şi pele-Şna cea albă.

PI Cuf erele ce conţineau preţioasele grenade şi efigiile cu chipul lui Baphomet fuseseră depozitate pe lângă pereţii încăperii.

m Guillaume era bine dispus şi, pentru prima dată după mulţi ani de zile, credincioşii săi cavaleri care-l serveau,

Marc şi Erard, îl auziră murmurând versurile lui Guiot de Provind, în care erau slăvite meritele ordinuluf :

Ce mândri mai sunt Tempierii
In rândurile lor intră doar cavalerii
Secolul se află la picioarele lor
Ei au mers, au văzut, au încercat
Acolo unde nu merge oricine
Şi toţi sunt ca unul
Acesta este ordinul cavalerilor
Marea onoare a Siriei...

Dar îşi recapătă repede aerul auster şi ordonă :

— Erard, frate, această zi va rămîne pentru totdeauna înscrisă în istoria creştinătăţii. Totuşi, să nu uităm care a deviza noastră şi să aducem omagiul nostru cui se cuvine. Să aducem onorurile noastre lui Baphomet, datorită căruia am repurtat această memorabilă victorie...

Atunci, cavalerul luă o cheie meşteşugită pe care i-o întinse marele maestru şi deschise un cufăr ornat cu motive alegorice în mijlocul cărora se găsea o inimă din care ţâşneau raze.

înăuntru, pe o pernă de catifea neagră se afla o efigie care semăna izbitor cu fiinţa care zăcea încă pe fundul iazului, în pădurea Grand-Orient.

Ajutat de Marc, marele maestru o luă şi o aşeză cu mare respect pe o consolă înconjurată de casolete din care emana un fum aromat.

Apoi Guillaume îngenunche în faţa robotului, după care, făeându-şi semnul crucii, puse amândouă mâinile pe cele, două coarne scurte, declanşând sistemul de punere în funcţiune. Atunci ochii lui Baphomet începură să strălucească şi se auzi o voce profundă :

— Vorbeşte, frate, te ascult. S-a întâmplat totul aşa cum sperai ?

52

I — Desigur, stăpâne Baphomet, graţie ajutorului pe Eşare mi l-ai dat : puternicele arme pe care mi le-ai încredinţat au distrus oştirea sarazinilor. Baïbars nu mai este. Niciodată n-a fost o victorie mai completă ! I — Te-ai îndoit ?

| — Oh, nu, sigur că nu. Dar trebuie să mărturisesc că | ezultatele depăşesc până şi cele mai nebuneşti speranţe gtle mele...

I — Să nu crezi, totuşi, că de-acum ai puterea absolută. | îuinărul armelor mele e limitat şi, pentru a le folosi cât Şaai eficient, trebuie să le lansezi asupra trupelor aliniate fpentru luptă. Nu le risipi deci, pe orice fleac. După cum [Ştii, am planuri mari...

; — N-am uitat, stăpâne Baphomet şi voi acţiona con-|prm ordinelor tale. Acum, Ospitalierii vor fi obligaţi

la-mi dea ascultare.

8

! — Asta-i bine, frate. Nu întârzia deloc în Jaffa : tre-jjfuie să profiţi la maximum de groaza provocată de această jStrma magnifică. Urmează întocmai planul meu şi totul va jjjlecurge cum nu se poate mai bine. Am făcut un studiu |trategic al problemei cu ajutorul computerului meu : |t*este numai câţiva ani, va trebui să fii posesorul celui mai Ifast imperiu care a fost

vreodată condus de un singur om : ;. — Graţie ţie, stăpâne Baphomet, graţie ţie, n-am să |dt asta niciodată !

|; După aceste cuvinte, statuia redeveni inertă.

Cu un semn, marele maestru ordonă cavalerilor săi ^o aşeze la locul ei, la adăpost de priviri indiscrete, dupa iare puse să fie chemat cronicarul său : Templierul de Tyr. Timp de două ore, Guillaume dictă pentru posteritate, povestind evenimentele marcante ale acestei zile noroioase. La miezul nopţii, se dezbrăcară* şi dormi dus până în zori.

A doua zi, se sculă odihnit şi bine dispus.

După ce ascultă mesa, mancă cu poftă, apoi se pregăti pentru a-i primi pe înalţii demnitari convocaţi încă din ajun.

Marele maestru Ospitalier' sosi primul. Ochii încercănaţi arătau, că persoanele cu răspundere din ordinul său pierduseră toată noaptea pentru a discuta neliniştitoarea problemă pe care o punea atotputernicia rivalilor lor.

Cu toate aceste, el se arătă deosebit de afabil, vorbind ba de una, ba de alta, dar mai ales despre construirea de biserici în oraşul abia eliberat. Obţinu fără greutate pentru un Ospitalier demnitatea de patriarh al Jaffei, ceea ce-l uimi foarte tare, dar Jean de Villiers, fiind diplomat, nu lăsă să se ghicească nimic.

Apoi îşi făcu apariţia Otto de Granson şi Jean de Grailly! ochii mici şi limba încleiată dovediră din belşug oboseala dezbaterile întinse pe tot parcursul nopţii.

Guillaume intră fără ocolişuri în subiectul care-i ardea pe toţi :

— Fraţi Ospitalieri, nobili domni, aţi putut constata că n-am minţit deloc Trăznetul lansat prin grija mea ne-a scăpat pentru totdeauna de ticălosul Baîbars şi nu prea puţini sultani păgâni vor avea o asemenea escprtă la intrarea în împărăţia lui-Satan.

— Vir-ar să fie, e gât ze boate de adevărat ! exclamă Otto de Granson. Brinţui denebrelor o ză ze biardă brindre ei I

— De-acum înainte, nimeni nu va mai îndrăzni să înfrunte ostile oastre ; Pământul Sfânt va cădea foarte uşor în mâinile noastre. Ierusalimul va redeveni creştin... Regele Carol va sosi curând pe calea mării pentru a se instala pe tronul său. Toţi conţii şi baronii îşi vor recăpăta vechile castele. Mănăstirile, castele şi fortăreţele ordinelor noastre

or reveni proprietarilor lor. Va trebui să veghem la res-feurarea tuturor castelelor care au fost mai rău deterio-pate până la fortăreaţa lui Moab în carne şi oase, în apropierea lacului Asphalte *, inclusiv cel de la Aïla de la Marea Roşie. Interzic totuşi să fie anexate alte pământuri în afară e-cele care ţin de regatul Ierusalimului. Pot* conta pe pordul dumneavoastră, nobili domni ? *M* — Desigur, îl asigură marele maestru al Ospitalierilor, Breptatea însuşi vorbeşte prin gura ta, frate. Totuşi, un ||ngur lucru mă întristează : vorbeşti ca şi cum Templierii »ar trebui să participe la marea noastră bucurie : ocuparea Betleemului, a Ierusalimului Sfânt ! Cu siguranţă, mă înşel ?...

||; — Ba, deloc, iubite frate. Aş fi dat câţiva ani din Kaţă pentru a cunoaşte Sfântul Templu, Peşterea Sacră, «radina Măslinilor. Dar vai ! Arhanghelul Gabriel m-a vi-Ätat din nou şi mi-a ordonat să-ţi las doar ţie aceeastă bu-iprie supremă.

Pr-— Ce ? Templierii ne vor lăsa, oare să ne batem sin-piri pentru a recuceri Sfântul Pământ ?

m — Vai ! Da, frate drag... Cine va fi în stare să reziste jptejilor cavaleri, Ospitalierii, voinicilor războinici ai Franjul şi Angliei ?

ri:- Iatã un lucru care mă... surprinde foarte tare ! Ne vei psa oare cel puţinXma din armele tale ? p — Dar pentru ce, prietene ? Va fi suficient să duci cu line praştiile şi cuferele umplute cu pietre cenuşii. Toată lumea va crede că şi tu dispui de trăznetele Domnului şi pmeni nu va îndrăzni să ţi se împotrivească ! pjj — Iată un punct de vedere pe care eu nu-l împărtăşesc deloc

i— Te temi tu oare de necredincioşi, Jean de Villiers ? |p{ ï Asphalte — Marea Moartă. ^ fc.

— Oh, nu, desigur ! Numai că găsesc că e destul de riscant dacă nu avem în vedere efectivele noastre... Tu ce părere ai Jean de Gailly ?

' Cavalerul francez îşi mângâie barba cu un aer gânditor, apoi zise :

— Pe legea mea, sunt de aceeaşi părere cu Guillaume. Câinii ăştia au fost speriaţi în aşa hal încât de-acum nu vor mai muşca. Cu întăririle pe care le vom primi, nu vom avea nici o dificultate în recuperarea Sfântului Pământ. Aş dori totuşi să

cunosc motivele care îi determină pe Templieri să ne abandoneze tocmai când ne aflăm pe un drum aşa de bun ?...

— Nu facem decât ce trebuie ! Iată ce mi-a poruncit Arhanghelul coborât pe un nor luminos : „Ai îndeplinit prima parte a misiunii care ţi-a fost încredinţată. Acum. Ospi talerii şi cavalerii creştini vor duce la bun sfârşit eliberarea Pământului Sfânt. Ţie îţi rămâne acum să răspândeşti credinţa adevărată printre locuitorii vastelor ţinuturi care se întind dincolo de Ierusalim, Un număr imens de fiinţe umane se găsesc acum sub jugul mongolilor. " Tu va trebui să-i eliberezi şi să-i instruieşti. Aşa că Templierii se vor îmbarca la bordul navelor venite la Jaffa şi se vor îndrepta spre Alexandria, unde vor debarca. De acolo, traversând Principatul Antiohiei. şi Comitatul Edesse, vor pătrunde în regatul mongol al Persiei unde domneşte Abaka fiul lui Hulegu. După ce armatele acestui han fioros vor fi distruse, îţi poruncesc să ataci regatul lui Quaïdon, care se întinde la sud de lacul Baikal. Chiar dacă dispui de trăznet, va trebui să porţi lupte aprige. Apoi, va trebui să-l nimiceşti pe puternicul împărat Qoubilaï, care oprimă imperiul Cathay. După aceste fapte, când credinţa cea adevărată va fi cunoscută de la hotarele Siriei până în Cathay, , vei putea în sfârşit să te bu

56

curi de o odihnă bine-meritată, dar să nu te opreşti nicicum în drum, căci blestemul se va abate asupra ta î... " Iată poruncile Arhanghelui. Trebuie să-i dăm ascultare, de aceea Templierii vă vor abandona şi vor frierge să împlinească misiunea pe care Dumnezeul le-a încredinţat-o.

— Iată nişte noutăţi extraordinare, frate, exclamă marele maestru al Ospitalierilor/Eu sunt totuşi cât se poate de. uimit... Vrei să spui că te gândeşti să cucereşti acel imperiu cu forţe aşa de puţine ?

— Credinţa urneşte munţii. Dispun de arme cu o putere necunoscută lor. Hanii mongoli nu se vor putea apăra de trăznetul pe care cerul ni l-a încredinţat şi vor cunoaşte soarta lui Baîbars. Şi pe urmă, veştile despre succesul nostru răsunător se vor răspândi în regatele creştine şi toţi cavalerii îşi vor disputa onoarea a se alătura oştirii noastre !

— Eu solicit deja, pentru mine şi cavalerii mei, favoarea de a lupta alături de voi, exclamă Jean de Grailly, entuziast. Jos cu necredincioşii şi să triumfe credinţa cea adevărată !

— Şi eu la fel, dacă n-aveţi nimic împotrivă, strigă la rândul său Otto de Granson.

— Accept oferta voastră cu recunoştinţă, îi asigură marele maestru al Templierilor. Vom avea desigur lupte grele de purtat cu grupurile mici de partizani duşmani. In acest caz, nici vorbă să putem folosi trăznetul cerului. Şi-atunci spadele şi lăncile vor trebui să-şi joace rolul lor...

— Planurile astea vaste pe mine mă-nspăimântă, vorbi iar Jean de Villiers. Pacificarea Pământului Sfânt doar cu forţele de care dispun nu va fi deloc o treabă uşoară. Veţi înţelege deci că fraţii mei ni se vor alătura nouă. Mi-ar plăcea, totuşi, să mă aflu în mijlocul evenimentelor. Aţi

57

accepta ca nflareşalul nostru Mathieu de Clermont să vă însoţească ?

— Desigur ; în felul acesta, veţi avea un raport fidel asupra felului în care progresează armata noastră. Totuşi, e mai bine să punem lucrurile; la punct. Ospitalierii vor fi simpli observatori care nu se vor amesteca în nici un caz în afacerile mele.

— Şi eu mă gândeam la fel, răspunse marele maestru al Ospitalierilor cu un aer oarecum ofensat. Se-nţelege de la sine că, în ce mă priveşte, eu voi conduce singur forţele care vor acţiona pe Pământul Sfânt şi că vechile fortăreţe ne vor reveni de drept cuvânt.

— Aşa am promis, aşa să fie ! Eu nu-mi iau cuvântul înapoi. Ţineţi seama însă că Ospitalierii vor trebiţi să dea ascultare autorităţilor Temporare pentru ceea ce va intra în jurisdicţia lor. Regele Ierusalimului, contele Antiohiei, prinţul de Tripoli va trebui să-şi recapete toate prerogativele pe care le-a avut.

— îmi dau cuvântul...

— în aceste condiţii, domnilor, am căzut de acord. începând de mâine, Templierii se vor îmbarca la bordul flotei care îi va duce în Antiohia. Trebuie să batem fierul cât e cald. Cred că de-acum înainte mesagerii noştri vă vor aduce nu puţine veşti grozave ! Fraţi, nobili seniori, Dumnezeu să vă aibă în pază...

înalţii demnitari îşi făcură semnul crucii, după care îl salutară pe Guillaume de Beauj eü şi se retraseră.

A doua zi, dis de dimineaţă, cornurile şi tobele îi treziră pe cruciaţii care se îndreptară, apoi, în ordine spre port.

Zvonurile începură să circule cu repeziciune şi unii, care se credeau bine informaţi, pretindeau că Guillaume de Beau jeu, în dorinţa de a atenua dezastrul celei de-a

58

cincea cruciade, merge să atace Damiette. Ruşinea capturării lui Louis al IX-lea la Mansourah fusese acum dată uitării.

Dar această impresie nu dură mult căci, atunci când navele, galerele şi galioanele ieşiră în larg, flota se îndreaptă spre nord...

Pe timpul traversării, Guillaume avu destul timp să mediteze asupra felului cum avea să conducă această vastă operaţiune ; cea mai ambiţioasă pe care o întreprinseseră vreodată cruciaţii.

El cunoştea puterea mongolilor. Şi el şi înaintaşii săi făcuseră cunoştinţă cu ei pe vremea când sarazinii îi considerau duşmani pe francezi şi pe mongoli, deopotrivă. Iar Louis al IX-lea sperase să încheie cu ei o alianţă pentru a-l ataca pe sultanul Egiptului din două părţi, dar simultaneitatea celor două operaţii se dovedise greu de realizat şi regele Franţei, care se lansase singur în asalt, suferise o înfrângere zdrobitoare. Şi Baîbars era de origine mongolă. In 1244, trupele sale îi înfrânseseră în mod ruşinos pe Templieri şi pe Ospitalieri : trei sute de cavaleri ai Templului îşi găsiseră atunci moartea. Era deci vorba de adversari puternici, pe care nu trebuia să-i tratezi cu prea mare uşurinţă.

Marele maestru şi mareşalul căzură imediat de acord asupra unui punct : atâta vreme cât cruciaţii aveau să rămână în bloc compact, duşmanii n-aveau nici o putere asupra lor. Orice comasare a trupelor mongole avea să fie distrusă de armele lui Baphomet. în- schimb, hărţuiala cavalerilor rapizi şi exterm de mobili, de care dispunea Abaka, avea să fie foarte periculoasă, în special în liniile de comunicaţie. Ori, aceste atacuri aveau să se înmulţească din ce în ce mai tare pe măsură ce avansau. Trebuia deci, cu orice preţ, să stea cu toţii la un loc, să"pună mâna dacă

! <

59'

se putea, pe oraşe intacte şi sa avanseze câte puţin, dar foarte rapid. Iar pentru asta trebuia să asigure legături rapide cu diferitele părţi ale armatei şi cu întăririle ce aveau să le sosească din porturile Mediteranei.

Guillaume şi credinciosul Pierre de Sevry ajunseră deci, cum era de aşteptat, să aducă în discuţie efigiile lui Bo-phamet, care le-ar fi permis să primească din iazul de lângă Troyes, indicaţiile ciudatei creaturi.

— Cred în mod sincer că ordinul nostru va cuceri un vast imperiu graţie armelor pe care mi le-a dat Baphomet, spuse marele maestru. Este cazul să ne declarăm mulţumiţi ; acest extraterestru s-a hotărât în sfârşit să ne ajute şi altfel decât cu lingouri de aur. Bogăţia noastră ne-a permis să instalăm în toate regatele creştine comandamente de templieri, în urma cărora am căpătat o considerabilă influenţă. Şi totuşi, îmi pun mereu aceeaşi întrebare : dacă nu cumva suntem noi păcăliţi, dacă el este cel ce stă la mila noastră ? Ce s-ar face el dacă ne-am hotărî să nu-l mai hrănim ?

— Gândul acesta mi-a trecut şi mie prin minte. Mă tot întreb de ce acest străin exilat departe de ai săi, acceptă aşa de binevoitor să ne ajute în schimbul unei neînsemnate cantităţi de hrană.

— După cele transmise din vremea cînd venerabilul fondator al ordinului nostru l-a întâlnit pentru prima oară pe Baphomiet, nava care l-a adus din spaţiul infinit al cerului fusese grav avariată. Aparatura care-i permitea să-şi fabrice hrana, distrusă. Hrana dată de noi îi dădea posibilitatea să supravieţuiască pentru a încerca să-şi repare nava ; până aici, nimic nelalocul lui.

— Desigur, dar ce s-ar întâmpla dacă ai lui ar primi mesajele lui ? Am *ii* invadaţi ! Nici vorbă să facem faţă armatelor teribile pe care le au...

*r — Aşa e, cu siguranţă, bravul meu Pierre ; şi eu mă gândesc Ia asta ! Suntem, vai nouă, aşa de slabi în faţa lui, ca un copil faţă de un cavaler în armură. Dacă am înceta să cooperăm, răzbunarea lui ar fi teribilă !

— Ar trebui cel puţin să încercăm ceva. Nu se poate să stăm, aşa la mila unei creaturi care ne este complet străină,

— Ai dreptate, trebuie cu orice preţ să descoperim secretele alchimiei sale pentru a confecţiona noi înşine aceste

arme al căror secret îl ţine ascuns. Am discutat deja câte ceva cu capelanul nostru. Ştii că fratele Jau-bert posedă vaste cunoştinţe în domeniul alchimiei. Am să trimit să-l cheme.

Templierul îşi făcu apariţia câteva momente mai târziu. Era un bărbat mărunt de statură, negricios, care nu reuşise să ajungă la demnitatea de cavaler, căci neînde-jqniânarea sa în ale armelor era proverbială. În schimb mintea sa ascuţită şi pătrunzătoare făcea din el un consilier perspicace şi cu mare trecere la Guillaume,

— Frate Jaubert, te-am chemat ca să faci pentru mine o treabă pentru care vei avea nevoie de toată inteligenţa ta.

— Vorbiţi, venerabile maestre, sunt la ordinele dumneavoastră.

— Eşti şi tu, ca şi noi, iniţiat în secretele noastre şi cunoşti existenţa efigiilor numite Baphomet. Ştii prea "bine că ele ne permit să vorbim cu adevăratul Baphomet % de la o distanţă foarte miare. Cum explici această posibilitate misterfoasă ?

Capelanul se gândi un moment înainte de a răspunde.

— Am examinat aceste statui cu foarte mare atenţie, învelişul lor ascunde o aparatură foarte delicată şi ingenioasă. Mi-a fost imposibil să le studiez în amănunt, pentru că nu mi-aţi permis să merg cu cercetările mele mai în profunzime. Totuşi, am făcut nişte descoperiri interesante...

— Vorbeşte, prietene, vei fi recompensat cu generozitate dacă într-o zi vei reuşi să dezlegi modul în care funcţionează aceste efigii misterioase.

— Ei bine ! vorbele lui Baphomet ajung la noi f ă-ră-ndoială pe calea aerului ; dacă plasăm statuia în interiorul unei armuri, sunetele se estompează puţin câte puţin, pentru a amuţi complet atunci când armura este închisă ermetic. Metalul formează deci o barieră de netrecut pentru mesajele care ne parvin din iazul de la Grand-Orient,

— Interesant... aprobă mareşalul. Dar cu ce ne ajută pe noi această descoperire ?

— Cu nimic, deocamdată. Dar poate să însemme că o carapace metalică uriaşă, aşezată peste iaz, îl va împiedica pe Baphomet să ia legătura indiferent cu cine.

[4]— Şi în consecinţă, cu compatrioţii lui ! exclamă marele maestru. Iată o descoperire nemaipomenită. Asta e tot ?

— Oh, nu ! Am mai observat că, dacă plasez o spadă deasupra maşinăriei care se află în interiorul efigiei lui Baphomet, cuvintele transmise se aud mult mai bine. Am tras concluzia că metalul concentrează mesajele difuze care ajung până la noi pe calea aerului.

— Foarte interesant, frate Jaubert ! Continuă, continuă, te rog...

— In plus, mi s-a părut că fprţa care-l face să funcţioneze provine dintr-o cutie foarte grea, acoperită cu plumb. Ea conţine cu siguranţă o substanţă necunoscută nouă. Pentru a o studia, ar trebui s-o studiez mai îndeaproape.

62

— Ai permisiunea mea ; trebuie cu orice preţ să cunoaştem dedesubturile magice şi să încercăm să reproducem această maşinărie ingenioasă.

— Eu ami pus deja să fie confecţionate, de către un turc foarte priceput în prelucrarea aramei, copii fidele după toate piesele complexe din efigie, făcute din acest material. Dacă reuşesc să dezleg secretul cutiei, o să-mi dau silinţa să confecţionez una similară, mai multe chiar, dacă asta vă e dorinţa. Totuşi, este vorba de o alchimie cât se poate de complicată.

— Nu eşti deloc iniţiat în tainele acestei ştiinţe ?

— Ba da. Am învăţat multe în acest domeniu la Montpellier. Am avut posibilitatea să port îndelungi discuţii cu Arnaud de Villeneuve şi cu maestrul Albert. Cu toţii sunt de părere că metalele sunt făcute dintr-o substanţă unică şi fundamentală numită esenţă minerală. Cu ea, ar fi posibil să reproduci toate structurile metalelor...

— Piatra filozofală, într-un fel ?

— Cam aşa ceva. Totuşi, realizările lor nu sunt deloc convingătoare. În schimb, pe timpul şederii mele în Si-*

"ria; am avut ocazia să-l întâlnesc pe un mirean sarazin care studia lucrările lui Geber, un arab care a trăit în secolul al VUI-lea şi spusele sale m-au impresionat...

— Vorbeşte ! Depindem de vorbele tale.

— Ei bine, după spusele lui, cândva, nu departe de Alexandria a căzut cândva un meteorit. Sfărâmăturile sale adânc înfundate în nisip, au fost dificil de scos la suprafaţă. După eforturi mari şi îndelungate, sclavii au dat în sfârşit la

iveală un fel de navă toată numai din metal, foarte deteriorată de şocul prăbuşirii şi de căldură.

— Să fi fost vorba de compatrioţi de-ai lui Baphomet al nostru'? exclamă marele maestru.

— Este foarte posibil. Aceia nu au avut norocul lui şi corpurile lor erau de nerecunoscut. Toată lumea a crezut

că\ aceea era o maşinărie a Diavolului şi epava a fost abandonată. Totuşi, acel erudit arab a făcut cercetări şi a descoperit o cutie magică ce avea puterea de a transforma substanţele pe care le puneai în interior. Eu sunt convins că arabul acela a priceput cât se poate de bine valoarea a ceea ce descoperise şi că ţine în secret acea maşinărie ciudată...

— Cum de n-ai încercat să pui mâna pe ea ?

— Ei bine nu, pentru că mireanul mi-a mărturisit că aparatul şi-a pierdut foarte repede puterea. Dar acum, dacă stau să mă gândesc, sunt convins că ar fi posibil să-l fac să funcţioneze din nou prin conectarea la cutia cu care face să vorbească efigiile lui Baphomet.

— Minunaf! Frate Jaubert, te felicit ; vei avea cele mai înalte demnităţi în ordinul nostru. Cum se numeşte sarazinul acela ?

— Djaffar. Dacă-mi dau seama bine, continuă capelanul, cu un aer de modestie, toate problemele noastre vor fi rezolvate, căci va fi posibil să confecţionăm metalele necunoscute pe care nu le avem. De asemenea, vom avea cutii care să producă forţa necesară pentru a vorbi la distanţă şi chiar, cine ştie ? voi reuşi poate să produc sfere care au trăznetul închis în ele...

— îmi trebuie această cutie a minunilor cu orice preţ. ! răcni Guillaume de Beaujeu ; cu ea, toate problemele noastre vor fi rezolvate, vom fi, în sfârşit liberi !

— Spusele fratelui Jaubert sunt fără-ndoială de foarte mare interes, interveni mareşalul Templului. Totuşi, nu sunt decât vorbe, nimic nu dovedeşte că arabul acela nu se lăuda. îi cunosc eu : câinii ăştia se cred dintotdeauna mari maeştri în secretele alchimiei, dar e cât se poate de sigur că bogăţiile lui Baîbars nu proveneau din creuzetele lor.

De, fapt, Pierre de Sevry, fusese dintotdeauna gelos pe capelan şi avea obiceiul să afirme că o spadă bună învinge toată ştiinţa de pe lume, dar evenimentele din ultima Vremie îi arătaseră că se-nşela. Voia ââ înlăture orice concurent care l-ar fi putut întrece şi nu vedea cu ochi buni importanţa pe care şi-o dădea fratele Jaubert.

Marele maestru cunoştea foarte bine această luptă pentru întâietate şi-l puse imediat la punct pe^{v}-mareşal.

— Eu nu sunt deloc de aceeaşi părere ; fratele Jaubert nu vorbeşte cu gura fără el. Această maşinărie exista cu siguranţă, aşa că ordon să ne-ndreptăm spre Alexandria. Acolo, va trebui să punem mâna pe acest Djaf-far. Să-l facem să vorbească şi să aflăm unde ascunde comoara aceea. Te fac personal responsabil de asta, Pierre de Sèvry. Va trebui de asemenea să-i acordăm capelanului nostru toate facilităţile pentru a-şi putea continua pasionanta sa muncă în cele miai bune condiţii. Şi-acum, fraţii mei trebuie să meditez. La revedere deci, şi Dumnezeu să vă aibă în pază...

Rămas singur, Guillaume de Beaujeu merse să se întindă în cabina pe care o ocupa la pupa navei amiral. Se făcuse noapte şi stele nenumărate străluceau pe cer.

Căzut pe gânduri, marele maestru cugeta la cele aflate de la Baphomet. Dacă era adevărat ce spunea, oamienî, fără număr trăiau în spaţiu pe planete asemănătoare cu Terra. Iar aceasta nu era decât un bulgăre mare care se-nvârtea în jurul soarelui... Ciudată concepţie, în contradicţie cu părerile admise până atunci. Mulţi oameni considerau că pământul lor era plat, înconjurat de oceane şi stând deasuppa unui vid fără margini. În schimb, dacă Pământul era rotund, trebuia să fie posibil să navighezi spre vest şi să ajungi înapoi de unde ai 'plecat ! Imperiul Çathay, situat la marginea lumii cunoscute, ^ se găsea, de

5

fapt, la jumătatea distanţei pentru Franţa. Ö ipoteză care avea să fie cu uşurinţă verificată atunci când imperiul avea să-i aparţină : va trebui să echipeze nave şi să le trimită pe Marea Cathay care să încerce să ajungă în Franţa sau în Portugalia. Toate acestea depăşeau orice înţelegere, dar dacă erau exacte, oamenii nu erau decât o rasă printre atâtea altele. Ce reprezenta un imperiu terestru în comparaţie cu cele existente

în spaţiu ? Ce creaturi ciudate conţineau aceste imense confederaţii stelare ? Ce scopuri urmăreau ele, oare ? Era iminentă o invazie ? Pentru a face faţă la o asemenea tentativă, trebuia să dispui de arme la fel de puternice ca cele ale creaturilor neantului, de nave capabile să călătorească între stele. O concluzie se impunea de la sine : Templierii aveau o datorie sacră faţă de umanitate, căci ei singuri deţineau acele secrete grozave. Pe viitor, era vital deci să fie făcute cercetări ştiinţifice de mare anvergură de către savanţi de toate naţionalităţile/Vor trebui date ordine severe pentru a Je proteja viaţa în ţările ocupate şi, în special, în Imperiul Cathayului care, conform mai miul-tor rapoarte, poseda un avans 'considerabil în multe domenii. Un om era în^mod special preţios pentru a duce la bun sfârşit această misiune : un veneţian numit Marco Polo care trăia din 1271 în imperiul Cathaylor. Cunoştinţele sale despre localnici şi despre civilizaţia lor aveau să fie extrem de utile pentru a edifica acea viitoare universitate care să adune ia un loc savanţi de toate naţionalităţile sub egida Templierilor. Pentru perioada imediat următoare, totul se baza pe fratele Jaubert. Acest călugăr poseda o inteligenţă remarcabilă şi un spirit treaz, nu avea obiceiul să vorbească fără să se* gândească, în contradicţie cu părerea lui Sevry. Dacă el vorbise despre existenţa acestei casete cu puteri miraculoase de transformare, atunci însemna că el nu se-ndoia nici-o

66

clipă de existenţa ei. poate că" a văzut-o chiar în funcţiune...

Guillaume se simţea obosit ; puţini oameni înaintea lui suportaseră o responsabilitate atât de strivitoare.

Dacă el avea să reuşească în cele ce-şi propusese, oamenii de pe Terra aveau să devină uniţi şi-aveau să înceteze să se mai lupte între ei. Savanţii tuturor naţiunilor aveau să lucreze împreună pentru binele tuturor şi pentru protejarea împotriva unor eventuale invazii ale extraterestrilor.

O perspectivă minunată... Totuşi, nimeni nu credea că marele maestru al Templierilor nu acţiona astfel decât pentru binele semienilor săi şi pentru gloria lui Dumnezeu.

Guillaume îngenunchie pe covoraşul de rugăciuni şi murmură :

— *Nan nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam.* apoi adăugă : *et pacem hominibus bonae vo- luntatis.*

Capitolul al patrulea

Flota ajunse în port fără a suferi nici un fel de pierdere. Numai nişte galere inamice o urmăreau deja distanţă respectuoasă. " Cu siguranţă, vestea despre victoria, Templierilor ajunsese la urechile mamjelucilor care ocupau Principatul Antiohie. i. Uimitoarea putere a armei celei noi folosită la Jaffa îi făcea pe sultani şi pe hanii mongoli să stea pe gânduri şi fiecare se^ntreba cine avea să fie ţinta următoarei ofensive.

Mare fu. surpriza printre cruciaţi când aflară că marele maestru îşi schimbase planurile în secret : în loc să ancoreze în faţa Alexandriei, cum fusese prevăzut, forţa de invazie acostă la gurile râului Oronte, în micul port Saint-Siméon. Toată lumea credea că Antiohia era prima vizată.

68

Acţionând astfel, Guillaume vrusese să cruţe Alexandria, undg trebuiau să se afle faimosul Djaffar. De fapt, sosirea flotei Templierilor ar fi semănat panică în micul oraş şi locuitorii ar fi fugit luându-şi cu ei comorile. Şi-atunci, adio preţioasă casetă !

Ce stranie aducere aminte : cândva, tot acolo, acostase o flotă genoveză care adusese întăriri comandanţilor primei cruciade.

In timp ce erau debarcate poviziile, marele -maestru formă un corp de elită dotat cu numeroşi cai de luptă de schimb, catapulte şi câteva grenade atomice. Seneşalul său, şef secund al expediţiei, luă comanda şi porni imediat spre Alexandria, fără a mai aştepta ca grosul armatei să se adune.

Mergând zi şi noapte, cavalerii se îndreptară către nord. Printre ei se găseau fratele Jaubert şi fraţii Tholon care, şi de această dată, nu pricepeau mare lucru.

Ajunseseră astfel în faţa zidurilor atunci când nimeni nu-i aştepta. O grenadă aruncă în aer poarta principală şi Templierii năvăliră înăuntru, luându-i prin surprindere» pe locuitorii oraşului.

Atacul fusese atât de rapid încât nimeni nu reuşise să fugă. Dar bagajele erau gata, cămilele pregătite ; nu le-ar mai fi trebuit decât câteva ore.

Fură trimise imediat patrule pe toate străzile în căutarea lui Djaffar, şi fiecare patrulă dispunea de o descriere detaliată*a individului şi de un traducător turc.

Se-nţelege că soldaţii ar fi preferat să se bucure de un repaus bine-meritat după un marş forţat şi nu-şi ascundeau nemulţumirea. I — Fir-ar să fie ! înjură Guiot-cel-Roşu, ce viaţă de câine ! Sunt frânt după ce-am alergat aşa ca nebunii. Ce i-o trebui marelui maestru să-l găsească pe blestematul ăla de Djabar...

— Djaffar, îl corectă fratele Templier. Cu siguranţa că necredinciosul ăla deţine cine ştie ce m^e secret, din moment ce trebuie să-l prindem viu.

— Mă-ntreb ce-o putea să ştie. Crezi că are vreo legătură cu trăznetul care l-a dat gata pe Baîbars ? interveni Clément.

— M-ar mira, zise iar Garin. Dacă păgânii ar deţine acel secrqt nemaipomenit, l-ar fi folosit împotriva noastră.

După aceste cuvinte, patrula din care făceau parte cei trei fraţi se opri la intrarea pe-o stradă strâmtă şi mohorâtă.

— Hai c-am ajuns ! zise Roşcatul. De-unde-ncepem ?

— Ma întâi verificăm casele de pe partea dreapta. Scutieri, păziţi toate ieşirile din pasaj, ca nimeni să nu poată fugi. Tu, Arsouf, vino cu noi. "

Turcul se trase înapoia Templierului care bătu la prima poartă.

După câteva secunde de aşteptare, îşi făcu apariţia. figura unui sarazin înspăimîntat. Interpretul îl chestiona, întrebând dacă ştia unde locuieşte un cetăţean celebru numit Djaffar şi traduse întrebările şi răspunsurile cât dură discuţia.

Cel întrebat tremura din toate mădularele, dşr se arăta foarte reticent.

„Numele îi spunea ceva, Auzise vorbindu-se despre un învăţat care corespundea descrierii. Dar nu ştia unde locuieşte. Şi pe urmă, el modest meseriaş, nu frecventa lumea celor sus-puşi".

La sfârşit, pierzându-şi răbdarea, Garin îşi scoase spada pe jumătate din teacă, ceea ce stimula oarecum memoria celui interpelat.

— Vecinul meu vă va putea răspunde cu siguranţă, nobili seniori, îi asigură el. Acela era un apropiat al emi

rului... Alah să-l pedepsească pe cel ce i-a pus capăt zilelor ! — şi acest Ghazi cunoştea toţi învăţaţii din oraş.

Aşadar, cei trei fraţi porniră să bată la uşa indicată. De această dată, veni să deschidă un servitor şi-i conduse în faţa stăpânului lui, înţr-o cameră împodobită cu covoare bogate. Acest învăţat studia îndemnurile coranice şi nu manifestă nici teamă, nici slugărnicie faţă de creştini.

Chiar de la prima întrebare, declară că-l cunoaşte foarte bine pe Djaffar, un personaj foarte renumit care dispunea de leacuri miraculoaée împotriva a nenumărate boli. Locuia foarte aproape, chiar la capătul străduţei.

Garin îi mulţumi politicos şi fraţii Tholon se-ndrep-tară spre casa cu pricina. Ciocanul de la poartă, în formă de şarpe care se muşca de coadă, îi cam sperie, dar interiorul locuinţei îi sperie şi mal tare.

Bârlogul lui Djaffar o celulă imensă cu pereţi albi. conţinea numeroase animale împăiate, cornete, baloane, retorte roşietice sub recipiente uniplute cu substanţe care răspândeau vapori gre. ţoşi. Ferestrele înguste duceau într-o grădină cu plante miedicinale.

— Un vrăjitor, fără-ndoială, bombăni Guiot, strâmbând dezgustat din nas.

Aplecat asupra unui creuzet din ceramică, un bărbat încă tânăr, dar cu spatele cocoşat de anii de cercetărf, agita un amestec verzui. Nici nu se sinchisi de sosirea războinicilor francezi, dar recunoscu fără nici un fel de probleme ca era chiar Djaffar. La această veste, un zâmbet larg se răspândi pe fe, ţele celor trei fraţi. Atunci Garin ' îl întrebă dacă mai avea caseta descoperită în nisipurile deşertului. Sarazinul aprobă apoi, făcând semn unui asistent să vină sş supravegheze preparatul, se îndreptă spre un cufăr ornat cu motive alegorice. Apăsă pe desenul din mijloc — o salamandră care zvârlea fileuri,

şi, capacul se ridică, dând la iveală un paralelipiped simplu din metal alb-argintiu.

— Iată minunea venită din spaţiu, spuse scurt savantul. Dar, Vai ! şi-a pierdut toată puterea mjagică, aşa că v-o dau fără păreri de rău...

Templierul ordonă scutierilor să ia preţiosul obiect după care îl rugă pe învăţat să-l urmeze, căci maestrul îi făcea onoarea c|e a vorbi cu el.

Arabul nu păru foarte impresionat de această invitaţie, dar nu protestă deloc, întrebând numai dacă i se permite să *deß* instrucţiuni asistentului său pentru ca acesta să termine operaţia în desfăşurare. Garin îi* dădu permisiunea imediat, dar nu-l scăpă din ochi, pentru a preveni vreo tentativă de scăpare din partea individului.

Guillaume de Beau jeu, însoţit de o parte din flota sa, acostă în chiar acea seară în portul Alexandria ocupat în urma acelei manevre rapide. '

Imedia cum) debarcase^ el se interesă de rezultatul cercetărilor şi se jlovedi extrem de satisfăcut când află că Djaffar fusese găsit şi el, şi preţioasa-i castă.

Merse imediat la palatul emirului, unde fusese dus prizonierul.

Fraţii Tholon îl aşteptau, foarte mândri de-a fi dus la bun sfârşit misiunea încredinţată. Marele maestru îi felicită călduros ^i drept recompensă, hotăra ca cei trei fraţi să facă parte de-acum înainte din escorta sa. De fiecare' dată când va trebui executată o misiune delicată, avea să facă apel la ei.

După aceste vorbe îi concedie şi merse să-l interogheze pe Djaffar. Fratele Jaubert era şi el prezent şi servi drept interpret, ca nici un cuvânt să nu-i scape co-nandantului său.

— Tu eşti mireanul Djaffar ? Exact, venerabile maestre.

— Povesteşte-mi fără să ascunzi nimic, cum ai descoperit această casetă şi cum te-ai folosit de puterile ei magice, î ^: y

— E vorba de o întâmplare destul de veche. Acum cinci ani, pe când observam constelaţiile podiacului, am zărit o dâră de foc pe cer. Am avut impresia că obiectul cu pricina a căzut nu departe de aici, în deşert. A doua zi m-am luat după gărzile-care se^ndreptau spre locul prăbuşirii şi am ajuns la o oarecare distanţă de oraş, înspre apus.

— Ai fost, deci, primul care a ajuns acblo ?

— Nu, gărzile încercaseră deja să se apropie, dar nisipul era aşa de fierbinte că nu putuseră să-l cerceteze.

Asta nu seamănă deloc cu ce mii-ai spus mie, interveni capelanul. Atunci când te-am întâlnit, mi-ai spus că nu ai ajuns acolo decât mai târziu...

— Există, desigur în mintea ta o oarecare confuzie, nobile prieten ; m-am dus acolo de mai multe ori, săpăturile au fost făcute sub supravegherea mea, la ordinele emirului nostru.

— N-are importanţă, le-o reteză Guillaume nerăbdător, mai bine, spune-mâ ce ai observat.

— Ei bine ! când temperatura a scăzut, sclavii au scos la suprafaţă obiectul căzut din cer. îmi amintesc că a trebuit să-i bicuiesc pentru că toţi credeau că era vorba de ceva diavole. sc ; credeam că voi descoperi o rocă bogată în fier, cum sunt cele ce cad uneori din ceruri. Deci n-am fost deloc prea surprins când am zărit o suprafaţă de culoare ruginie, după ce primele straturi de nisip au fost îndepărtate. Dar pe măsură ce groapa se adâncea, m-am dat seama că greşisemi : era de fapt vorba de un cilindru terminat printr-o ogivă conică, a cărui configuraţie nu putea fi o simplă. întâmplare.

— Cum ai reuşit să pătrunzi înăuntru ?

73

...... Ajung şi la asta. La impactul cu solul, aceasta

navă, pentru că era vorba în mod sigur de un vehicul coborât din cer — se rupsese în două, de lîngă capătul mai ascuţit. A trebuit să aştept o opă întreagă înainte să pot intra. Vapori vătămiători ieşeau dinăuntru şi în interior era încă foarte cald. ^ -v;^

în partea din faţă totul era de nerecunoscut. Tot ce fusese înăuntru fusese turtit ca o plăcintă. Am observat totuşi bucăţi de carne sfâşiată, cu siguranţă, rămăşiţele pilotului navei; în partea din spate domnea aceeaşi tragedie. Fumul acru mă ustura în gât şi-mi ardea pieptul. Totuşi, am putut vedea cadavre de fiinţe vii. Aceştia erau lungiţi sub nişte cilindri lungi, transparenţi. Curelele ca-re-i ţineau se rupseseră şi trupurile lor se striviseră de pereţi. Cea mai mare parte a. obiectelor, de asemenea smulse din locurile lor, formau o masă diformă. În ziua aceea, nu rri-am continuat cercetările căci mă sufocasem în cutia aceea întunecoasă. V"

— Dar te-ai mai întors după aceea ? îl întrebă maestrul....

— Sigur că da ! Prietenii mei voiau să mâ-mpiedice s-o fac, căpi o lună de zile după prima incursiune am fost atins de un fel de boală de plămâni pentru care orice tratament s-a. dovedit ineficient... v

— Şi-atunci ai descoperit caseta ! i-o reteză fratele Jaubert nerăbdător.

— Nu. Abia în timpul celei de-a patra vizite făcute acolo, după ce sfărâmăturile fuseseră scoase şi îndepărtate. Era singurul mecanism intact. Fusese pus într-un cufăr sudat de podea şi era înfăşurată într-un material alb, elastic care o protejase. Am pus-o departe, căci nu

mi-am dat seama de utilitatea ei. Timp de o săptămână încă mi-am continuat căutările şi-am făcut câteva schiţe după porţile mai puţin deteriorate...

74

' — Şi le mai ai ? interveni Guillaume.

— Desigur, le am acasă, le-am copiat cu grijă pe parcurs, dar, -oricum, mi-a fost imposibil să înţeleg ceva de-acolo. :

— Să revenim la casetă.

— Ei bine, după ce mi-am terminat treaba^ la bordul navei am pus-o deoparte pentru a o studia când aveam, să fiu cu mintea limpede. Am ajuns la certitudinea că era vorba de o navă venită din exterior, de dincolo de spaţiile nesfârşite unde strălucesc stelele. Din nefericire, corpurile membrilor echipajului au intrat aşa de repede în putrefacţie încât n-am putut să le examinez. Aşa că am abandonat nava, unde nu rrai aveam ce studia. Am pus să fie acoperită la loc cu nisip şi emirul a pus locul sub anatemă. Precauţie de altfel, inutilă, pentru că nimeni nu voia să se apropie. Mi-au trebuit ore-ntregi de gândire pentru a descoperi modul de funcţionare, al aparatului din cufăr. M-au ajutat nişte desene gravate pe una dintre plăci. Aparatul era format din două părţi cu un format mai mare decât al unui craniu uman. Prima mea experienţă a constatat în plasarea unei bucăţi de chihlimbar în locaşul din dreapta, apoi am apăsat pe un buton roşu. S-a auzit un fel de bâzâit. La puţină vreme după ace/Da, cele două uşiţe s-au deschis automat şi, spre marea mea surpriză, am zărit o bucată de chihlimbar semănând perfect cu prima. Analizele, evaluarea greutăţii sale, mi-au confirmat această ipoteză : aparatul produsese o copie riguros similară celei originale.

— Uimitor ! Aproape de necrezut, exclamă marele maestru. Poţi să dovedeşti cele spuse ?

— Desigur. Mai apoi, am efectuat mai multe experienţe de acest fel cu substanţe foarte diferite, naturale sau artificiale. Cu

nisip şi cu diamant; 'am obţinut de fiecare dată acelaşi rezultat, pe care l-am putut repeta de câte ori ami dorit. Acele produse, rezultat al alchimiei, se găsesc în laboratorul meu.

— Le vom vedea mai târziu, spuse fratele Jaubert căzut pe gânduri. Se pare deci că acest aparat nu este acelaşi lucru cu piatra filozofală care transformă metalele în aur; El pare să fie mult mai complex, căci are în el esenţa primordială, chintesenţa tuturor materiilor.

— Are şi substanţă vie, învăţatul meu prieten ! Am produs şi copia unui şoarece...

— Ce minune, strigă capelanul. Regret din toată inima că n-am avut ocazia să-l studiez alături de tine. Căci, vai ! atunci când eu mă aflam în secret în vizită la tine, mă căutau mamelucii. A trebuit să fug, în mare grabă şi mărturisesc că nici nu prea am crezut ce mi-ai povestit. Acum îmi primesc răsplata.

ˢ — Asta e tot ce poţi să-mi spui ? întrebă marele maestru.

— Aproape tot, nobile maestre. De atunci, m-am folosit de multe ori de aparat pentru a fabrica aur. Acesta este cel mai bun mijloc de a-mi ascunde secretul, căci nu l-am dezvăluit nimănui în afară de stimatul meu confrate. Dar, vai ! după o lună, caseta mea magică, şi-a pierdut cu totul puterile. A fost imposibil s-o fac *să funcţioneze din nou. Dar în acest răstimp, am reuşit să-mi fac o avere suficientă pentru a-mi cumpăra casa aceasta şi pentru a mă pune la adăpost de nevoi până la sfârşitul sinceritate. Vei fi răsplătit pentru asta : trezorierul meu zilelor mele.

— Bine ! declară Guillaume. îţi mulţumesc pentru sinceritate. Vei fi răsplătit pentru asta : trezorierul meu îţi va da aur echivalent în greutate cu aceea a casetei tale.

— Fie ca Alah şi Dumnezeul creştinilor să* vă binecuvânteze, generosule sire.

76

— Se-nţelege de la sine că nu vei sufla o vorbă nimă-îiui despre toate astea. Dacă, din nefericire, nu-mi vei da ascultare, am să pun să fii spânzurat de limbă !

— N-aveţi nici o teamă îmi cunosc interesul şi voi fi mut ca mormântul.

— Perfect ! Servitorii m&i vor merge să ia toate copiile despre care mi-ai vorbit. Să nu încerci să ascunzi vreuna dintre

ele. Şi-acum, du-te ! Fratele Garin va merge să te conducă acasă.

Djaffar îşi luă rămas bun şi ieşi de-a-ndărătelea, făcând temeneli până-n pământ.

Marele maestru şi fratele Jaubert rămaseră singuri. —r Ei, ce părere ai, înţeleptule capelan ?

— Sunt convins de adevărul spuselor lui, maestre. Dacă sunteţi de acord am să mă pun fără-ntârziere pe lucru pentru a-i reda puterile miraculoase de transformare. ^ Totuşi, îmi va trebui fără-ndoială destul timp până să reuşesc. -

— Deocamdată nu avem nici o grabă. Vei dispune de tot ce doreşti. Să-i dai lista fratelui Garin când se-ntoarce. Şi spune-i să-şi ţină gura, şi el, şi fraţii lui. Să pui să fie amenajate cărucioare în care să-ţi pui instrumentele. *

— Cum ? N-aş putea lucra chiar aici ?

— în nici un caz, vreau să rămâi în apropierea mea, la fel şi obiectul acela miraculos. Mâine vom porni să cucerim hanatul Abaka şi-n curând distanţe mari ne vor separa de coastă. Legăturile cu cei rămaşi în spate vor deveni nesigure. Nu trebuie să fii expus unor riscuri inutile.

— Desigur... O asemenea mfnune nu trebuie să cadă în mâinile duşmane. Pe stăpânul nostru Isus Cristos, jur solemn să-l distrug dacă, din nefericire, soarta armelor ne va deveni nefavorabilă î

— Mi-ai înţeles perfect dorinţele, frate. La rândul meu, îţi promit o recompensă demnă de meritele tale,

dacă duci la bun sfârşit această misiune. Acum, lasă-mă. şi spune seneşalului meu şi mareşalului să intre. Trebuie să hotărâm dispunerea oştilor pe timpul acestui lung marş.

La revărsatul zorilor, marele maestru şi escorta sa părăsiră Alexandria pentru a rn^rge să se alăture grosului armatei. Aceasta se puse în mişcare imediat, urcând din nou pe firul râului Oronte, pe care-l părăsi curând pentru a se îndrepta către Eufrat, apoi către oraşul Edesse, capitala vechiului comitat cu acelaşi nume.

Antiohia fusese ocupată fără lupte şi proviziile le parveneau cu regularitate TemplierilorPuterea armelor lor era cunoscută şi nimeni nu îndrăznea să-i înfrunte.

Observatorii Ospitalieri din armată remarcaseră interesul pe care marele maestru îl manifestase cu privire la un sarazin din Alexandria. Mai observaseră că fratele Jaubert dispunea acum de un veritabil laborator pe roţi, păzit cu străşnicie zi şi noapte, în care lucra pe brânci. Toate aceste fapte semnificative fură transmise acolo unde trebuia.

La rândul lui Jean de Villiers trimise mesageri pe mare. Aceştia anunţară că Ierusalimul fusese ocupat şi că Pământurile Sfinte se găseau din nou în mâinile cruciaţilor. Vestea ajunse la cunoştinţa lui Guillaume de Beau jeu când atinseră malurile Eufratului, străbătând două sute de kilometri în douăsprezece zile. Timpul fusese favorabil marşului : mai multe furtuni împrospătaseră aerul şi apa nu lipsea. , -

El hotărî, în consecinţă să consacre o zi pentru rugăciuni, ceea ce permitea pedestraşilor epuizaţi să-şi tragă sufletul.

Oastea se afla, de fapt, la frontierele, hanatului Abaka şi forţele hanului aveau, cu siguranţă, să încerce să se opună acestei înaintări implacabile al cărei obiectiv nu lăsa

73

nici o îndoială : după ce recuceriseră Sfântul Pământ, Templierii voiau să pună mâna pe Imperiul mongol.

Marele maestru îşi reuni deci consiliul pentru a hotărî ruta pe care s-o urmeze pentru ^ ajunge la Bagdad, capitala hanatului. Mareşalul, seneşalul şi diverşi comandanţi erau cu toţii prezenţi. Fratele Jaubert rămăsese în căruţa sa unde îşi continua lucrul care se dovedea mai delicat decât crezuse, căci caseta magică nu voia deloc să funcţioneze.

— Nobili fraţi, spuse Guillaume de Beau jeu, am pus să fiţi chemaţi pentru a discuta ci* voi planul campaniei noastre. Tocmai âta traversat o regiune muntoasă unde inamicul nostru, hanul Abaka ar fi putut încerca să se opună înaintării noastre. Nu a făcut nici un fel de tentativă, şi iată de ce armatele sale se găsesc concentrate departe de aici, în regiunea Bagdadului. Iată deci cë propun eu : cum primim noi întăriri, îmi pare posibil să trimitem un contingent să ocupe oraşul Edesse, ceea-ce ne-ar asigura siguranţa spatelui. În acest timp, grosul oştirii va urm V cursul Eufratului, ceea ce ne va asigura apa şi aprovizionarea. Se spune că valea aceea este bogată şi înaintarea ne va fi mai uşoară. Ne vom opri în oraşul Siffin, apoi la An-bara, pentru a ajunge în fertila Mésopotamie unde, după toate probabilităţile,

va da lupta hanul mongol. Care sunt palorile voastre ? Vorbiţi; vă ascult cu cea mai mare atenţie. /

Mareşalul Pierre de Sevry vorbi primul.

— Venerabile maestru, fraţilor, eu aprob pe de-a-ntre-gul planul de bătălie care tocmai ne-a fost prezenat în linii mari. Ocuparea Edessei ne va proteja căile de aprovizionare dinspre Alexandria şi flancul drept va fi acoperit de deşertul arid al Siriei. Totuşi, aş avea o singură obiecţie : la stânga noastră se va afla bogatul oraş

79

Mossoül, care dispune de o puternică garnizoană mongolă. Nu ar trebui oare să ne temem că aceste trupe ar putea face joncţiunea cu cele din Bagdad pentru a porni lupta atunci când vom ajunge pe câmpia Mesopotamiei ?

Am auzit spunându-se, că drumeţi veneţieni conduşi de Polo au parcurs acest ţinut. Ei spuneau că, nu departe de Mos-soul există fântâni din care curge o unsoare neagră folosită la confecţionarea proiectilelor incendiare. Hanul mongol ştie că dispunem de o armă puternică, n-ar încerca să ne

atace lansând acele focuri asupra coloanei noastre înainte de ieşirea noastră din vşle ? Ţinutul Gezir oferă numeroase defilee stâncoase unde ar putea fi ascunse tunuri şi catapulte. Ce s-ar întîmpla oare când caii noştri, cuprinşi de panică, ar lua-o la fugă în toate direcţiile ? Momentul acela ar fi, fără-ndoială potrivit pentru un atac masiv din partea mongolilor...

— Şi eu am auzit vorbindu-se de acea unsoare inflamabilă, replică marele maestru. Ea constiuie, fără-ndoială un atu important pentra Abaka, dar, pentru a ne surprinde într-o ambuscadă, ar trebui să domine crestele de pe valea Eufratului. Ai dreptate să-mi atragi atenţia asupra acestui punct : dispunem de trupe auxiliare de călăreţi ai căror cai nervoşi şi iuţi pot preceda înaintarea noastră. Aceştia vor cerceta cu atenţie colinele şi îi vom folosi pentru a împrăştia comasările inamicului*.

— Iată un lucru înţelept, observă la rândul său sene-şalul. Eu personal mă îndoiesc şi mairtare de o ofensivă a mongolilor asupra spatelui nostru după ce vom fi părăsit Valea Eufratului. Vom dispune fără-ndoială de suficientă

% apă, dar nimic nu è mai puţin sigur căci în această lună iunie, sunt adesea călduri toride în aceste regiuni. Nu vom putea

să facem cale-ntoarsă şi să reVenim pe coastă traversând deşertul Siriei şi situaţia noastră va risca să devină periculoasă.

80

— M-am gândit la asta, îl asigură Guillaume de Beau-jeu, aşa că am hotărât să urmăm această vale bogată* mai degrabă decât să o luăm spre, nord peste munţi către marea Gelachelan *. Trebuie deci să luăm Bagdadul şi, dacă inamicul îl incendiază,. vom asediu alte oraşe : Séleucie, Kachkar. În cel mai rău caz, dacă Abaka distruge înaintea noastră toate oraşele Mesopotamiei, va fi totuşi posibil să ajungem la Bassorah. Acolo fac escală numeroase vase comerciale şi vom dispune de provizii din belşug, care ne vor permite să ne continuăm, operaţiile.

— Totul este bine gândit ! exclamă atunci comandantul Thibaut Gaudin. Nu e nici o îndoială că-i vom mătura pe aceşti păgâni. Abia aştept să admir oraşul Bagdad ; se spune despre califul lui că avea o avere imensă, pe care au pus mâna mongolii. Cu siguranţă vom mai găsi şi noi multe bogăţii !

Atunci, un călugăr ascetic şi cu un aspect modest, se ridică în picioare. Era Templierul de Tyr, cronicarul marelui maestru.

— Cu umilinţă ridic vocea într-o asemenea adunare, murmură el. Cândva, un păgân pe nume Alexandru, zis Cel Mare, s-a pornit să traverseze acest ţinut în fruntea unei armate puternice. Se spune că el a ajuns până în India, după care s-a întors să moară în Babilon. După aceasta, Imperiul lui a fost împărţit între generalii săi. El îi convinsese pe toţi cei care-i stătuseră împotrivă. Dar, vai ! macedonenii, înspăimântaţi, n-au vrut să-l mai însoţească în incursiunile sale de cucerire. Ce vor spune fraţii noştri, după cucerirea Mesopotamiei, atunci când le vom cere să intre în hanatul Quaïdon, apoi în cel al puternicului Qoubilaï, care domneşte asupra Cathaylor. Toţi au părinţi,

* Marea Gelachelan — Marea Caspică.

81

fyaţi, în regatul Franţei... Nu s-ar putea întâmpla oare ca şi ei să refuze să meargă mai departe ?

— Temerile tale sunt inutile, frate de Tyr ! răcni marele maestru. Alexandru nu era decât un păgân şi soldaţii săi nu erau susţinuţi de credinţa^^ioastră şi de dorinţa de a aduce la sânul mamei noastre, Biserica, creştinii nesto-rieni care posedă

numeroase comunităţi până în îndepărtatele oraşe ale cathaylor. Cristos trebuie cunoscut şi iubit de la graniţele Siriei până la Cambaluc, 'unde domneşte Qoubilaï ! Şi pe urmă, uiţi de trăznetul ceresc ; el va trimite în iad toţi necredincioşii caré ne vor sta împotrivă !

Această cuvântare se bucură de una mare succes şi strigătele asistenţei acoperiră slabele proteste ale fratelui de Tyr.

Soarta funsese hotărâta : oastea Templierilor avea să se lanseze în cucerirea unui imperiu care-l depăşea pe cel al lui Alexandru Cel Mare...

Totul se desfăşură conform previziunilor marelui maestru. Edesse fu ocupat fără lupte ; slaba sa garnizoană iu-gise la apropierea acesto'r războinici înveşmântaţi în zale>

Oastea porni apoi, de-a lungul văii Eufratului. Acolo avu de înfruntat-nişte condiţii groaznice, căci era o căldură insuportabilă*. Firul subţire de apă care curgea în albia fluviului abia de era suficient pentru a potoli setea oamenilor şi a cailor/ în schimb, reuşiră să facă rost de provizii din abundenţă : recolta fusese bună şi grânarele ţăranilor erau pline de hrană.

Aproape toţi cavalerii îşi scoseseră armura şi se în-făşuraseră în mantiile albe cu cruci de argint suflat cu aur. care străluceau în soare. , * ^

Apărură totuşi primele necazuri : iuţii cavaleri mongoli făceau incursiuni fulger în spatele coloanei. Cei ră-

'-'. »'* '.

82

maşi pe urmă, bolnavi şi invalizi, erau trecuţi prin tăişul săbiei.

Legăturile cu Alexandria nu mai erau asigurate, armata nu mai putea conta decât pe ea însăşi.

Templierii sufereau de pe urma acestei „câinoşenii", dar trebuiau să-şi continue marşul fără nici o crâcnire. Rândurile coloanei se răreau merşu, şi zilele treceau fără ca armata mongolă să se decidă să-nceapă bătălia.

Fu luată Ambara, dar era Cuprinsă de flăcări, aşa încât Templierii nu putură să se odihnească aici aşa cum plănuiseră. Un fum negru şi gros făceau ochii să lăcrimeze ; fuseseră aruncate în foc mari cantităţi de ţiţei. Nu rămăsese nici măcar o

casă unde să se adăpostească de soarele mereu la fel de arzător.

Insolaţiile şi dizenteria decimau încetul cu încetul armata, reducându-o la două treimi din efectivul ei iniţial. In căruţa sa, fratele Jaubert îşi întrerupsese de mult cercetările, căci înăuntru era o temperatură ca de cuptor.

Guillaume de Beau jeu şi tovarăşii săi mergeau fără şa scoată o vorbă, cu limba uscată, cu ochii arşi de lumina puternică si marele maestru începea să se teamă că fratele de Tyr avusese dreptate ; în special printre pedestraşi, mulţi murmurau protestând împotriva acestui marş dement.

Niciodată — spuneau ei — Abaka — nu va duce ö luptă făţişă. Va aştepta până vom fi epuizaţi şi-apoi ne va masacra. La ce va mai servi trăznetul ceresc dacă noi nu mai suntem în stare să deservim catapultele şi nici să folosim praştiile ?

Furia acestor nefericiţi căpăta frâu liber când dădeau cu ochii, de faimoasele maşini de război pe care trebuiau să le care cu ei. Le înjurau în tot felul, le blestemau, dar nu

ᶠ 83 îndrăzneau să le abandoneze, fiindcă ştiau prea bine că numai ele îi împiedicau pe mongoli să năvălească Ia atac.

Acest calvar dură două luni încheiate.

Nici o veste nu venea de la Pământul Sfânt.

Cruciaţii se simţeau disperat de singuri, abandonaţi, departe de orice. ajutor.

Atunci ajunseră în apropierea Bagdadului şi, la 15 august, zăriră de departe minaretele care dominau minunatul oraş, acoperişurile palatelor sale, turnurile zidurilor groase.

Părea un adevărat paradis : fiecare se gândea la bogăţiile sale, la umbra răcoroasă a curţilor, la plăcerile nemu-mărate pe carç le ascundea.

Dar, Vai ! între Bagdad şi cruciaţi se-ntindeau nisipurile care^ reflectau razele soarelui : cavaleri mongoli şi arŢ caşi adunaţi în' grupe mici încercuiseră complet oastea Templierilor.

Capitolul al cincelea

Guillaume de Beau jeu nu avu nevoie să-i stimuleze pe companionii săi ; aceştia, ca la paradă, efectuau manevrele hecesare.

Căruţele fură aşezate în centrul dispozitivului, în cerc, în timp ce scutierii trăgeau catapultele pentru a le aşeza la adăpostul acestei baricade improvizate;

In acest timp, pedestraşii se-nşiraseră de jur împrejur cu un genunchi pe pământ, pu lancea îndreptată înainte, pentru a face faţă unei eventuale şarje a cavaleriei mongole.

Simultan, cavalerii se agitau, îmbrăcându-şi în grabă armurile pe care le scoseseră pentru a suporta mai uşor căldura.

Apoi marele maestru se urcă în foişorul unei catapulte pentru ß examina dispozitivul advers. De data aceasta, din

85

nefericire, oastea n-avusese posibilitatea să se griTpeze pe o poziţie înaltă, mai favorabilă apărării. El constată imediat că mongolii erau fără îndoială, precis informaţi asupra armei ucigaşe,. căci se feriseră să adopte o poziţie comasată : arcaşii şi călăreţii se răspândiseră în grupuri mici. Mai departe, în afara bătăii proiectilelor, se găseau care de război chineze — dispozitive noi, pentru cruciaţi. Erau trase de trei cai şi la bordul lor se găseau arcaşi cu săgeţile lör lungi dispuse în formă de evantai în tolbe. Axa roţilor era prevăzută cu cuţite lungi. O şarjă masivă de astfel de care era cu siguranţă nimicitoare. Dacă era să - judece după prezenţa fanioanelor mongole, hanul, prinţii şi comandanţii se găseau adunaţi gata de luptă : cozile de iac fluturau în vânt la capătul catargelor. Se aflau acolo stindardele mongolilor şi Guillaume le studia cu curiozitate. Fiecare dintre ele corespundea unei formaţii de zece mii de oameni, comandanţi de uri tumen. Numărându-k\ el constată că aproape o sută de mii de combatanţi se găseau masaţi acolo... Suficient să-l umple de groază pe orice creştin ! Miagghamii. comandând o mie de călăreţi şi arcaşi, se găseau în fruntea fiecărei mici formaţii. În mijlocul căreia djagunii conduceau companii de-o sută de soldaţi, arbanii jucând rolul de subofiţeri pentru zece oameni.

Marele maestru avusese tot timpul să se documenteze pe durata marşului care-l purtase de la Edesse ter-Bagdad. Ei ştia că elita acestor trupe, zece mii de mongoli aleşi dintre cei mai buni, constituiau garda personală a hanului. Tactica preferată a acestor aprigi războinici îi era de asemenea cunoscută :. În general, o şarjă de cavalerie acoperită de nori de săgeţi încerca să spargă dispozitivul advers, în caz de nereuşită nu insistau şi se repliau pentru "a încerca să-i atragă pe urmăritori într-o ambuscadă. Dacă nici atunci nu reuşeau, nu insistau deloc şi fugeau, gata să

revină apoi pe neaşteptate pentru a surprinde un inamic ce s-ar fi crezut victorios.

Cu „trăznetul" Templierilor, orice atac în masă ar fi fost decimat şi Abaka nu voia să rişte. Rămânea să facă un plan pentru a-l obliga că concentrez. e destule escadroane pentru ca acţiunea proiectilelor atomice să fie decisivă.

Gânditor, marele maestru coborî de pe piedestalul improvizat.

Chiar în acel moment, călăreţii trimişi în faţă şi pe la-r terale reveniră în galop, într-un nor de praf.

Comandantul lor descăleca şi, cu o voce (răguşită, anunţă :

4»

— Venerabile maestru, suntem pierduţi ! Câinii aceştia au săpat împrejurul nostru şanţuri adînci pe care le-au umplut cu ţiţei. La dreapta noastră fluviul formează o barieră de netrecut : malurile lui sunt înţesate de mii de arcaşi, în spatele nostru, ticăloşii au rostogolit butoaie pline cu unsoare care arde...

Tăcut, marele, maestru privi drapelul Haussant care flutura alături de el : vântul avea să aducă flăcările spre oastea sa... Tot fumul avea să se abată asupra cruciaţilor, mascând mişcările mongolilor şi împiedicând un bombardament precis.

Lucrurile stăteau foarte rău. ;

Şi-atunci, se impunea o decizie rapidă ; nori negri ca cerneala se ridicau deja din partea stângă, ajungând la primele rânduri de cruciaţi care plângeau şi se sufocau în această atmosferă infestată.

C"

Spiritul format pentru decizii rapide al marelui maestru lucra cu toată viteza. Elaborase deja urţ, plan nou, pe care-l puse în aplicare imediat, ordonând :

— Repliaţi imediat soldaţii pedeştri către fluviu. Duceţi balistele până la malul apei, în afară de patru dintre

ele. Două dintre ele vor lansa imediat trăznetul nostru asupra arcaşilor aflaţi pe malul opus. Toţi cavalerii să mă urmeze ! Celelalte două baliste vor arunca proiectilele în râu în aval de poziţia noastră... vr

Ordinele fură executate îhtr-o învălmăşeală de ne-descris, sub valuri de săgeţi mongole.

Din fericire pentru pede. tri, norul gros de fum îi împiedica pe arcaşii asiatici să tragă cu precizie şi totuşi săgeţile îşi atingeau deseori ţinta, atât de dens era tirul.

Explozia primelor grenade lansate de catapulte umpluse de susurare inimile cruciaţilor. Nu înţelegeau deloc de ce li se ordonase să fugă fără luptă şi unii începuseră să se întrebe dacă faimosul trăznet avea să fie lansat asupra mongolilor.

In acelaşi timp, erau uimiţi de un lucru : de ce exploziile se produceau pe cursul Eufratului şi pe malul opus, acolo unde efectivele inamice erau mai puţin numeroase ?

Totuşi, marele maestru dăduse dovadă de un deosebit simţ de orientare : craterele produse de exploziile atomice astupară în curând albia fluviului, formând un obstacol în calea apelor sale. Imediat, apele se răspândiră pe câmpie, la nord de câmpul de bătaie, înecând căruţele mai mici şi forţându-i pe cavalerii mongoli să se retragă. De-acum, spatele armatei era protejat.

Simultan, cavalerii, cu Guillaume în frunte, trecură Eufratul, năvălind peste cei câţiva arcaşi care supravie-ţuiseră.

In acest timp sergenţi, călăreţi şi turci din formaţiile auxiliare, formară o linie solidă de rezistenţă, cu spatele la fluviu, giscunşi dypă o baricadă de căruţe.

Hanul Abaka*se trezi prins în propria capcană. Auzise zgomotul îngrozitor produs de explozii dar, spre mare# sa surprindere, nici un proiectil nu se abătuse în rându

88[4]

jîîe armatei sale, şi fumul dens îl împiedica să vadă ce se petrece pe câmpul de bătaie.

I îşi reuni, deci, consiliul, pentru a hotărî ce atitudine să adopte.

Ï Prinţii şi tumenii tremurau de nerăbdare, şi nu cereau altceva decât să atace inamicul. In ce-l priveşte pe Abaka, el se temea să se angajeze într-un asalt decisiv, căci el avea o spaimă teribilă faţă de arma care nimicise armata lui Baïbars. Se discută cu aprindere, fiecare susţinându-şi jpunctul de vedere ; cum timpul trecea, hanul acceptă până la urmă o propunere care punea de acord toate părerile. Jumătate din cavalerie avea

să-i atace pe Templieri sub acoperirea fumului, după ce, mai întâi, avea să fie lansat un nor de săgeţi.

Fiecare tumen îşi dispunea onoarea de a face parte din grupa de asalt, deşi atacul nu putea avea loc decât la o oră după trecerea cavalerilor lui Guillaume pe celălalt mal $1 Eufratului, acum secat în locul acela. I Din nefericire pentru mongoli, această pauză de timp Je permise călăreţilor să coboare pe vechiul curs al Eufratului şi să efectueze o largă mişcare de încercuire care-l aduse în partea de sud, exact în spatele forţelor lui Abaka, adunate în jurul comandantului lor.

Şarja rapizilor cavaleri se izbi de barajul dè proiectile lansate de catapultele rămase de-a lungul fluviului sub ordinele lui Pierre de Sevry. In acel moment, greii cavaleri înzăuaţi atacară spatele trupelor hanului. Ca demonii ieşiţi din iad, Templierii, sosiţi în mare galop, proiectară grenade cu praştiile lor imediat ce se aflară la distanţă potrivită, apoi făcură cale-ntoarsă, pornind din nou la atac în partea dreaptă. Rezultatul acestei manevre fu de-a dreptul spectaculos.

89

Mongolii, care nu se aşteptaseră nici o clipă să-i vadă pe Templieri năpustindu-se asupra spatelui lor, fură făcuţi praf de exploziile atomice. Carele de război zburară în bucăţi, caii, înspăimîntaţi, îşi aruncară călăreţii din şa, care fură masacraţi. Cruciaţii nu avuseseră nicicând o bucurie mai mare. Sângele înroşea pământul, pedestraşii călcau pe măruntaie de cai mongoli...

Fu încă şi mai rău, când Templierii se retraseră spre Eufrat, căzându-le în spate călăreţilor care se lansaseră în asaltul halistelor. Nici un fel de fugă nu era posibilă : în faţa lor, un baraj de explozibile atomice, la dreapta, apele fluviului, ieşit din matca sa, formând un torent mlăştinos de netrecut. Cei mai curajoşi se întoarseră către Templieri, dar ei nu posedau, vai, nici un fel de armură şi hainele lor de pânză nu-i protejau nici un pic...

Atunci când noaptea se lăsă pe câmpie, armata mongolă suferise o înfrîngere fără precedent. Ici- colo, câte ün supravieţuitor fugea cât putea de aceşti diavoli vărsaţi de iad, la fel ca cei din garnizoana Bagdadului care nu ţinură deloc să-i înfrunte pe războinicii care posedau puteri magice atât de grozave.

Fuseseră minţiţi ! Nu numai că Templierii puteau dez-lănţui trăznetul, dar mai mult, aveau puterea de a zbura prin aer. Dacă nu, atunci când fuseseră încercuiţi, cum r'eu-şiseră să treacă Eufratul şi să cadă pe neaşteptate în spatele armatelor mongole ?

înainte de a se îndrepta spre oraşul acela minunat, unde cruciaţii puteau în sfârşit să se odihnească, Guillaume de Beaujeu ţinu să facă un ocol pe câmpul de bătaie, unde încă mai izbucneau flăcări rămase de pe urma proiectilelor, Căzut pe gânduri, el contempla rămăşiţele pământeşti ale celui care sperase să-i bareze cale spre Bagdad : hanul Abaka. Cadavrul acestuia era aproape intact, căci credin-

90

IpiQşii lai făcuseră scut în jurul lui din propriile corpuri în încercarea *de a-l proteja de grenadele atomice. 11 atin-pese numai unda de şoc.

m Ofiţerii'lui aveau spatele carbonizat. El purta încă tu-inica sa de mătase brodată cu aur. Un fifişor de sânge i se ˪scursese din nas şi din urechi.

/ DupătO clipă de meditaţie, marele maestru porunci să 5 fie luat pentru a fi înmormântat cum se cuvine, apoi, urmat de oastea sa, luă drumul Bagdadului, conversând cu companionii săi !

' — Ştiaţi voi, fraţii mei iubiţi, că, în anul de graţie 1255, ;1ianul Hulagu. tatăl lui Abaka, a asaltat acest oraş, şi l-a cucerit după lupte crâncene ?

Când a ajuns la palatul califului, a descoperit un turn [umplut cu aur şi mii de alte comori. Hanul, încântat, se [miră foarte, văzând cum califul deşi-şi dăduse seama de "căderea oraşului, nu împărţise acele comori cavalerilor şi soldaţilor săi. Prizonierul său n-a ştiut ce să răspundă, aşa că Hulagu, scârbit de atâta avariţie, puse să fie închis în turn fără nimic de băut sau de mâncare. Califul a murit după cinci zile. În consecinţă, opt sute de mii de oameni pieriră de sabie, Mpscheele şi palatele somptuoase fură distruse. V-am 'spus toate astea pentru a evita ca aceleaşi fapte oribile să se producă la intrarea oştirii noastre în acest oraş. Vreau să spun că bunurile şi persoanele vor fi lăsate în pace. Ne vom odihni o vreme în Bagdad şi am intenţia să păstrez bune relaţii cu locuitorii oraşului. Soţia lui Abaka, nu uitaţi asta, este o prinţesă creştină,

fiica lui Mihai Paleologul ; cer ca ea să fie respectată- şi să i se dea onorurile datorate rangului său. Prin urmare, intenţionez să creez aici un regat independent în fruntea căruia am să-l pun pe unul dintre cavalerii care m-au servit cu curaj şi credinţă.

91

Cu toţii înţeleseră ce li se ceruse şi dădură ordinele în acest sens cruciaţilor... -

Armata ajunse la poalele meterezelor şi traversa Ti-brul. Oraşul nu mai avea splendoarea de altădată, dar în douăzeci de ani, cea mai mare parte a edificiilor fuseseră reconstruite şi cu toţii admirau bogatele palate, moscheele şi minaretele 2velte, grădiniie bine întreţinute ; >tâta verdeaţă îi uimi pe războinicii care uitaseră *öe* existenta unor astfel de locuri paradisiace.

Aproape toţi locuitorii rămăseseră în oraş, într -atâta crezuseră în victoria uriaşei armate a hanului lor. Dar, dacă se gândeau mai bine, comercianţii şi burghezii vedeau cu ochi foarte buni sosirea Templierilor care aveau să le asigure fără îndoială un negoţ fructuos cu creştinii. Ei considerau de asemenea că originea prinţesei lor îi proteja mai bine ca orice meterez, şi aveau "perfectă dreptate.

Conducătorii cruciaţi pătrunseră cu o mare curiozitate în sala palatului ünde îi aştepta această îndepărtată soră întru — Cristos, înconjurată de demnitarii ei.

Curtea Bagdadului nu-şi dezminţea deloc reputaţia de fast ; nu era oare acesta oraşul în care se ţeseau cele mai frumoase mătăsuri din lume ?

Cu ochii măriţi, Templierii francezi şl englezi, nu ştiau unde să se uite mai întâi.

Ce contrast înfre armurile lor prăfuite, pătate de sângele vărsat şi fastul acestui palat al celor O Mie şi-Una de Nopţi, unde satinul, brocatul de aur şi muselina strălucea în lumina nenumăratelor lămpi cu ulei, din aramă meşteşugit şi fin lucrată.

Cu toţii se simţeau cam nelalocul lor într-un asemenea loc.

Prinţesa, înconjurată çîe doamnele de onoare şi de miniştrii săi, se aşeză pe un tron de aur bătut cu pietre pre

92

ţioase. Un voal uşor îi ascundea, în parte, faţa şi purta o pelerină violet, dantelată.

De cum îi zări frumuseţea plină de farmec, Jean de Grailly se simţi subjugat. Pentru el nu mai exista nimic în afară de această zeiţă coborâtă dintr-un basm orientai.

Nici Guillaume de Beaujeu nu rămase insensibil la farmecele ei. Cu toate acestea, când aceasta i se aruncă la picioare, implorându-l s-o cruţe, dimpreună cu suita sa, el o ridică cu un gest părintesc, liniştind-o :

— Draga mea, mie ar trebui să-mi fie ruşine de poziţia de brutal cuceritor. Desigur, am fost obligat să lupt şi, vai ! să-l ucid pe hanul Abaka, soţul tău, dar n-am făcut-o decât pentru a impune adevărata religie căreia îi aparţii tu. Vei rămâne pe tronul Bagdadului când voi pleca mai departe pentru a continua dreapta noastră cruciadă. În schimb, îţi cer să ne-Consideri ca musafiri şi prieteni loiali.

Prinţesa păru foarte impresionată de aceste cuvinte şi lacrimile porniră să şiroiască pe obraji. Când văzu asta, Jean de Grailly nu se mai putu abţine, se repezi spre ea, o prinse respectuos de mâna mirosind s parfum de trandafiri şi i-o puse pe capul lui, după care zise :

— Pentru Dumnezeu, doamnă, eu, Jean de Grailly, fac aici jurământul solemn de a fi pe vecie cavalerul tău, servitor. Dacă cinema te va supăra, sunt gata să i-o plătesc

Un vag surâs lumină fa'a prinţesei, care murmură :

— Sire, foarte mulţumesc. O prietenie adevărată este lucrul cel mai preţios din lume. Vorbele tale aduc o mare mângâiere unei biete femei exilată departe de ai săi. Dum-' nezeu să te binecuvânteze.

— Frumoase vorbe, aprobă marele maestru. Am intenţia să numesc un regent al acestui regat după plecarea mea şi bravul Grailly îmî^ pare foarte potrivit pentru această funcţie. Dacă asta vă face plăcere...

— Vom discuta mai târziu despre asta, nobile Templier. Acum vă rog sa binevoiţi a mă lasa să mă retrag în apartamentele mele pentru a pregăti doliul pentru Cel ce a fost soţul meu.

— Nu am nimic împotrivă, o asigură Guillaume de Beaujeu. Curajosul şi nefericitul meu adversar va avea dreptul la funerarii conforme cu rangul şi valoarea sa.

Zilele ce urmară rămaseră pentru totdeauna în memoria cruciaţilor ca cele mai bune din viata lor. După ce suferiseră chinuri îngrozitoare, se găseau acum într-un oraş foarte bogat ai cărui locuitori nu doreau decât să fraternizeze.

Fiecare se instala într-o locuinţă confortabilă Şi fraţii Tholon nu întâmpinară nici o greutate în găsirea unei cohorte de sclave negricioase care între un hohot de râs şi un sărut, îi îndopau cu toate bunătăţile. Cei trei fraţi se bucurau fără reţineri de prospeţimea unei curţi interioare înveselită de ronduri cu flori multicolore. Sărmanul Garin, trebuia să spună fără-ncetare rugăciuni pentru ca virtutea să nu-i fie înfrântă de farmecele diavoliţelor alea, care nu prea erau sfioase ; paradisul creştin începea să pălească pe lângă çel al lui Alah.

Marele maestru nu avea nici o suferinţă din partea frumoaselor hetaire care-i subjugau pe soldaţii săi, obosiţi de marşuri şi de luptă.

Pentru a ţine bine în mână fertila Mésopotamie, trebuia să mai cucerească Bassorahul, din golful Persic Trimise deci mesageri la Otto Granson, care* cu cavalerii săi să pună stăpânire pe port, poruncindu-i să captureze toate navele mongole, dar să nu pună nici un fel de obstacol înfloritorului trafic comercial care aducea bogăţii dih Cathay şi de pe legendarele insule ale mirodeniilor.

ţ. ' De-acum, în faţa lui Guillaume stăteau două soluţii pentru continuarea planurilor sale uriaşe : putea să înain-'tëzé mai adânc către hanatul lui Quîdon, deci pe uscat, pş calea bogatelor caravane, deci pe drumul mătăsii, sau putea să se îmbarce cu oastea- sa până la Bassorah şi sà ajungă în imperiul lui Quibilaî pe mare.

Alegerea necesita gândire. Era o mare diferenţă între o expediţie în Mesopotamia, care era relativ aproape de Pământul Sfânt şi o invazie a imperiului mongol, care presupunea trecerea prin întinderile pustii ale acoperişului lumii — Pa'mirul. ^

în mod sigur, fraţii Polo, aceşti vajnici călători vene-ţieni urmaseră acest drum şi trebuiau să se afle acum în Cathay. După informaţiile despre călătoria lor, pe care -Guillaume le studiase în amănunt, Niccolo şi Matteo, odată ajunşi la Balghar, pe malurile Volgăi, mai călătoriseră şaptesprezece zile până la Baukhara7 cel mai frumos oraş al imperiului Persan. Apoi,

alăturându-se unei misiuni trimise de Qoubilaï ajunseseră în sfârşit la Marele Zid, doi ani mai târziu. înaintea lor doi misionari ai papei, doi franciscani, făcuseră şi ei această călătorie. Primul — Jean Plan Carpin, plecat din Franţa în 1247, ajunsese la destinaţie în 1253. Al doilea — Guillaume de Ruysbrock, flamand, părăsise ţinuturile creştine în 1254. Drumul urmat era cunoscut, caravanele treceau pe el în mod regulat. Totuşi, o armată, cu căruţele sale cu preţioasele sale baliste, avea să întâmpine, fără-ndoială mari dificultăţi dacă urma acelaşi drum ca ei... Şi de această dată, trebuia să se gândească la o modalitate pentru a rămâne în legătură cu spatele, Bagdadul şi coasta.

Cum era normal, marele maestru hotărî deci să-l convoace pe fratele Jaubert care-şi reluase cercetările, dar care nu dădea nici un semn de viaţă.

* * 95

Acesta coborî iute din turnul unde îşi instalase laboratorul, în graba sa, nici n-apucase să-şi scoată şorţul de piele care-i proteja roba monahală şi ţinuta sa contrasta ciudat cu luxul sobru al sălii unde îl aştepta Guillaume de Beaujeu.

— Ei bine, frate drag, şi învăţat, se interesă acesta de pe urmă fără alté formalităţi, unde ai ajuns cu cercetările ? Sper că seducţiile orientului nu te-au împiedicat în muncă ! Ştii biné cât contează pentru mine...

— Sigur ca nu ! venerabile maestre. De când aÀi sosit în Bagdad, mi-am petrecut nopţile şi zilele încercând să pătrund tainele acestei casete din altă lume. Dar vai ! mă confriţnt cu mari dificultăţi. Totuşi, mi-am luat alături cei mai mari savanţi experţi în arta alchimiei...

— Dar nu le-ai dezvăluit originea acestei comori ? !

— M-am ferit cu toată grija. De altfel, cu toţii sunt claustraţi în palat şi nu au dreptul să iasă. Graţie ordinelor tale nu ducem lipsă de nimic. Dar enigma modului de funcţionare al acestui transformator magic rămâne de nepătruns.

— N-ai făcut nici cel mai mic progres ? se-ncruntă Guillaume.

— Ba da, totuşi, nimic important. Sursele de energie conţinute în efigiile lui Baphomet se adaptează bine cutiei, dar ea pare să aibă o putere mult prea mare, căci operaţiile se

derulează prea repede şi produsele obţinute nu au decât o asemănare, , vagă cu modelul plasat în primul lăcaş. ;

— Trebuie deci, s-o mai reduci, constată marele maestru, gânditor sorbind dintr-un sirop de trandafiri adus de un sclav surdo-mut.

— Aici se află întreaga problemă ! Am încercat să o încălzesc puţin, să o introduc în gheaţă, dar nimic n-a mers. În schimb, încălzind la roşu firele de metal care

96

]&&gfc sursa de casetă*, operaţia a fost oarectlm îiicştiiaităs Am încetat deci să mă ocup de transformator pentru a efectua experienţe asupra fluidului care se scurge din această cutie prin intermediul conductorilor. Aceasta mi-a permis să fac unele observaţii apreciabile;

— Vorbeşte ! Toată astea îmi par foarte interesante; dar ia şi tu un sirop din acesta delicios, , o băutură necunoscută îg ţinuturile noastre, dar foarte plăcută.

Fratele Jaubert luă unul dintre pahare cu o* expresie de lăcomie — era foarte pofticios — şi continuă lingân-du-se pe buze :

— Ei bine, un fir de aur sau de argint obişnuit, utilizat la brodarea stofelor, deVine incandescent, când este legat la borne : una neagră şi una roşie, aflate în interiorul efigiilor lui Baphomet ! Şi asta cu atât mai repede cu cât diametrul lor este mai mic. *

— Acest foc nenatural este uimitor !

— Mai mult : scufundate în soluţie de sulf, firele degajă bule dintr-o substanţă invizibilă ! Fe de altă parte, într-o soluţie de piatră armenească, denumită popular cocleală, unul dintre firele de argint se colorează în auriu...

— Să-nsemne asta o transformare în aur ?

— O, nu, venerabile maestre, nu este decât cupru put*; Totuşi, asta dovedeşte în mod evident că proprietăţile fie* cărui buton al cutiei, cel negru şi cel roşu, diferă în mod esenţial !

— Interesantă deducţie, pe legea mea, nu m-aş fi gândit niciodată. Te felicit, frate Jaubert, pentru perspicacitatea ta.

învăţatul Templier înghiţi în sec, apoi continuă cu un aer voit de modestie :

— Aceste descoperiri sunt în mod real de mare importanţă, pentru că ele îmi permit să stabilesc regulile care patronează, fluida din cutie, atunci câné ie *vm*

m

cunoaşte bine, fără-ndoială că transformatorul va începe să funcţioneze.

— Perfect ! Ei. bine ! grăbeşte-te, căci nü vom rămâne pe vecie în Bagdad şi mă gândesc că nişte cercetări atât'de delicate nu se vor putea efectua prea comod într-o căruţă. Asta e tot ?

— M-am ocupat şi de mecanismul conţinut în interiorul efigiilor lui Baphomet şi asta m-a dus la o descoperire ciudată despre care v-aş fi informat imediat dacă n-aţi fi fost mereu ocupat cu dificila administrare a acestui stat imens.

— Ar fi trebuit să nu ţii cojit de asta, frate : să ştii că, pentru tine sunt liber oricând.

— Foarte mulţumesc, venerabile maestre ! Iată în câteva cuvinte despre ce e vorba... Aş putea oare să am neobrăzarea de a mai lua o băutură dintr-asta delicioasă ? Mi s-a uscat gâtul de cât am vorbit...

— Te rog. Cu ocazia asta, gustă şi o bucată de rahat...

— Mmmmm ! Excelent ! Ţinuturile astea au multe lucruri atrăgătoare. Am auzit vorbindu-se de substanţe ciudate care ar exista, se pare, pe drumul spre Cathay şi care posedă proprietăţi curioase. Una dintre ele semănând cu salamandra : nici focul cel mai aprig n-o poate distruge. Dar să revin la ce spuneam. Există în aceste efigii un fel de grilă metalica, ale cărei plăci intră una într-alta. Schim-bându-le poziţia, am putut să aud vocea lui Baphomet în timp ce celelalte efigii rămâneau mute.

— Şi ce spunea el ?

— Nu am înţeles nimic, pentru că vorbea pe limba lui. Totuşi cum repeta mereu aceeaşi frază, sunt convins că era un apel destinat cek>r din rasa sa, semnalându-şi poziţia şi cerând ajutor. Pe această bază, un turc foarte priceput în limbi străine, a reuşit să determine semnificaţia câtorva

98

cuvinte. Aceasta ne va permite d. e-acum înainte să ştim dacă tovarăşii lui l-au auzit şi dacă-i vin în ajutor.

— Iată o descoperire preţiQasă ! De ce nu ai venit să-mi spui mai demult ?

Am aşteptat o ultimă experienţă, nobile maestre : mai există acolo un levier scurt, verde, în mijlocul acestui dispozitiv ciudat, Arc observat că după ce-l manevrez şi modific dispoziţia plăcilor despre care am yprbit, devine posibil să conversezi folosind două efigii aflate la distanţă una de alta, fără să se amestece vocea lui Baphomet !

— Vino să te îmbrăţişez, frate Jaubert, tocmai mi-ai oferit dispozitivul de care aveam nevoie ! în felul acesta, diferitele părţi ale oştirii mele vor putea face schimb de informaţii, chiar dacă s-ar găsi la mai multe zile distanţă una de alta !

După această paranteză, marele maestru, încântat peste măsură îi acordă învăţatului Templier titlul de comandor al ordinului, dimpreună eu oraşul Mossoul, atunci când armata avea să-l ocupe. îl rugă de asemenea să facă cercetări asupra renumitei unsori care putea să ardă, după care cei doi bărbaţi se despărţiră, cât se poate de mulţumiţi unul de altul. *,

în timp ce Jean de Grailly îi făcea curte asiduă frumoasei sale prinţese, ceilalţi cavaleri efectuau diverse operaţiuni de pacificare.

Otto de Granson ajunsese la Bassorah. Un templier, având cu *el o* efigie Baphomet, îl ajunse din-urmă şi putu să anunţe ocuparea portului cu multele lui bogăţii. şi cu cantităţi imense de provizii. Conform cu instrucţiunile primite, navele mongole fură capturate, în timp ce navele de alte naţionalităţi îşi putură continua liber negoţul.

Pierre de Servy, mareşal al Templului, fu însărcinat să urce din nou spre nord, pentru a anexa regiunea Mossoul, desăvârşind astfel ocuparea fostului hanat al lui

Äbika. IFriîpeîe sale *mi* întâmpinaşi rad un M de tepö-trivire, garnizoana se retrase fără luptă, fuginâ <căti?e banatul lui Qaîdon 'de-a lungifl mării Geladhegan. In oraş nu se făcu nici un fel de distrugere, căci locuitorii puseseră mâna pe arme pentru a se opune oricărui fel de jaf. Templierii fură primiţi ca nişte eliberatori : vestea, graţie trans-miţătorului lui Baphomet, fu imediat adusă la cuncştinţa lui Guillaume de Beaujeu, careţi ordonă mareşalului său să stipuleze că prinţesa, soţia lui Abaka,

rămânea suverana hanatului. În felul acesta, transferul de putere se efectua fără nici o dificultate.

Pe de altă parte, importante contingente de trupe sosiră în Mesopotamia : era vorba de cavaleri francezi, englezi, italieni, spanioli şi germani care aflaseră despre victoria răsunătoare reputată la Bagdad şi veneau să se alăture noii cruciade.

Dintr-o dată, efectivul armatei aproape se dublă. Guillaume nu se bucură totuşi, capi el se gândea numai la cele ce avea de făcut pentru a ajunge la Cambaluc *. Hrănirea unui asemenea efectiv punea probleme serioase, în special pe durata traversării deşertului arid care tăia în două banatul lui Qaîdon. El rezolvă problema, atribuind noilor veniţi posturi în garnizoanele din Mesopotamia. În felul acesta cavalerii iscusiţi în. ale războiului formară forţa de invazie, ceea ce-i permtiea să-şi păstreze importante rezerve în spate. Lucrul acesta nu-i lăsa să se moleşească pMntr-o prea îndelungată şedere în aceste seducătoare oraşe orientale, unde femeile prea uşor de cucerft şi mâncarea bună risca să îndepărteze din mintea trupelor sale dorinţa de a merge mai departe.

Trecuseră două luni de la moartea lui Abaka fi era acum prea târziu pentru o ofensivă cu sorţi de izbândă

* Cambaluc — Pekin. ,

mo

împotriva ţinuturilor deloc ospitaliere iarna, dacă era s& dea crezare celor povestite de Nicolo şi Matteo Polo.

Guillaume se mărgini deci să efectueze o operaţiune limitată, ducându-şi oastea la Sava, la sud de marea Gela-chevan. El lăsă în dreapta sa deşertul Dash-i-Kavir şi traversă munţii stâncoşi ai Kurdistanului.

Călăreţii şi cavalerii nu arătau un entuziasm prea mare pentru a efectua marşuri lungi printr-un ţinut sălbatic şi cu toţii regretau traiul bun de la Bagdad.

Marele maestru, pentru a-î mai stimula puţin, îl puse pe capelan să le povestească istoria acestui ţinut.

Nu departe de acolo, în munţii Caucaz se găsea vârful Ararat, unde se oprise arca lui Noe după potop. Din oraşul Avah, porniseră cei trei magi care merseseră să-i 'facă daruri pruncului Isus. Aceştia îi dăruiseră aur, esenţe şi mirt, primind în schimb un cufăr simplu. Pe când se întorceau spre casă" vruseseră să vadă ce conţinea cutia aceea şi o deschiseseră. Spre marea lor

dezamăgire, nu găsiseră înăuntru decât o piatră, pe care o aruncaseră dispreţuitori într-un puţ. Pe loc, izbucni de-acolo o flacără imensă, care-i uimi peste măsură pe magii, care luară focul acela de acolo şi-l transportară până acasă, unde urmaşii lor l-au întreţinut cu grijă, în castelul Galasca, la trei zile de mers de la Sava.

Nu era, oare, aceasta o dovadă, clară că trăznetul ceresc fusese dintotdeauna un atribut al divinităţii şi că era de datoria cruciaţilor să elibereze acele locuri sacre?

Aceste istorisiri redară curajul cruciaţilor şi astfel oastea ajunse la destinaţie la mijlocul lunii octombrie.

Acolo Guillaume îşi instala tabăra de iarnă pentru a pregăti în detaliu ofensiva de primăvară. ,

Capitolul al şaselea

Iarna fu destul de blândă şi cavalerii nu avuseseră deloc timp să se plictisească : pe lângă exerciţiile comandate de marele maestru, petreceau ore-ntregi vânând cu şoimi perfect dresaţi. Vânatul din abundenţă, diversifica în mod plăcut meniul. Ajunseră să înveţe multe lucruri pe care nu le ştiau pe când erau în ţara lor.

La sud de Sava se afla un drum frecventat de caravane care transportau tot felul de mărfuri din portul Örmuz.

Mirodenii, stofe rare, pietre preţioase, dinţi de elefant, care-i fermeca u pe cruciaţi şi le insuflau o dorinţă aprigă de a ajunge îri ţinuturile unde se găseau asemenea comori.

Descoperiră arbori ciudaţi, boi albi ca neaua cu o cocoaşă pe spate şi, lucru de nepreţuit pentru acţiunile lor viitoare, măgari incredibili de rezistenţi la oboseală.

102

Din provincia Tunocaïm, fură aduşi trăpaşi splendizi cu care înlocuiseră caii aduşi diri Gipru.

Prinseră, de asemenea, gustul smochinelor, al fisticului, al merelor paradisului (portocale) care aveau faima d? a reda forţele războinicilor după marşuri lungi. Făcură provizii din toate aceste comori.

Marele mareşal, răspunzător cu intendenţa, reuşi să adune un mare număr de cămile a căror rezistenţă la sete avea să fie de mare preţ pe timpul traversării ţinuturilor deşertice ; catapultele demontate pentru acest drum dificil, aveau fie transportate pe spatele acestor robuste animale.

La sfârşitul iernii, sosiră mai mulţi Ospitalieri de pe Pământul Sfânt. Ei aduceau mesaje de la marele lor maestru, care-l felicita călduros pe Guillaume pentru succesele sale răsunătoare şi căuta să afle care-i mai erau intenţiile. Era cât se poate de evident că Jean de Villiers era foarte neliniştit din pricina puterii incredibile a rivalilor săi. Ocuparea Mesopotamiei nu-l deranja prea tare, din moment ce era sigur pe Siria, dar se temea să-i vadă pe Templeri înaintând spre Cathay, acaparând astfel o putere nemăsurată.

Guillaume de Beaujeu îi răspunse, liniştindu-l pe cât posibil, lăsând să se înţeleagă că era foarte mulţumit de cuceririle sale şi că n-avea altă ambiţie decât aceea de a administra în pace Mesopotamia.

Totuşi, într-o zi din luna aprilie, fraţii Tholon, care erau încă însărcinaţi cu misiuni delicate, capturară un veneţian care se-ndrepta spre hanatul lui Qaïdon. El încerca să treacă drept negustor care mergea să cumpere mătase, dar cercetarea bagajelor sale dădu la iveală o platoşă de zale şi o mantie^ care nu lăsau nici o îndoială asupra identităţii sale : era vorba cât se poate de clar despre un eţnisar al Ospitalierilor. Dar ce era mai grav, fu

descoperit un mesaj ascuns în şa. Şi-atunci când conţinutul său fu adus la cunoştinţa lui Guillaume de Beaujeu, acesta făcu o criza de isterie : Jean de Villîers propunea hanilor mongoli o alianţă secretă, promiţând să taie legăturile Templierilor cu Europa în cazul unui atac a£ acestora împotriva lui Qaîdon şi Qoubîlai...

Observatorii Ospitalieri fură aruncaţi într-o groapă, ca şi mesagerul lor, şi marele maestru îşi reuni consiliul piatra a le aduce la cunoştinţă evenimentele.

Demnitarilor le luă ceva timp să ajungă la Sava, aşa încât această întrunire nu putea aveaJoc decât la zece aprilie. Această perioadă de timp fu folosită pentru a aduna toate trupele disponibile şi a încărca proviziile în căruţe.

Astfel toţi cavalerii care luaseră parte la cucerirea banatului Abaka se regrupaseră pentru a se lansa într-o-nouă expediţie ale cărei obiective exacte le erau încă necunoscute.

Se aflau acolo Otto de Granson, cavalerul suedez, Jean de Grailly şi toţi comandanţii Templierilor.

Guillaume de Beaujeu stabilise deja planul de campanie şi-l expuse pe dată credincioşilor săi.

— Domnilor cavaleri, fraţilor, aţi trecut prin grele încercări înainte de a duce la bun sfârşit prima noastră misiune ; eliberarea Mesopotamiei de sub jugul mongol. Am pacificat apoi împreună acest ţinut şi i-am alungat pe câinii -aceia di!n această ţară frumoasă, bogată în atâtea lucruri minunate. Mă tem că unii dintre voi s-au lăsat seduşi de farmecele Orientului, uitând într-o oarecare măsură de misiunea noastră : răspândirea credinţei adevărate, îi iert din toată inima : natura umană este slabă ; apostolul Petru nu l-a renegat oare de trei ori pe Domnul Ntötru Isus Cristos ? Gândiţi-vă la păcatele voastre, fraţii meii şi şpuneţi-vă că vom merge să ne cucerim paradisul pornind chiar acum la asaltul imperiului Cathay j

m [y]

fkţa aspră, cioplită parcă din bardă, a lui Otto de Granson se lumină de un Işrg surâs.

— Pe Tumnezeu ! Iată o feste bună. începusem 2ă ruginesc... Eu merg ! Moarte necredincioşilor !

Jean de Grailly se posomori vizibil, în schimb, Lunile petrecute la curtea frumoasei prinţese nu-l determinau nici pic să se lase ispitit s-o ia de la capăt cu drumurile fără de sfârşit, cu neajunsurile unei vieţi de Campanie. El spera în secret s-o determine pe minunata prinţesă să se căsătorească cu el şi trăgea nădejde să-şi sfârşească zilele în pace, în bogatul Bagdad. Aşa că se împotrivi fără prea multă vlagă :

— Acesta este un plan măreţ, venerabile maestre. Dar nu e oare peste măsura puterilor noastre ?

— Nimic pe lume nu e imposibil pentru inimile curajoase, când e vorba de apărarea credinţei celei drepte ! răspunse Guillaume dispreţuitor. Hanul Qoubilaï l-a jignit pe Sfântul Părinte — Papa şi am să-l fac să-şi regrete vorbele. N-a-ndrăznit el oare să spună fraţilor Polo că noi, creştinii, nu ştim şi nici nu facem nimic extraordinar, în timp ce zeii lor păgâni şi preoţii lor, după spusele lui, ar putea să modifice timpul după pofta lor, să prezică viitorul, să transporte obiecte la distanţă fără ajutorul mâinilor omeneşti. „Rugaţi-l deci pe papa al vostru să-mi trimită o sută de oameni", le-a zis el în batjocură, „învăţaţi care cunosc bine legile voastre. Am să-i pun la întrecere cu proprii meî preoţi să văd care va realiza cele mai multe minuni !" Ei bine, nobili

domni, o sută de mii de oameni vor veni să-i arate acelui păcătos puterea Domnului Nostru. Vom mai vedea dacă va mai avea chef de glumă.

Această declaraţie avu ca rezultat o explozie de entuziasm. Aceşti oameni aspri erau foarte credincioşi şi nu puteau suporta un asemenea afront. Elegantul Jean de Grailly se simţi ruşinat de gândul său de a rămâne bine

m

pus la adăpost într-un palat somptuos în timp ce hanul mongol îl jignise pe papă ; aşa că glasul său tună peste al celorlalţi.

— Nu mă aşteptam la mai puţin din partea voastră îi asigură marele maestru. Iată deci planurile mele de campanie : Vom invada hanatul Qaîdon prin nord, urmând drumul caravanelor, ceea ce, din fericire, ne va permite să ne procurăm tot felul de mărfuri foarte utile. Primul obiectiv : Samarkand, oraşul unde se ţes cele mai frumoase covoare din lume. De acolo, ne vom îndrepta spre Kachgar. Pentru a ajunge acolo, va trebui să traversăm deşertul Gobi. Asta să nu vă*sperie câtuşi de puţin, dispun de călăuze sigure, obişnuiţi conducători ai caravanelor, care ne vor duce pe calea cea mai bună şi mai scurtă. Apoi, va trebui să traversăm un podiş înalt, friguros şi arid. Şi pen-> tru asta am prevăzut totul. Vom cunoaşte zile grele, dar vom ajunge teferi şi nevătămaţi la Yarkand. Traversând Caşmirul prin Kotan, vom ajunge apoi la Kerya. Acolo ne va aşteptă o altă încercare, cea mai grea, căci vom părăsi hanatul lui Qaîdon, pentru a pătrunde în cel al lui Qoubi-laî şi nu este deloc imposibil ca armata sa să ne aştepte la ieşirea din deşertul Gobi, în regiunea Touenouang.

— Venerabile maestre, se miră atunci mareşalul Templului, armata noastră ar putea să fie foarte epuizată după această călătorie interminabilă. Din moment ce aţi ordonat ca Otto de Granson să ocupe Bassorahul, mă gândeam că veţi alege calea mării pentru a ajunge la Cambaluc.

— La un moment dat m-am gândit şi la asta, frate. Mai multe motive m-au făcut să resping această eventualitate. Mai întâi, în acest ţinut au loc adesea furtuni îngrozitoare care ar pune în pericol navele. De altfel, nici unul dintre noi nu e marinar. Chiar şi pe vreme bună, mulţi dintre noi ar avea rău de mare şi s-ar putea să nu execute

bine manevrele. În sfârşit, Quobilaî pcsedă o flotă puternică şi-ar putea, cu uşurinţă să ne atace noaptea, "iar navele noastre supraîncărcate nu s-ar putea mişca destul de repede. De aceea am ales în mod hotărât calea terestră.

— Este cât se poate de evident, strigă comandantul Thibaud Gaudin, care nu scăpa nici o ocazie de a-l aproba pe marele maestru pentru a-i atrage favorurile. Am suferit destul pe timpul traversării care ne-a adus navele din Sicilia la Saint-Jean-d'Aere. IsTimeni nu mai vrea să-ncerce o asemenea experienţă !

— Trebuie, de asemenea, să vă aduc la cunoştinţă câteva noutăţi care vă vor bucura, vorbi din nou Guillaume de Beau jeu. Mai întâi, o nouă binefacere a Domnului Nostru : va fi posibil să vorbesc de la distanţă cu comandanţii ordinului, chiar dacă se vor găsi la câteva zile de mers depărtare. Voi putea de asemenea să ţin legătura cu Bagdadul, pentru a cere ce ne va fi necesar. De asemenea, vă voi spune că nişte viteji cavaleri care cunosc bine aceste regiuni s-au alăturat armatei noastre. Este vorba despre credincioşi ai Bătrânului Munte care au supravieţuit masacrului. Las în grija seneşalului nostru să vă vorbească despre asta : el este cel care a ştiut să-i recapete pe aceşti vechi aliaţi.

— Este vorba, de fapt, de prieteni regăsiţi, declară uriaşul Templier. Ordinul nostru a avut, cândva, legături cu şeful lor. Ştiţi fără-ndoială că hanul tătarilor persani, cel care cucerice Bagdadul, a asediat castelul Vieux de-la Montagne. El a rămas trei ani în regiunea Kasvin înainte de a-l putea cuceri. Asta vorbeşte de la sine despre valoarea acestor cavaleri. Cea mai mare parte dintre ei fusese masacrată dimpreună cu maestrul lor. Dar, din fericire,. câţiva nu se găseau în castel atunci când acesta a fost cucerit, şi aşa au supravieţuit. Ei poartă o ură fără mar-' gini impotriva mongolilor şi sunt în stare de orice pentru

" a se*ă2buna. Ori, ştiţi că Vieux de la Montagne {Bătrânul de pe Munte) era un vrăjitor puternic care îşi ţinea credincioşii într-un continuu vis de sânge şi voluptate. El deţinea secretul unui elixir minunat ; războinicul care-l béa vedea deschizându-se porţile paradisului lui Alah. Hurii pline de farmec îi potoleau dorinţele mereu renăscânde. În vis i se părea că percepe

armonii ciudate, culori, muzică, parfumuri se amestecau în valuri strălucitoare. Dar, această viziune se stingea repede... Nefericitul nu mai dorea altceva decât să bea o nouă porţie de elixir. Pentru a merita să-l guste din nou, bietul trebuia să ucidă un inamic sau altul, desemnat de Vieux de la Montagne. Insensibil la frică, reuşita misiunii sale trecea înainte de orice : dacă avea să trăiască, recompensa vitejiei sale avea să fie o înghiţitură din băutura vrăjită ; mort în bătălie, el credea că Alah îi va deschide larg porţile pe care le văzuse doar întredeschizându-se şi doar pentru o secundă. Acum eu posed acest secret şi m-am folosit de el pentru a-i aduce pe aceşti cavaleri în imperiul mongol ; amestecaţi printre caravane, ei vor obţine date preţioase despre planurile lui Qaîdon şi Qoubilaï.

— Facă cerul ca fraţii noştri să nu cunoască niciodată acest drog ! remarcă Templierul de Tyr. Dumnezeu singur ştie la ce nebunii s-ar deda atunci. Viaţa în acest Orient fabulos e mult prea plină de tentaţii !

— Fii fără teamă-! compoziţia acestei băuturi nu e cunoscută decât de noi doi, îl linişti marele maestru. Un creştin n-ar şti să folosească asemenea lucruri fără să-şi pună în pericol sufletul nemuritor.

Făcu apoi o pauză pentru a lăsa să se mai liniştească spiritele, apoi suspină profund şi anunţă :

— Domnilor, fraţilor, trebuie acum să vă aduc la cunoştinţă o veste care m-a întristat până în străfundul inimii, Interceptarea unui mesager a făcut să capăt dovada

unei ruşinoase trădări ! Ospitalierii ofereau alianţă mongolilor pentru a ne împiedica să răspândim adevărata credinţă !

— Ce ? Imposibil...

— Creştinii nu se pot alia cu păgânii !

— Blestemaţi fie câinii aceştia ! Să ardă pe veci în flăcările iadului ! r

— Să-i atacăm fără întârziere !

— Trebuie să-l avertizăm pe Sfântul Părinte.

— Bastarzii ! Pui de târfă, fără lege şi credinţă ! Fiecare condamna în felul său această rupere de alianţă neaşteptată.

Apoi Guillaume de Beaujeu ridică mâna pentru a cere să se facă linişte şi continuă :

— Dumnezeu îl va judeca, fraţii mei. Mai târziu, îi va aduce pe aceşti renegaţi în faţa judecăţii Sale. Poate că au motive puternice să acţioneze astfel. Deocamdată, lucrul acesta nu va schimba cu nimic planurile mele ; voi lăsa garnizoane cu soldaţi în oraşele Mesopotamiei. Mi s-ar părea nepotrivit ca nişte călugări care, ca şi noi, servesc cauza lui Cristos, să ajungă să lupte împotriva fraţilor lor. Mulţumesc Cerului, dispun de spada de foc a Arhanghelului, ceea ce, fără-ndoială, îi va face să se mai gândească. Dar v-am ţinut prea mult de vorbă în legătură cu acest subiect. Să nu ne mai gândim decât la plecarea noastră. Fiecare să-şi reia locul şi fie ca Domnul Isus Cristos să ne aducă victoria !

Printre cruciaţi era mare bucurie ; după o îndelungată perioadă de inactivitate, porneau din nou în luptă. Se felicitau unii pe alţii, se lăudau cu armele cele noi, care cu lănci, securi cu două tăişuri, împodobite cu cârlige, cu halebardele lungi, făcute pentru a tăia tendoanele cailor, cu platoşa de zale sau cu coiful nou care străluceai, cu penaj de pene multicolore.

109

Singur, elegantul şi discretul Jean dp Grailly rămânea de$_T$o-parte. Ceruse scutierului său un toc şi scria un poem dedicat frumoasei sale. îi jura credinţă eternă şi promitea să onoreze culorile ei pe care le purta pe scut.

O oră mai târziu, oastea se puse în mişcare.

Aceasta era total diferită de cea care atacase Alexan-» dria. Cu toţii ştiau că-i aşteaptă o misiune grea şi îngânau psalmi cu voce gravă implorând cerul să fie de partea lor.

Tonuri orientale dădeau coloanei un aspect mai colorat. Toţi cavaierii se îmbrăcaseră cu somptuoase pelerine de mătase şi chiar şi harnaşamentul cailor avea o tentă de lux : hamuri minunat brodate, cu aur străluceau în soare;

Veneau apoi cămilele conduse de turci şi câteva care de război după modelul chinezesc, care duceau arcaşii şi prăştierii. Chiar şi catapultele fuseseră reparate folosin-du-se lemn exotic şi roţile lor, mai mari acum, se înfund dau mai puţin în pământ.

Templierii însă, nu cedaseră în faţa, modei actuale : ei îşi păstrau pelerinele albe cu crucea aurie, singurul lor lux fiind

armele, minunat meşteşugite, , cu mânere încrustate, confiscate de la inamici.

Dintre şefi, un singur absent : seneşalul. Marele maestru îi încredinţase 'greaua misiune de a comanda forţele rămase în Mesopotamia.

Unii cavaleri duceau cu ei câini de vânătoare, alţii purtau* câte un şoim pe deget — înţeleaptă prevedere căci orice vânat constituia un preţios aport la hrana zilnică.

Efectivul armatei fusese astfel mărit, aşa încât Guillaume îl despărţise în două corpuri de bătaie, unul dintre ele aflându-se sub comanda mareşalului său. Avangarda se afla sub ordinele lui Jean de Grailly, ariergarda fusese încredinţată uriaşului suedez Otto de Granson. *s Toată această mulţime forma un uriaş şarpe înzăuat, ceea ce dădea o impresie zdrobitoare, de forţă. Imnurile

110

intonate de--VQcile aspre ale călugărilor-soldaţi răsunau până departe, scoţând în evidenţă "bărbăţia creştinilor.

Prima parte a călătoriei se derula fără nici un fel de probleme ; după ce ajunseseră la Mulecte, la sud de marea Gelachegan, cruciaţii merseră prin văi bogate, acoperite cu păşuni înverzite şi întinse. În şase zile ajunseră la Shibagan, unde mân cară pe săturate plăcintă cu pepene, ceea ce nu avea să se lase fără incidente intestinale grave.

Ajunseră apoi într-o regiune sălbatică şi aridă, unde praful estompă de-a binelea strălucirea cavalerilor. Aceştia se consolară repede, însă, apucându-se de vânătoare, căci vânat se găsea din abundenţă. Căruţele Se-ngreunară de atâta carne de vânat.

Sosiţi în târguşorul Talakan, făcură provizii de sare, care le prinse bine pentru sărarea cărnii. Puţin mai departe, dădură peste o regiune bogată în vii, unde locuitorii aveau nişte vinuri grozave. In seara aceea, scutierii şi cavalerii adormiră cu capetele grele, dar foarte împăcaţi cu soarta.

Clément Tholon chiar zicea :

— Pe legea mea ! Dac-o fi să mă-ntorc vreodată la Auxerrois, o să trebuiască să iau câteva plante de astea, cât să-mi fac vreo două trei butoaie...

Şase zile mai târziu, coloana-cea lungă intră în provincia Badakhstan, unde descoperiră un adevărat Eldorado. La plecare,

cu toţii aveau în buzunare lapis-lazuli, argint şi pietre preţioase asemănătoare rubinelor. Hotărât, expediţia se dovedea promiţătoare, mai ales că mongolii nu-şi făceau deloc apariţia.

Prin iscoadele sale, marele maestru aflase despre Qaîdon că nu-ţinea deloc să-l înfrunte şi că-şi repliase zforţele. El spera că, Qoubilaï, ocupat cu luptele din Cathay, avea să-i vină în ajutor să oprească această armată în zale,

111

încă neînvinsă. Pe de altă parte, hanul hanilor nu-l agréa prea tare pe Qoubilaï şi-l ^trimisese pe fiul său Nomuqan în fruntea unei armate pentru a se bate cu el.

Tot printre aliaţii săi preţioşi hasehichini, Guillaume mai află că hanul Qaîdon pusese stăpânire pe Yarkand şi pe Khotan, oraşe situate pe drumul pe care trebuiau să meargă cruciaţii. Apoi se întâlnise cu Nomuqan şi se pare că cei doi mongoli se împăcaseră. După ce sărbătoriseră împreună victoriile repurtate de Qoubilaï în Cathay hotărâseră să-şi unească forţele pentru a-i învinge pe Templieri.

Se apropia momentul unei noi confruntări. Marele Maestru îl avertiză pe seneşalul său prin intermediul emiţătorului lui Baphomet, pentru ca acesta să nu se avânte cumva într-o acţiune necugetată împotriva Ospitalierilor.

îi ordonă, de asemenea, să ocupe bogatul oraş Samarkand, pentru a-i acoperi aripa stângă ameninţată de trupele lui Nomuqan şi ale generalului Bayan.

înaintarea armatei devenea mult mai dificilă după ce urmase fluviul Pianz, la ieşirea din Badakhstan, ajunse în Pamir. începu escaladarea înaltului podiş.

Nici un suflet nu vieţuia în acest ţinut dezolant, nici arbori, nici păsări. Singurele creaturi zărite de departe fură câteva oi sălbatice cu coarne lungi. Vârfuri acoperite de zăpadă înconjurau din toate părţile, armata. Frigul devenise foarte pătrunzător şi apele lacului Sirikol erau îngheţate. Pentru prima dată după atâta vreme, cruciaţii avură de suferit de pe urma degeraturilor. Totuşi, iarba nu lipsea deloc, ceea ce era de mare folos pentru cămilele şi măgarii care tremurau în bătaia vântului tăios.

Fu nevoie de aproape cincizeci de zile pentru a ajunge în provincia Kashgaf. Din fericire, mongolii nu se arătaseră deloc şi cruciaţii fură plăcut surprinşi -de blândeţea comei.

CSailiatime de Beaujeu se găsea în faţa unei problème strategice care-l neliniştea : undeva înaintea lui, fără-ndoială în regiunea Yarkand sau Khotan, îl aştepta armata lui Qaîdon. Hanul, probabil pentru a tăia orice speranţă de retragere a trupelor ˣsale, Ie aşezase cu deşertul Gobi în spate. Pe aripa stângă a Templierilor se găseau forţele lui Nbmuyan, fiul lui Qoubilaï : soldaţi mai puţin numeroşi şi ^mai puţin pricepuţi. Totuşi, era mai bine să îi înfrunte separat. Pentru asta, marele maestru ordonă mareşalului său să-şi continue drumul spre nord, în Uzbekistan, pentru a atrage asupra sa armata lui Nouqan. Il sfătui pe credin-, ciosul luijsecundant să ceară să i se trimită mercenarii recrutaţi în Mesopotamia pentru a-şi mări efectivele.

Trecuseră cincizeci de zile de la plecarea din Badakhs-tan. Acest marş interminabil peste înaltul podiş al Pamiru-lui îi epuizase pe cruciaţi.

Situaţia se prezentă astfel : la dreapta lor — vârfurile înzăpezite ale Caşmirului, în faţă — mongolii lui Qaîdon, la stânga — cei ai lui Nomuqan, în spate — Pamirul.

Trebuia cu orice preţ să-şi lase oamenii să se odihnească înainte de a-i pune să meargă mai departe şi de a se angaja în luptă cu Qaîdon.

Marele maestru ordonă să se pună tabăra în jurul Kash-garului. Cavalerii şi pedestraşii se bucurară peste măsură la acest ordin. Fiecare spera să uite pentru puţin de monotonia acestei lungi călătorii. Cu siguranţă acest oraş prezenta mai puţine atracţii decât Bagdadul, dar, oricum, puteai găsi aici un imens caravanserai unde se opreau negustorii care mergeau pe drumul mătăsii. Frumuseţile locale înţeleseseră iute că aceşti soldaţi neciopliţi aveau cu ce le răsplăti farmecele şi un val de desfrâu invada oraşul.

Cavalerii cu pelerine albe nu căzură pradă tentaţiei, iar Guillaume de Beaujeu nu-şi îngădui nici o clipă de răgaz : el avea alte preocupări...

Se pregătea o nouă confruntare şi nevoia sa de grenade. atomice devenea tot mai presantă. Sigur că mai avea destule în stoc, dar el dorea să aibă mai multe folosind transformatorul şi fratele Jaubert nu dădea nici un semn de viaţă. Hotărî să-l vadă pë acesta ceva mai târziu. învăţatul fusese bine instalat într-o

încăpere din locuinţa mare-* lui maestru şi, atunci când acesta veni să-l vizteze, era puţin cam somnolent, şi strângea la piept o damigeana de vin pe jumătate goală...

— Pe Cristos ! răcni Guillaume. Ai ales cât se poate de rău momentul să te-mbeţi ca un porc. Nerecunoscătorule, ştii cât de tare mă grăbesc să folosesc transformatorul şi tu iroseşti ore preţioase ca să te dedai băuturii !

Templierul se ridică clătinându-se şi-l linişti :

— Nu trebuie să vă enervaţi, ve... venerabile. N-am băut prea. mult... Numai cât să-mi dea ghes la muncă... Şi pe urmă, Horaţiu zicea...

Zicând acestea, clătină din cap şi mai luă o-nghiţitură.

— Butie de vin ! Iţi pute gura de la zece paşi... zise Guillaume punând mâna pe damigeana şi trântind-o furios de pământ. Mai am de dat bătălii şi-o să mi se termine rezervele de grenade aruncătoare de trăznete. Trebuie cu orice preţ să faci caseta asta să funcţioneze ! De ce nu munceşti, nemernicule ?

— Ia uite, protestez ! Poate că sunt cam ameţit, da' nu sunt nemernic. Am dovedit asta. Numai că maşinăria dracului nu vrea să ştie de nimic ! Am prăpădit pre-ntregi meditând asupra acestei probleme încâlcite, dar fără rezultat...

— Totuşi, când am plecat din Bagdad aveai nişte proiecte, făcu Guillaume pe un ton mai conciliant. Sperai să «elucidezi proprietăţile fluidului care ö pune în funcţiune.

— Ba bine că nu f De asta m-am ocupat. Numai că, mii de tunete, nu e nimic de făcut ! Acum, îmi place mai mult să mă uit la Baphomet.

— La Baphomet ? Şi pentru ce, mă rog ?

— El, el nu e ca voi... nu vreau să te supăr, vene... venerabile Maestru... El îmi spune cuvinte frumoase. El m-a învăţat să beau şi să nu mă obosesc prea tare...

— Ce ? îndrăzneşti să pretinzi că el te-a sfătuit să bei şi să te-mbeţi ?

— Cum îţi spun, venerabile... Astea, astea sunt lucruri pe care nu trebuie să le ştii. E treaba lui, nu a mea, şi el nu vrea ca eu să mai muncesc. „Distrează-te, dragă Jaubert... " Da, el mă iubeşte, el... „Nu mai cerceta secrete ermi. ,. er-me. ", în sfârşit, ce mai, mi-a interzis să mă mai ating de efigiile lui, decât ca să-i...

— Şi vorbeşti des cu el ? ;

— Păi, da, dacă-ţi spun ! îmi place, eu... întâi îmi arată o mulţime de lucruri frumos colorate care dansează... Pe urmă, aud muzică, frumoasă. Ştii, e mai bine să te previn, să nu mai contezi pe mine...

— Dumnezeu să mă aibă în pază ! mormăi Guillaume. ' Imbecilul ăsta a fost subjugat de farmecele lui Baphomet ! Cum de-a putut să ştie că eu folosesc efigiile lui pentru a-mi transmite mesajele ? Mister... În orice caz, n-are rost să mai contez deocamdată pe copiator. S-aştept ca tâmpitul ăsta de Jaubert să-şi vină în fire...

Aruncând o ultimă privire încruntată către beţivul care se trântise pe o canapea şi cânta, marele maestru se-ri-

Ï15 *toarne* în apartamentele «ale fi puse să fie căutaţi fraţii Tholon.

Oément, ocupat pe cine ştie unde, să seducă vreo prostituată, fu de negăsit. Dar ceilalţi doi îşi făcură imediat apariţia.

Aerul încruntat al comandantului lor nu, prevestea nimic bun, aşa că rămaseră într-o expectativă prudentă, aşteptând ca acesta să-şi dea singur seama de prezenţa lor.

Ah ! Eraţi aici... făcu Guillaume după câteva momente de meditaţie. Am să vă-ncredinţez o misiune capitală. Mi-aţi făcut deja servicii valoroase şi ştiu că sunteţi discreţi.

— Ne vom ljisa mai degrabă ucişi decât să jdivulgăm ceva, îl asigură Garin, purtătorul de cuvânt al Tholonîlor.

— Ştiu asta, şi de acea am să vă-ncredinţez un secret de cea mai mare importanţă. Aţi auzit deja vorbmdu-se despre Baphomet !

— Pe legea mea, se dovedi prudent Garin, am auzit şi noi aşa, câte ceva. Da' nimic serios...

—: Ei, bine ! el există cu adevărat. Este o creatură periculoasă ce provine din altă lume şi care este prizonier undeva în regatul Franţei. Şi această fiinţă care posedă puteri grozave, , a acceptat să se pună în slujba noastră. Efigii cu chipul său permit să stai de vorbă peste mări şi ţări. peste munţi şi văi. Fratele Jaubert, însărcinat să descopere misterul funcţionării lor, a făcut mari progrese şi eu speram la rezultate cât mai apropiate. Dar, vai !, Baphomet î-a pervertit de la

distanţă pe învăţatul nostru frate, făcând din el un beţivan înrăit care refuză să-şi continue cercetările...

Fără să vrea, Guiot lăsă capul în jos. El înţelegea foarte bine înclinaţia Templierului pentru delicioasa licoare că-reia-i era subjugat *şi* el, dar 4e bună voie.

118

— Il; veţi supraveghea deci zi şi noapte, să nu mai poată folosi această efigie. Vegheaţi de asemenea să nu se mai îmbete. In afară de astş, va fi liber să-şi continue munca, după ce-i va trece beţia, se-nţelege.

— Şi dacă încearcă să fugă ? întrebă Garin.

— Ardé-i o corecţie sănătoasă, dar nu cumva să-l omori. Sper că o să-şi revină în fire şi-mi va fi din nou de ajutor...

— Nu ne-ar putea căşuna vreun rău ? se nelinişti Guiot când îl văzu pe fratele său că-i aruncă ocheade.

— N-aveţi nici o teamă, vitejii mei. Dacă-l supravegheaţi îndeaproape, n-o să se-ntâmple nimic. Oricum, în caz de vreo mişcare suspectă, trimiteţi să mă cheme. Acum, mergeţi înapoi la postul vostru şi doi dintre voi să rămână mereu alături de el. -

— Puteţi conta pe noi, venerabile maestru, îl asigură Garin.

Rămas singur, marele maestru îşi reluă meditaţiile. Afacerea aceasta cădea cât se poate de rău : Baphomet îşi dăduse seama că, el se servea de efigiile sale în scopuri personale şi creatura din iaz vrusese să dea o lecţie Templierilor, demonstrându-şi puterea. Oare comandanţii care se serveau de efigie nu riscau şi ei să fie subjugaţi de această magie ? Pentru orice eventualitate era de preferat să joace totul pe o carte şi să-l contacteze pe Baphomet. Poate că acesta nu ştia de existenţa casetei care producea dubluri şi n-avea să-i reproşeze că s-a comportat neloial faţă de el.

Guillaume se ridica şi merse din nou în laborator, unde învăţatul Jaubert sforăia liniştit sub atenta supraveghere a fraţilor Tholon.

Luă unul din cuferele care conţineau efigia lui Baphomet şi merse într-o cameră vecină,

Îl?

îi puse legăturile, după ce închisese cu grijă uşa în urilia lui, apoi aşteptă răspunsul interlocutorului său.

Se scurseră numai câteva secunde şi ochii statuii se luminară.

— Ah ! Tu erai Guillaume... Aşteptam apelul tău. Puţin cam surprins, marele maestru îşi exprimă mirarea :

— Dar de ce, nobile prieten ?

— Haide nu face pe neştiutorul. I-am aplicat o pedeapsă minoră fratelui tău Jaubert pentru că era prea curios... Aţi încercat, după câte se pare, să dezlegaţi secretul mecanismului conţinut în efigiile mele. ,.

Templierul se ţinu tare, gata să taie comunicaţia la cel mai mic semn suspect. Răspunse dezinvolt :

— Şi ce e rău în asta ? Fratele Jaubert mi-a oferit mijlocul de-a comunica cu trupele mele, lucru care-mi e de mare ajutor. Nu văd ce te-ar putea deranja.

— Nu încerca să vezi „care pe care" cu mine ! Sunt izolat pe o planetă ostilă şi numai secretele, mele îmi asigură supravieţuirea. Dacă aş fi vrut să-ţi dezvălui proprietăţile roboţilor mei, aş fi făcut-o. Ai'încercat în mod deliberat să afli, fără dezlegare de la mine.

— înţelege-mă, nobile domn, trupele mele se găsesc la distanţă de luni de zile de mers faţă de bazele lor. Suntem înconjuraţi de armate duşmane, cum aş reuşi să-mi manevrez trupele dacă n-aş putea să conversez de la distanţă cu şefii detaşamentelor mele ?

— Ei, bine ! nu era nevoie decât să-mi spui ce probleme ai ! Ţi-aş fi permis fără-ndoială să te foloseşti de roboţii mei pentru convorbiri de la distanţă. De data aceasta mă voi arăta indulgent, vei putea continua să te serveşti de roboţi, dar numai în caz de urgenţă. Te previn că dacă mai încerci o dată să te amesteci în lucruri care nu te privesc, relaţiile noastre se vor schimba complet. Nu mai dis-

113

pui decât de câteva grenade atomice şi, fără ele, nu vei putea să-ţi continua cuceririle. Ţi-aş mai da altele, dar te sfătuiesc să le foloseşti cu mare zgârcenie. Ai înţeles bine ?

— înţeles... îngăimă marele maestru care-şi ascundea prost fui'ia.

După aceste cuvinte, ochii lui Baphomet lansară fulgere orbitoare, care-l făcură pe Templier să-şi acopere ochii cu mâinile, apoi efigia deveni inertă.

Guillaume rămase nemişcat câteva minute lungi. îl durea capul ; simţise o durere ascuţită în creier şi, dacă lumina aceea extraordinară ar mai fi durat, era convins că Baphomet l-ar fi putut ucide. Q altă proprietate a acestui aparat ciudat care-i dădea de gândit... : Hotărât, acest extraterestru dispunea de puteri extraordinare şi n-avea să fie deloc uşor să se debaraseze de el.

Capitolul dl şaptelea

Fratele Jaubert îşi veni curând în fire sub supravegherea atentă a fraţilor Tholon. Se-nţelegea foarte bine cU Guiot şi Clément care-i respectau înclinaţiile către traiul bun şi care se-mpărtăşeau din bunătăţile de la masa lui. Numai Garin se ţinea la distanţă. Acesta nu încerca deloc să înţeleagă semnificaţia aparatelor acelora ciudate la care muncea învăţatul alchimist şi manifesta un dispreţ profund faţă de efigiile lui Baphomet, întrebându-se ce-o fi însemnând acea „altă lume" de care vorbise marele maestru.

Acesta din urmă se gândea acum să-şi reia înaintarea. Sperase la un moment dat că va veni Qaîdon să-l atace şi aranjase cu grijă balistele în jurul taberei în Jocuri care vizau toate punctele de trecere. Dar, vai ! hanul mongol se temea îngrozitor de Templieri şi nu avea nici o intenţie să-i

înfrunte pe poziţii pregătite dinainte. Conform rapoartelor hasehichimlor, hanul părea şi mai puţin hotărât să procedeze astfel după răsunătoarea înfrângere suferită de vecinul său Abaka. Patrule de călăreţi care supravegheau îndeaproape câmpul pe care se afla cruciaţii, ca şi propriile trupe, erau mereu în alertă, gata să se mişte în momentul în care cruciaţii aveau să-şi reia înaintarea. Intenţiile lui Qaîdon rămâneau de nepătruns. Guillaume se întreba dacă acesta va accepta lupta, pentru că mongolul părea că nu ţine deloc să facă cunoştinţă cu faimosul trăznet aTTemplierilor.

Toate acestea îl făcură pe marele maestru sărşi reia înaintarea. Oamenii lui erau odihniţi, cea mai bună dovadă fiind desfrâul care domnea printre ei. De asemenea, în pofida căldurii, el hotărî să încerce să traverseze deşertul pentru a pătrunde în hanatul Qoubilaï, nimicind în trecere armata lui Qaîdon, dacă acesta avea să accepte lupta.

Aşadar, coloana imensă se puse în mişcare. De această dată, fără nici o urmă de entuziasm, căci perspectiva de a traversa dunele de nisip nesfârşite pe canicula asta îi îngrozea până şi pe cei mai optimişti.

Ajunseră la Yarkand fără luptă : Qaîdon fugise într-o aşa dë mare grabă, încât abandonase o parte din lucruri.

Astfel creştinii găsiră corturi de pânză, lapte acru, încălţăminte şi diverse mirodenii : piper, cimbru. Comandanţii puseră să se dea foc la toate astea, căci suspectau cine ştie ce vicleşug mongol şi se temeau mai ales că mâncarea să nu fie otrăvită.

înaintând spre Cathay, ocupară mai apoi Keria, unde călăreţii şi scutierii luară eu japca matostat şi calcedonie care fuseseră pregătite pentru Qoubilaï.

înaintarea devenea din ce în ce mai dificilă : după Thar-khlik începea deşertul de care se temeau atât. încarcă

121

tura căruţelor iu transferată pe spatele cămilelor. Aveau suficiente provizii pentru o lună de zile, după spusele călăuzelor, pentru a traversa aceste întinderi pârjolite de căldură, cu condiţia. să aleagă drumul cel mai scurt.

Armata mongolă Iparcă intrase-n pământ Nici măcar călăreţii rapizi care veneau în recunoaştere în fiecare zi, nu se mai zăreau...

înainte de a da ordinul de plecare, marele maestru folosi efigiile lui Baphomet pentru a lua legătura cu mareşalul său, căruia-i ordonă să se replieze la Samarkand, pentru a-i putea veni repede în ajutor în caz de nevoie.

Apoi Guillaume de Beaujeu puse să se sune din cornuri şi' trompete şi cruciaţii începură să escaladeze dunele sub un soare arzător. Şi de data aceasta cavalerii îşi scoaseră platoşele de zale şi coifurile. Caii fură lăsaţi fără valtrapurile bogate, dar, chiar şi. aşa, trebuiră, în curând, să avanseze ţinându-4 de frâu, căci greutatea călăreţilor îi epuiza.

Printre cavaleri, Otto de Granson dădea exemplu. Transpiraţia îi şiroia pe faţă, dar era mereu gata să dea o mână de ajutor pentru a pune din nou pe picioare o cămilă dărâmată de povară, sau pentru a merge în recunoaştere, să verifice dacă coloana mergea în direcţia cea bună.

Alături de el, Jean de Grailly era foarte îndrăgit de tovarăşii săi, pe careţi distra cu cântecele şi poemele sale, şi nu refuza niciodată să ofere o-nghiţitură ' de apă sau ceva de mâncare când se opreau pentru odihna de seară.

Marele maestru avea o. obsesie : să nu se-ndepărteze de rută. Oamenii caravanelor deşertului spuneau că, de fapt, le trebuia un an întreg pentru a traversa deşertul de-a curmezişul, pe drumul cel mai lung. El dorea să urmeze ruta obişnuită, jalonată de surse de apă*— după o zi şi-o noapte de marş, trebuiau să dispună de suficientă

122

vapă dulce, pentru a potoli setea oamenilor şi-a animalelor. Totuşi, Guillaume nu conta prea mult pe asta. Mai întâi din cauza efectivului oştirii sale, şi-apoi pentru că se temea de cine ştie ce viclenie din partea mongolilor.

în fond, chiar de la prima haltă, sursa de apă se dovedi a fi otrăvită. Moralul cruciaţilor fu foarte tare afectat : greutăţile suferite de armată în Meşopotamia erau încă prezente în memoria tuturor.

Un fenomen ciudat veni să le sporească temerile : în, timp ce mergeau sub soarele arzător, oamenii auzeau sunete misterioase — când clinchete de tamburină, când murmur de voci străine. Noaptea, aceste fenomene se intensificau. Nefericitul oare, trezit buimac din somn, "pornea să caute sursa acestei chemări misterioase, nu se mai întorcea niciodată în tabără.

Şi, pe urmă, la răsăritul soarelui, apăreau viziuni tulburătoare : unii vedeau oaze pline cu verdeaţă, alţii pâraie de apă limpede. Uneori, li se părea că zăresc în faţa lor oraşe. Dar, vai ! de fiecare dată când se-ndreptau spre aceste miraje, nu întâlneau decât întinderile aride ale dunelor de nisip şi, , când tovarăşii lor se apropiau de ei, nu mai găseau decât nişte cadavre înţesate de săgeţi : tristă mărturie a prezenţei invizibile a mongolilor în jurul lor.

în ciuda tuturor greutăţilor, oastea îşi continua înaintarea. Nu duceau lipsă de provizii şi pierderile erau minime.

! Acum, Guillaume de Beaujeu lua în fiecare zi legătura cu mareşalul său, pentru a-i semnala poziţia. În zona oraşului Samarkand, continua să domine calmul.

în cea de-a cincea zi, situaţia se agrava brusc. Se porni să sufle un. vânt fierbinte, ridicând nori de praf, reducând vizibilitatea la doar câţiva metri. Fiecare soldat îşi acoperi faţa încercând să se protejeze, dar praful foarte fin pătrundea prin cele mai mici orificii, intrând în naş, în ure

123

chî, fn gură. Pentru eu scăpa de el, era nevoie de mulţi litri de apă, şi începură să se facă raţii:

Dar, vai ! nenorocirile cruciaţilor abia începuseră : când coloana se opri pentru seară, trebuiră să înfrunte realitatea — aproape o mie de oameni lipseau la apel. Unii se rătăciseră, alţii fuseseră ucişi de săgeţile mongolilor vpe care furtuna nu părea să-i deranjeze. In seara ceea, către miezul nopţii, răcnetul unei santinele dădu alarma şi toţi năvăliră afară din corturi, în timp ce se auzea ordinul, , la arme !" Apoi, un nor de săgeţi se abătu asupra taberei, făcând nenumărate victime. De fapt, nimeni n-avusest» timp să-şi îmbrace armurile, sau platoşele de zale şi-aproape toate săgeţile îşi atinseră ţinta. Pierdere şi mai gravă încă multe burdufuri fură lovite şi proviziile de apă se reduseră la o treime. ^Numeroase cămile şi cai fură, de asemenea, răniţi.

Nici nu se punea problema să tragă la întâmplare cu tunurile, aşadar, cavalerii îşi luară în grabă armele şi porniră să lupte orbeşte. Dar, vai ! în zadar...

Până în momentul în care s-au întors în tabără istoviţi, nu întâlniseră nici urmă de inamic. - îngrijorat, marele maestru ţinu consiliu până-n zori. Tactica inamicului era cât se poate de clară : Qaîdon respingea o luptă organizată, mulţumindu-se să-i hărţuiască pe adversarii săi prin incursiunile iuţilor lui călăreţi. Mongolii cunoşteau bine deşertul şi puteau să-şi împrospăteze proviziile de la sursele de apă pe care le poluau apoi cu cadavre de animale.

Oare trebuia să renunţe la a merge mai departe ?

Părerile erau foarte împărţite. În cele din urmă, după ce se făcu inventarul rezervelor de apă, părerea lui Otto de Granson prevala. Ţinând cont de diminuarea efectivelor, mai era suficientă apă pentru treizeci de zile, cu condiţia să impună o raţionalizare severă. Trebuia să protêt

124

feze f^cpoaœïe bimioifinri, pentru a evita o nouă întâmplare nefericita. Vor folosi ca ambalaj platoşele de zale

aleeëlor morţi şi vor acoperi cu pături celelalte recipiente. Pe urmă, cruciaţii trebuiau să-nceapă din nou să poarte armurile şi să îftibrace animalele de tracţiune în înveli-tori matlasate.

La răsăritul soarelui, armata îşi reluă, deci, marşul. Nu mai bătea vântul, dar canicula devefii repede de ne*-suportat pentru nefericiţii care transpirau din toţi porii sub armurile lor.

Toţi se mişcau cu mare greutate şf distanţa parcursă în ziua aceea fu derizorie. Bineânţeles, apărură numeroase cazuri de insolaţie şi nimeni nu putea face nimic pentru a îndulci soarta nefericiţilor care rămâneau în urmă.

Seara, frânţi de oboseală, oamenii căzură într-un somn profund. Dar abia adormiseră că mongolii atacară din nou. Ploaia de săgeţi făcu puţine victime de data aceasta, dar alarma se repetă de mai multe ori, aşa încât nimeni nu putu să îrîchidă un ochi.

Dimineaţa trebuiră să-şi reia marşul care devenea un adevărat calvar. În ziua aceea, mirajele fură numeroase şi mulţi nefericiţi, pe jumătate nebuni, o luară peste dunele de nisip în direcţia unor viziuni care se îndepărtau de ei, pe măsură ce înaintau în acea direcţie.

In cele din urmă, oastea ajunse, de bine, de rău, la jumătatea drumului. Acum, nu mai era posibil să se-n-toarcă : de voie, de nevoie, trebuiau să meargă înainte.

Totuşi, caii mureau ca muştele şi nici oamenii nu mai ştiau ce să facă pentru a-şi înăbuşi setea. Unii îşi păstrau eu mare zgârcenie raţia redusă de apă, bând cu înghiţituri mici, ceea ce provoca încăierări, alţii înghiţeau toată apa diritr-o dată. Aceştia de pe urmă pândeau cêa mai mica <*sazie ^pentru a -fura câteva înghiţituri din preţiosul lichid.

Otto de Granson avea mult de furcă pentru a-i lămuri pe nemulţumiţi. Totuşi, cum un recalcitrant încasase o lovitură cu latul săbiei, aceştia aveau grijă să nu insiste prea tare...

Prietenul său, Jean de Grailly încetase de mult să mai cânfe serenade închinate frumoasei sale, dar tot i se mai întâmpla seara să rămână treaz şi să compună poeme care-l consolau pentru singurătatea sa.

Zi după zi, se desfăşura acelaşi scenariu.

Un marş epuizant pe timpul zilei şi, la venirea serii, atacurile mongolilor. Comandanţii armatelor'încercară să instaleze mai multe dispozitive pentru a face faţă atacurilor.

Plasară mai multe escadroane în jurul taberei, la o oarecare distanţă. Şi de fiecare dată, vai ! acei diavoli galbeni, le reperau şi, având mare grijă să nu cadă în capcană, lansau proiectile de departe. Cruciaţii încercară de asemenea, să instaleze o tabără falsă, plantând corturi într-un loc şi instalând armata ceva mai departe. Singurul rezultat obţinut, fu în incendiu spectaculos, căci în noaptea aceea adversarii lor lansaseră săgeţi aprinse.

Guillaume de Beaujeu păstră în tot timpul. acesta 0 credinţă de neclintit în victoria finală : el îşi economisi grenadele şi catapultele şi puţin îi păsa că-şi vedea topin-du-se efectivele, căci mongolii nu-l puteau învinge într-o bătălie adevărată. Aceste încăierări erau iritante, epuizante, îi demobilizau pe cruciaţi, dar, cu toate astea, fiecare zi îi apropia de Touen-houang.

Şi, pe urmă, fratele Jaubert, care redevenise serios şi fidel, îi propuse o combinaţie ingenioasă pentru a asigura neamestecul lui Baphomet. Cum acesta ţinea aşa de mult la semnalele sale automate care-i semnalau prezenţa even* tualilor săi compatrioţi, ei, bine ! nu ayeau decât să le bruieze ! în, felul acesta, de voie, de nevoie, extraterestrul trebuia să-i lase să lucreze în pace. :

r Marele maestru dădu imediat instrucţiuni în acest sens, folosindu-se de legăturile cu Bagdadul şi cu Ciprul pentru a ordona comandaturilor ce înconjurau Pădurea Grand Orient să efectueze acest bruiaj.

Baphomet, protestă, se-nfurie, d#r trebui să-i lase pe Templieri să acţioneze după voia lor.

In cele din urmă, în cea de-a şaizeci şi doua zi de la plecarea din Tcharkhlik, cruciaţii reuşiră să iasă din acest deşert infernal.

Dar, vai ! oraşul în care sperau atât să se poată odihni, era distrus, puţurile sale astupate, toate cursurile de apă otrăvite cu cadavre de animale aflate în descompunere.

Lucrul acesta însă *nu-l împiedică pe Guillaume să-şi stabilească aici tabăra : ruinele magnificelor temple budiste şi ale caselor ofereau protecţie suficientă împotriva săgeţilor. Pedestraşii se apucară imediat să ridice un zid împotriva furtunii, din pietre luate din ruine, în timp ce turcii începură să sape puţuri noi.

Patrulele trimise în cercetare nu întâlniră nici un-4uş-man, în schimb, ele aduseră o cantitate substanţială de vânat, care fu, bineînţeles, bine-venită. Curând, o mireasmă plăcută se răspândi printre ruine. Ca un făcut, moralul crescu considerabil...

Lucru încă şi mai de preţ, noajptea se scurse fără nici o alarmă şi cu toţii dormira liniştiţi.

Acum şefii cruciaţilor avură răgazul să facă bilanţul : efectivul era redus la patruzeci de mii de oameni. Toate maşinile de aruncat erau intacte, erau suficienţi cai şi animale care puteau fi înhămate la căruţe, acum, că drumurile redeveneau practicabile. '

La nord se afla oraşul Khamil, capitală a acestei provincii, şi mai departe, Caracorum, reşedinţa imperială a lui Qoubuaï.

127

Conform informaţiilor spionilor, trupele > lui Qaîdon. foarte încercate şi ele de lunga şuiere în deşert, se odihneau la - Khamil. In ce priveşte foiţele marelui, han, ele se aflau masate în jurul localităţii Chang-Tchéou* la nord de Cambaluc. Se părea că ameninţarea pe care o reprezentau Tamplierii îl făcuse să reflecteze pe Qoubilaï, care-şi chemase sub arme absolut toţi supuşii.

Comandanţii şi şef ii trupelor auxiliare căzură de acord să rămână pe loc o vreme pentru a-şi lăsa oamenii să-şi recapete forţele. În ceea ce-l priveşte, fratele^Jaubert î^i reluă munca şi ajunse la rezultate apreciabile, reuşind să, fabrice copia unei vaze. Aceasta se fărâmiţă la scurtă " vreme după aceea, dar un asemenea rezultat nu mai fusese obţinut : savantul se apropia de capătul drumului.

Intr-una din acele dimineţi frumoase, santinelele semnalară apropierea unui mic grup de călăreţi.

Mongoli, dar şi creştini, căci drapelele în culorile Veneţiei stăteau alături de stindardele din cozi de iac.

Se dădu ordin să fie. lăsaţi să treacă după ce fuseseră percheziţionaţi şi dezarmaţi.

Marele maestru puse imediat să fie adunaţi Templierii şi-i alinie pentru a forma un culoar prin care să treacă noii sosiţi. Francezi şi englezi îşi ynbrăcară cele mai frumoase uniforme, după care solia fu lăsată să intre în oraşul distrus.

Unii cruciaţi nu se aflaseră niciodată în apropierea tartarilor, aşa că, analizară cu o curiozitate extremă aceşti bărbaţi cu ochii oblici, cu tenul măsliniu şi care purtau nişte caschete ciudate, cu un vârf ascuţit; înconjurat dê a. coroană de blană. Admirară şi caii lor mărunţi, cu picioare scurte, care nu arătau prea grozav, dar posedau o extraordinară rezistenţă la oboseală. Hainele IOT erau din mă- tas&- sau din postav brodat eu aur, îmblănite' CU'hermină sau jder. În schimb, platoşele lor, simple, din piele,. tttfifc» cură pe Templieri să fie sceptici cu privire la eficienţa lor. Harnaşamentele erau somptuoase, dar majoritatea călăreţilor nu aveau şa, fiind aşezaţi pe o simplă bucată de blană sau de ţesătură. Toţi avuseseră la spate tolbe cu săgeţi şi arcul în bandulieră.

în frunte mergea un creştin îmbrăcat în mătăsuri şi. În blănuri. Acesta descăleca în faţa marelui maestru, îşi puse cu mare demnitate genunchiul pe pământ, apoi se prezentă

— Nobile sire, declară el, sunt un umil negustor vene-ţian : Marco Polo. Numele meu vă e poate cunoscut, căci fraţii mei, întorşi în Italia, au povestit despre călătoria lor. Totuşi, nu pentru negoţ y| fac această vizită : marele han Qoubilaï mă onorează cu prietenia lui şi m-a numit ambasadorul lui. Iată scrisoarea de recomandare pe care â binevoit să mi-o încredinţeze;

Spunând acestea, tânărul Marco îi întinse marelui maestru nişte plăcuţe de aur acoperite cu un scris necunoscut.

Ridică-te, nobile Polo^ spuse Guillaume de Beaujeu. Acceptăm să vă ascultăm, deşi pare curios ca un creştin să fie purtătorul de cuvânt al unui necredincios...

Luând-o înainte, el îşi conduse musafirii într-o încăpere aproape intactă, care-i servea drept locuinţă.

Comandanţii şi invitaţii luară Ioc pe cufere acoperite cu blănuri, după care Templierul continua :

— Ei, bine, tinere, să. auzim mesajul mongolului.

— împăratul împăraţilor, cel de-aî şaselea han, descendent al lui Gin-gis, cel mai puternic dintre împăraţii acestei lumi, către Guillaume de Beaujeu, şeful armatei, care, fără declaraţie de război, aduce distrugerea şi moartea în imperiul nostru, salut ! „Zgomotele luptelor voastre a ajuns până la urechile noastre, în îndepărtatul Cathay. Iată-vă ajunşi la porţile Imperiului meu şi o confruntare între

armatele noastre a devenit, se pare, inevitabilă. Aveţi o armă puternică, ce poate lansa trăznetul : ea dovedeşte valoarea vrăjitorilor cu care sunteţi înconjurat şi mai de* monstrea2ă, desigur, puterea divinităţii voastre. Cei câţiva preoţi care au ajuns la mine, mi-au oferit o prea vagă idee despre religia voastră, căci şi eu deţin câteva secrete magice, şi nu dintre cele mai neînsemnate. Obiectele se deplasează prin aer, fără ca mâinile omeneşti să le atingă măcar şi ştiu şi eu să lansez trăznetul. În plus, armata mea numără mai multe sute de războinici foarte vttejL Din aceste cauze, o luptă între noi, riscă să sacrifice multe vieţi fără prea mare utilitate; decât aceea de a ne rări rândurile, spre marea bucurie a rivalilor noştri.

Iată deci, o propunere care-mi pare înţeleaptă : de ce să nu devenim aliaţi ? Aţi' cucerit Mesopotamia, Trans-oceania, sunt gata să vă recunosc drept stăpân al acestui Imperiu, cu condiţia să nu vă amestecaţi în cele ce $e-n-tâmplă în Cathay.

Un comandant aşa de înţelept, cum sunteţi dumneavoastră, nu poate să creadă că-mi va putea mătura trupele fără număr, aşa cum a făcut cu perşii. Pentru o sută de morţi, mii de alţi războinici vor porni la asalt şi, dacă-i nimiceşti, zece mii le vor lua locul. Eu, nu văd, deci, nici un interes, nici pentru mine, nici pentru voi, să ne lansăm înfr-o bătălie inutilă.

Totuşi, dacă propunerile mele nu vă convin întrutotul accept să discut cu ambasadorii voştri, dacă nu doriţi o intâlnire directă într-un loc ales de comun acord.

Din voinţa cerului, în palatul meu Chang — Toii; Qoubilaï, mare han al mongolilor. "-

Marele maestru ascultase acest mesaj cu cea mai mare atenţie. Nu avea nici cea mai mică intenţie să dea curs acestei cereri de împăcare, căci orgoliul nemăsurat îl împingea să cucerească întregul Pământ. Totuşi, un răgaz

nu-i displăcea deloc. In felul acesta, fratele Jaubert va putea să conf ecţoineze, probabil, alte grenade atomice care să-i uşureze mult misiunea, şi de aceea răspunse :

— Sire Polo, cum eşti creştin, ştii că Domnul Nostru Isus Cristos ne porunceşte să fim îngăduitori cu bieţii necredincioşi. Vreau, deci, să parlamentez cu hanul Qoubilaï şi îi voi trimite mesageri care să-i transmită propunerile mele. Trebuie mai întâi

să discut cu aliaţii şi cu Consiliul meu, de aceea, vă rog să vă retrageţi câteva momente. Veţi cunoaşte apoi răspunsul meu.

— Nu pot decât să mă supun acestor cuvinte înţelepte, venerabile maestre, totuşi, permitefi-mi, înainte să vă părăsesc/ să vă înmânez, darurile pe care marele han m-a însărcinat să vi le ofer.

Bătu apoi din palme şi mongolii veniră să depună la picioarele Templierului o adevărată comoară.

Cele mai minunate blănuri stăteau alături de arme bătute în pietre preţioase, vase de jad sculptat. Tablouri lăcuite, fin desenate, cupe'de aur care împrăştiau mii de raze. Mai erau şi platouri dintr-un material necur oscut : porţelan. Un obiect, de fildeş, atrase în mod spec'al atenţia lui Guillaume : mai mulţi elefanţi ţinându-se unul de coada celuilalt, erau sculptaţi dintr-un colţ de elefant, imens. Templierul auzise vorbindu-se despre aceste animale fabuloase, dar ceru câteva precizări.

— Aceştia sunt monştri de care s-a folosit Hanibal în timpul bătăliei împotriva romanilor ? Spuneţi-mi, sunt într-adevăr uriaşi ?

— Desigur, îl asigură veneţianul, natura a făcut din ele cele mai redutabile animale ale naturii. Nasurile lor, peste măsură de alungite, pot smulge un copac şi, cu fruntea lor pot dărâma cel mai puternic zid. Marele han dispune de câteva turme de elefanţi. Când pleacă la vânătoare, patru exemplare îi cară în spate casa. În plus, ei sunt foarte

preţioşi pentru războinici, care, închişi într-un fel de turn pe care-l poartă cu uşurinţă orice pachiderm, îşi pot lansa săgeţile rămânând invulnerabili.

— înţeleg, zise Templierul gânditor. Bine. mulţumesc, poţi să te retragi.

Discuţiile, cruciaţilor durară o oră întreagă. Puterea hanului mongol, prezenta elefanţilor în armata acestuia, îi puneau pe gânduri şi pe cei mai curajoşi. Totuşi, Guillaume reuşi să-şi impună punctul de vedere. Puse apoi să fie chemaţi ambasadorii, după care, ignorându-i complet-pe Mongoli, anunţă : * -

— Sire, Marco Polo, acest păgân îmi pare foarte plin. de sine. El îndrăzneşte să vorbească'de magie în legătură cu trăznetul pe care mi l-a încredinţat arhanghelul Gabriel ; asta

dovedeşte cât de convins este de moşmonelile vrăjitorilor lui. Să, ştiţi că singura noastră dorinţă este răspândirea adevăratei credinţe până la marginea universului, Nu vor exista, deci, parlamentari între noi atâta vreme cât Qoubilaï nu renunţă la ororile sale şi va intra prin botez în sfânta noastră religie. În ceea ce priveşte magii lui, elefanţii lui, vor. arăta foarte rău când trăznetul meu se va abate asupra lor din înaltul cerului ! Sunt gata să-i fac o demonstraţie dacă o doreşte, pe câmpul de luptă, dar atunci va fi prea târziu...

Ambasadorii mei îi vor transmite-amănuntele mesajului meu, ca şi darurile mele : o cutie cu o bucată din sfânta cruce, dimpreună cu un manuscris miniatural care relatează viaţa Domnului Nostru, după Scriptură.

Mâine, în zori, veţi porni înapoi, spre Qoubilaï. Să ştie că orice atentat la vieţile ambasadorilor mei, orice afront, va fi crunt pedepsit. Domnul Nostru să vă aibă în pază...

Marco Polo nu răspunse nimic', salută adunarea cu o plecăciune adâncă şi părăsi tabăra, urmat de escorta sa.

132

A doua zi, fraţii Tholon şi Templierulde Tyr, alături de ambasadorii mongoli, se deplasau în galop pe drumurile Cathaylor.

Pé lângă darurile pomenite, ei mai duceau o efigie a lui Baphomet, care să le permită să discute cu marele maestru de la distanţă. Aceasta fusese modificată în secret de către fratele Jaubert şi conţinea o grenadă atomică : în cazul că vreun curios ar fi vrut să o cerceteze mai îndeaproape... Bineînţeles, ambasadorii nu fuseseră informaţi despçe acest amănunt.

Cei patru mesageri avuseră repede ocazia să aprecieze eficienţa curierilor mongoli care permiteau legături extrem de rapide cu toate colţurile imperiului lui Qoubilaï.

Nu avură timp să admire lamina aurită a soarelui care apunea după munţi, nici limpezimea apelor, nici turmele de oi care păşteau pe păşunile verzi acoperite de brumă : în fiecare zi, către prânz, dădeau de un loc de popas. Se opreau doar cât să înfulece în grabă ceva mâncare şi să schimbe caii, apoi porneau din nou, mergând până-n seară.

Nu au întâmpinat nici un fel de oprelişte care să-i întârzie ; la simpla vedere a însemnelor marelui han, toată lumea Se supunea fără crâcnire. Spre marea uimire a creştinilor, masa şi

cazarea erau de fiecare dată plătite cu simple bucăţi de hârtie, şi nu cu tot felul de mărunţişuri zornăitoare. v

Marco Polo îi explică fratelui de Tyr cum proceda Qoubilaï.

[1] — Această monedă circulă în tôt imperiul. Ea se fabrică la Cambalirc din coajă de dud zdrobită. Această pastă este apoi folosită pentru a confecţiona hârtie care este tăiată în bucăţi dreptunghiulare de diverse mărimi. Fiecare monedă poartă semnătura şi pecetea unor înalţi funcţionari şi toată lumea le acceptă fără nici cea mai mică reticentă. Valoarea lor este dată. din două nuanţe de Culoare, şi-n

133

felul acesta negustorii pot purta asupra lor sume mari fără să se-ndoaie sub greutatea desagilor.

— Iată un procedeu ciudat care dovedeşte încrederea supuşilor lui Qoubilaï în conducătorul tor. căci cred că este foarte'uşor să falsifici aceste bucăţi de hârtie...

— Să nu crezi asta, îl asigură veneţianul. Peœtea ma-relui trezorier este foarte greu de reprodus şi pe urma pedepsele pentru falsificatori sunt aşa de aspre încât nimeni nu riscă-

— Iată într-adevăr o măsură care favorizează comerţul, constată ambasadorul marelui maestru. Admir de asemenea grija ca. pe drum, călătorul să găsească, là distanţă de câte o zi, hanuri unde să se odihnească confortabil...

— Desigur, dar vei fi şi mai uimit să afli căîntreţine-rea lor ţine direct de administraţia provincială şi imperială. Fiecare ţine la dispoziţia mesagerilor marelui han cai şi merinde. În toate posturile, la un loc se găsesc două sute de mii de cai şi zece mii de hanuri care simt controlate pe neanunţate o dată pe luna. În felul acesta, noi, parcurgem în patru zile distante pe care caravanele le parcurg în douăsprezece zile.

— Acest suveran dă dovadă de o mare înţelepciune. Sper că se va arăta rezonabil şi va aecepta să se convertească la sfânta noastră credinţă...

— Este cu siguranţă foarte priceput, răspunse veneţianul ; aţi putut constata că. a pus să se planteze de-a lungul drumurilor lungi copaci care să asigure umbră vara, -iar iarna când totul este acoperit de zăpadă, să indice drumurile.

0

— Am observat, am mai observat că supuşii lui sunt foarte prolifici, având, deci, multe guri de îarăriit. Fiecare familie pare să aibă *p* droaie de copii.

— Asta datorită faptului că aceşti păgâni au mai multe femei. Dar ß-au a se teme^de foamete. Mai întâi, pentru

că ei mănâncă f oarte puţin şi-apoi pentru că hanul Qoubilaï se dovedeşte foarte prevăzător. Când recolta este bună, funcţionarii săi cumpără orez, grâu negru şi mei, pe care-l stochează. În anii slabi, el le revinde la un preţ scăzut, la un sfert din valoarea lor.

— Iată o atitudine foarte caritabilă ! Acest necredincios are fără îndoială nişte calităţi demne de toată lauda. Ştie să-şi folosească bogăţiile cu multă omenie. Dar, ia spune-mi, la ultima noastră oprire am observat un lucru uimitor : focul care ardea în vatră nu era întreţinut cu lemne, ci de un fel de pietre negre ; este şi asta, tot un fel de magie ?

— Oh, nu ! exclamă Marco Polo. Acelea provin din. pământ. Sunt greu de aprins, dar atunci când ard, focul ţine mult şi încălzeşte mai tare decât lemnul nostru, calitate de apreciat pe timpul iernii.

— Hotărât, aceste ţinuturi ascund multe minuni şi avem multe de învăţat de la aceşti oameni. ,. 'concluziona Templierul de Tyr, uimit.

Fraţii Tholon însă nu purtau conversaţii aşa de interesante. Acest marş călare, forţat, prihtr-o ţară necunoscută îi punea foarte tare la-ncercare. Clément înjura într-una: — Fir-ar să fie ! Simt că nu mai pot... Am avut multe zile grele în viaţa asta de câine, da' nu m-am spetit aşa-niciodată.

— Aha *t* aprobă Guiot. Ce corvoadă a dracului : dac-aş fi ştiut, n-aş fi pus niciodată pieioru'-n ţara asta de sălbatici. P-aci nu sunt nici măcar case ; în afară de hanuri, nu sunt decât corturi d-alea de pânză...

— Da' cel mai rău e cu haleala : lapte gol, porcăria aia de carne fiartă de oaie care miroase a rânced şi orez.

— Nu-mi mai aduce aminte, gemu Clément. Mai ales acu' că sunt sătul de porcăria aia de mâncare. îmi vine să-mi vărs maţele. La un creştin nu i-ar fi trecut prin

cap să se caţere pe spatele unor asemenea bestii. Da' ăştia sunt toţi sălbatici... : v

% — Haideţi, fraţilor, mormăi Templierul. Gândiţi-vă mai bine la onoarea care ne-a fost acordată : marele maestru ne-a ales dintre sute de oameni : onoarea se va răsfrânge asupra familiei noastre. Şi pe urmă, gândiţi-vă că aveţi să ajungeţi în rai*. ,

— Ia mai seuteşte-mă ! în privinţa asta, sunt eu sigur c-am să am un loc de-o parte, bombăni Guiot. Da' prea e rău de mine pe pământu' ăsta. N-am chef să crap prea curând şi dac-o mai ţine mult aşa, n-am decât să pun mâinile pe piept...

— Aha ! aprobă Clément Tot ălora le merge bine ! Ma-reşalu' e bine mersi la Samarkand. Cre' că face toată ziua exerciţii cu săracii slodaţii ăia. Nu ştie decât de disciplină. Seneşalu', ăsta se pune bine să-nainteze în grad s-ajungă mare maestru... '

— Da, aici ai zis-o bine ! Da', Thibaud Gaudin stă tot cu gându' acolo, la sigur... E-ntotdeauna de-acord cu marele maestru, nu scapă niciodată ocazia să-l parfumeze !

— Bah ! Şi Jean de Grailly : mâzgăleşte tot timpul poeme pentru iubita lui. De-un singur lucru mai are grijă: toaleta sa. Ăsta n-are nici o treabă !. *

— Din contră, suedezul munceşte pe brânci.

— S-ar putea, da' ăia pe care-i trimite să umble pe drumuri pe la sălbaticii ăştia; tot noi suntem...

Cu toate nemulţumirile acestea, convoiul înainta rapid şi într-o dimineaţă, ambasadorii ajunseră să zărească Chang-Tou, reşedinţa marelui han.

Capitolul al optulea

Maiestuozitatea palatului imperial îi umplu de uimire pe cruciaţi. Zidurile care-i înconjurau depăşeau ca lungime meterezele de la Carcassone. Parcuri minunate îl înconjurau din toate părţile. Acolo, în iarba înaltă, şerpuia un pârâiaş ce curgea leneş şi se plimbau nişte animale ciudate. Pavilioane cochete din- bambus, corturi de mătase pestriţe; înconjurau fântâni limpezi.

Marco Polo povesti că hanul cina adesea în pădurea deasă, cu leoparzii săi preferaţi.

Palatul era în întregime din marmură. Gând mesagerii intrară, nu ştiau ce să admire mai întâi : picturile în ape strălucitoare, obiectele lăcuite, sau statuile delicate cioplite în jad.

137

* Fură instalaţi în încăperi îmbrăcate în mătăsuri şi blănuri rare. Fraţilor Tholoi* nftff nu le *venm* să calce pe covoarele minunate. În ce priyeşte tavanele, deosebit de înalte, erau acoperite cu lemn lăcuit strălucind ca soarele în asfinţit.

Sclavii aduseră curând o mâncare atât de copioasă şi rafinată încât cei din Auxerrois fură cât pe-aci să facă indigestie. Când veni seara, frumoase curtezane veniră să-i dezbrace pe musafirii împăratului...

Clément şi Guiot, de-a dreptul fascinaţi, nu ştiau la care să se uite mai întâi, dar fu şi mai nostim când se făcu vremea de culcare şi minunatele fete cu ochii oblici alunecară în aşternut alături de ei, la modul cel mai simplu, lăsând clar să se înţeleagă că erau cu totul la dispoziţia lor...

Garin şi Templierul de Tyr avută nevoie de toată puterea credinţei lor pentru a putea rezista acestei crude tentaţii. Se-nroşiră la faţă, îngăimând jurăminte şi invocând numele Domnului pentru a le face pe diavoliţele acelea să înţeleagă că în mănăstiri nu era obiceiul să se folosească de asemenea paturi garnisite. În cele din urmă, frumoasele plecară, plângând cu lacrimi fierbinţi din cauza unei asemenea ofense aduse farmecelor lor.

Cei doi fraţi Tholon, nu se pricepură, vai f să se dovedească aşa de stoici şi avură o noapte foarte agitată...

A doua zi de dimineaţă, de cu zori, Templierii ţinură o misă, rugându-se pentru iertarea bieţilor păcătoşi, după care puseră în funcţiune efigia lui Baphomet şi-i transmi-seră marelui maestru un mesaj, povestindu-i cele văzute în timpul călătoriei şi anunţându-l că sosiseră la Chang-Tou.

Guillaume le porunci să respecte cu stricteţe instrucţiunile sale... şi să nu accepte nici un compromis.

m,

O oră mai târziu, imanele şamfcelan veni să-i anunţe că seniorul QaaaèdM, hanul hanilor, acceptă să-i primească pe ambasadori.

Aveau pregătite pentru această ocazie tunici de mătase, dar preferară să se prezinte cu costumaţia lor obişnuită : Templierii cu mantia albă brodată cu cruce aurie, scutierii eu platoşa *4e* zale. Nu uitară să ia cu ei darurile şi, urmând o escortă de onoare, traversară palatul pentru a ajunge în sala tronului.

Splendoarea acestei săli întrecea pe cea a celorlalte încăperi şi bogăţia costumelor nu putea fi comparată cu nimic din ce văzuseră.

Cu toate acestea, cruciaţii -n-a veau ochi decât pentru Qoubilaï care stătea pe tronul său.

Marele han era de talie mijlocie şi avea o statură bine pxîoporţionată. Pe faţa sa, cu tenul deschis, ochii negri, pometţii (accentuaţi, nasul coroiat, dădeau o impresie de cruzime care umbrea inteligenţa vie a privirii sale.

Purta haine somptuoase, îmbogăţite cu perle şi pietre preţioase. Gărzile sale purtau tunici cu aceeaşi croială, cu centuri de aur şi cizme scurte împodobite cu argint

Costumaţia sobră a Templierilor forma un contrast izbitor eu luxul curtenilor.

Atunei marele şambelan păşi înainte şi rosti o fraza pe care o traduse Marco Polo.

— înclinaţi-vă şi slăviţi !

Veneţianul dădu exemplu şi făcu o reverenţă adâncă, în ee-i priveşte pe ambasadori, aceştia se mulţumiră să încline puţin capul dispreţuitori. Hanul nu păru deranjat, în schimb răsuci pe toate părţile puţinele daruri pe care i le oferiră musafirii săi. Apoi servitorii il tămâiară cu caso-lete bogat ornate, după care Qoubilaï declară :

— Iată, deci, ambasadorii marelui maestru al Templierilor ! Pe Tengri, ce rău arată !... Să fie Guillaume de Beaujeu aşa de sărac ?

— Uniforma noastră e uniforma ordinului, seniore, răspunse Templierul de Tyr. Toţi fraţii noştri au făcut jurământ să se mulţumească cu puţin şi nu au alte bunuri personale în afară de armele lor. Fiecare dintre noi este servitorul marelui maestru care ne poate "trimite oriunde doreşte, după cum îi e *voia.* Am jurat în faţa lui Dumnezeu şi a Sfintei fecioare să ne

supunem întru-totul şefilor noştri şi să recucerim Pământul Sfânt ceea ce, graţie

* Sfintei Marii este un lucru împlinit !. — Cunosc foarte bine regulile voastre : sărăcia şi castitatea sunt^de bază. Dar trebuie să pricinuiţi, oare, -atâtea neajunsuri celor care nu v-au supărat niciodată ?

— Sigur că nu, seniore ! Dar sfântul călugăr Clairvaux a poruncit : Cavaleri, loviţi-i fără cruţare pe duşmanii lui Cristos, educaţi naţiunile, pedepsiţi popoarele legându-i pe regii lor şi mai-marii lor, de mâini şi de picioare". De aceea drapelul Baussant are două culori : negru şi alb, pentru a arăta că Templierii, sunt sinceri şi primitori cu prietenii lor, negri şi neiertători cu duşmanii. Ori, este cât se poate de clar că voi aţi refuzat până acum să vă supuneţi trimişilor Sfântului Părinte, papal, care vă rugau să deveniţi creştini. N-aţi pretins voi bare că. magicienii voştri îi întrec cu puterile lor pe preoţi lui Cristos ? Ţineţi bine minte ; nebunii care au îndrăznit sa-i înfrunte pe Templieri pe Pământul Sfânt sau în Mesopotamia şi-au pierdut viaţa. Arhanghelul Gabriel a hotărât să$_{v}$vă pedepsească pentru necredinţa voastră, încredinţându-i servitorului său Guillaume de Beaujeu trăznetul ceresc, împotriva căruia păgânii sunt neputincioşi !

— Iată nişte vorbe de-a dreptul insultătoare, rostite de nişte câini zdrenţăroşi. Dacă nu i-aş fi promis prietenului

meu Marco Poio să vă ascult până la capăt, v-aş fi executat pe loc şi eraţi de-o mie de ori morţi până acum. Ajunge cu insultele. Care este răspunsul maestrului vostru la mesajul meu ?

— Marele maestru nu poate lăsa un imperiu aşa de mare sub stăpânirea unui necredincios : va trebui, deci să vă botezaţi fără întârziere. După aceasta, bunătatea-sa va accepta să vă lase să guvernaţi, Cathayul, cu condiţia, se-nţelege, să faceţi jurământ de supunere faţă de el şi Sfântul Scaun — Părintele Papal.

Când veneţianul traduse aceste cuvinte, Qoubilaï izbucni într-un râs homeric. Curtenii îl imitară. Asta dură vreo zece minute, după care hanul reuşi să se abţină şi răspunse :

— De multă vreme n-am mai râs aşa ! Ce ? Guillaume ăla al tău ar avea bunătatea să-mi dea ceea ce deja îmi aparţine ? E

cumva nebun ? Trăznetul lui nu mă-nspă#i-mântă nici cât negru sub unghie ; şi eu dispun de instrumente care pot arunca flăcări, dar el posedă, ca mine, elefanţi de război ? de o sută de mii de călăreţi ? Să pătrundă în vastul meu Imperiu, dacă asta îi e dorinţa. Curând, nici unul dintre porcii săi împuţiţi nu va mai rămâne viu. Am fost prea bun să doresc să evit moartea acelei plevuşte. Guillaume al tău a învins nişte bieţi amărâţi, dar nu cunoaşte puterea hanului hanilor ! Să mergi să-i transmiţi vorbele mele : dacă, într-o lună de zile, n-a încercat să-mi mai murdărească pământul, armata mea îi va rade pe Templieri de pe faţa pământului, de nu va mai rămâne nici urmă de ei. Acum, nici vorbă să-i cedez hanatul Qaîdon, şi nici Sfântul Pământ. Pe mama noastră Etugen, fac acest jurământ ! N-o să am odihnă până când ultimul creştin nu va părăsi Mesopotamia şi Siria... /

Templierul de Tyr nu răspunse : se-nclină simplu 'şi,

141

urmat de puţin numeroasa sa escortă, părăsi palatul fără să se mai întoarcă.

Fraţii Tholon încercară să-şi păstreze sângele rece, dar nu se simţeau deloc în largul lor şi aruncau priviri neliniştite în jurul lor.

Marco Polo ţinu să-i însoţească pe cei de o religie cu el, până la caii lor şi le ură drum bun şi întoarce în aceşti termeni :

— Sunt dezolat că n-aţi găsit nici o modalitate de a cădea de acord ; de ce v-aţi arătat aşa de scorţoşi ? Aţi fi putut cel puţin să-i propuneţi o demonstraţie cu puternica armă de care dispuneţi ! Poate că asta l-ar fi făcut pe marele han să se mai gândească...

, — Nu, frate, răspunse Templierul de Tyr, martèle maestru nici n-ar fi vrut să audă, căci singur efectul de surpriză provocat de această explozie îngrozitoare constituie un atu important. încercaţi să-l convingeţi pe Qoubilaï să sê boteze, aceasta este singura speranţă de pace. El nu cunoaşte trăznetul nostru ceresc decât din auzite şi vă asigur că va rămâne încremenit văzându-i puterea.

— Vreau să încerc, dar şansele de reuşită îmi par derizorii ; influenţa mea aici este foarte mică. Toate dorinţele mele de bine sunt alături de voi,. Aveţi grijă, să nu. vă abateţi nici o clipă de la drumul pe care aveţi de mers, căci hanul a dai ordin să fiţi ucişi dacă încercaţi să spionaţi.

— Cerul să te aibă în pază, frate... încheie Templierul. Fereşte-te să te amesteci în armata hanului dacă îndrăzneşte să ne atace...

Cei patru cruciaţi porniră iar călare într-o viteză nebună. Chiar la prima oprire, marele maestru fu pus la curent cu rezultattul ambasadei. Acesta nu făcu nici un comentariu şi-i sfătui numai, pe ambasadori, să se grăbească.

142

De fapt, Guillaume trecea printr-o perioadă de deprimare. Fără să aştepte rezultatul ambasadei salé — nu-si făcuse nici un fel de iluzie— acesta îşi reluase înaintarea, ocupând San-Tchéou, sau mai bine zis, ce rămăsese din ei, căci mongolii îl inceftdiaseră. Această tactică a pământului pârjolit devenise obişnuită : ei n-aveau să accepte niciodată lupta câtă vreme şansele de reuşită le păreau prea, mici.

Budişti, sarazini şi creştini nestorieni fuseseră evacuaţi, dar aceştia din urmă erau acum trataţi ca inamici şi trimişi în convoaie lungi către spafe.

Moralul armatei şi al şefilor ei era foarte afectat : Guillaume mai reuni *o* dată consiliul, căci simţea revolta* crescând în rândurile cruciaţilor. Nu-şi ascunse deloc deprimarea :

— Nobili domni, fraţii mei, spuse el cu voce abia auzită, n-am să vă ascund faptul că situaţia îmi pare foarte grea... La ce bun să ne continuăm avansarea dacă, de fiecare dată, găsim înaintea noastră numai ruine ? Apa nu ne lipseşte, dar proviziile de hrană se subţiază îngrijorător. Nu se mai pune problema să trăim de pe urma alimentelor capturate de la. localnici ; acest diavol Qoubilaï, lasă pustiu în faţa noastră ! Doar vânătoarea ne mai aduce nişte subsidii, dar vânatul fuge dinaintea vânătorilor noştri şi ne atrage mereu mai departe. ""

— Totuşi, situaţia noastră rămâne neschimbată din-tru-n singur punct de vedere, exclamă Otto de Granson. Nimeni nu poate să ne înfrunte în lupta ordonată, cu fulgerul pe care-l avem ! Aşa că nu văd ce ne-ar împiedica să ajungem până la Cambaluc ; Qoubilaï va trebui să se hotărască să lupte într-o zi sau alta. Să nu ne lăsăm demoralizaţi de nişte amărâţi care se tem şi de umbra lor ! De altfel, sunt convins că o să le băgăm minţile în cap cu o bătaie bună.

143

— Toate astea sunt cât se poate de adevărate, bravul meu Otto reluă marele maestru. Cu o singură excepţie : am ajuns să mă întreb dacă victoria va fi de partea noastră când Qoubilaï îşi va lansa trupele împotriva noastră...

— Şi de ce nu ? I-am învins noi pe mongoli la Bagdad !

— Desigur dragul meu prieten... Numai că tocmai am primit nişte informaţii foarte neliniştitoare. Marele han dispune de 360. 000 de călăreţi şi de 100. 000 de infanterişti ; mai mult de zece la unu. Şi pe urmă, pretinde că şi el poate să ayunce trăznetul...

— Ei haide ! se repezi Jean de Grailly. Baliverne : cum ar putea să dispună de "o armă încredinţată de Dum-

^ nezeul nostru ?

— Nimic nu dovedeşte că e vorba de aceeaşi armă.

— încearcă să ne zperie ! bombăni Otto de Granson. Nimeni n-a auzit vreodată vorbindu-se de asta, înainte ca

, arhanghelul să ţi-l dea ţie !

— Este posibil, totuşi, trebuie să vă spun că nu mai dispun de o cantitate nelimitată. Ce are să-ntâmple dacă mongolii lansează val după val de asalt fără să se sinchisească de pierderi ?

— Bah ! mormăi suedezul, cu atât mai bine dacă mai rămân, spada mea e însetată de sânge. Fiecare dintre cavalerii noştri în armură valorează cât zece de-ai lui !

— Dacă nu cad din picioare de inaniţie...

— Atunci lăsaţi pe mine, îi asigură suedezul. Daţi-mi cam o sută de cavaleri şi vă aduc eu provizii. E de ajuns ză mergem puţin spre sud, acolo unde nu se-aşteaptă ei !

— Propunerea aceasta mi se pare interesantă, aprobă marele maestru, ce spuneţi, fraţilor ? <

Toţi aprobară propunerea curajosului suedez, apoi discuţia fu încheiată.

144

r- Mai rămâne de analizat un punct, continuă Guillaume, Emisarii mei mi-au raportat despre Qoubilaï, că ar dispune în armata sa, de acei monstruoşi elefanţi de care s-a folosit cândva JHannibal. Mă tem că un atac ai acelor enorme creaturi nu va putea fi. oprit aşa uşor ca un atac cu cai, chiar dacă folosim arma noastră pentru a-i spulbera. ,

— M-am gândit foarte mult la asta, interveni Jean de Grailly zâmbind. Animalele acelea au, se pare, pieptul sensibil şi un foc simplu întreţinut de cei câţiva barili de ţiţei de care dispunem va trebui să-i pună pe fugă înspre cei ce i-au trimis.

— Iată o sugestie ingenioasă, aprobă marele maestru, îmi pare că va trebui să înaintăm orice-ar fi. De altfel, nimeni nu ţine să traverseze din nou deşertul Gobi, unde pierderile noastre au fost considerabile. Mă raliez părerii majorităţii... Cei care vor să continue marşul spre Camba-lue să ridice mâna.

Cum două treimi fură de acord cu această propunere, cruciaţi părăsiră ruipele Sou-Tchéou şi se îndreaptă spre marele oraş Kan-Tchéou.

Intre timp fratele Jaubert îi împărtăşi şefului său o observaţie curioasă : Baphomet, încă blocat în iaz, părea să fi modificat textul mesajului său de ajutor. Acesta era considerabil mai lung, şi analiza detaliată a conţinutului său permisese interpreţilor turci să-l traducă. Extraterestrul povestea acum în amănunt tot ce se întâmplase pe Terra de la accidentul său, semnalând că Templierii păreau să facă periculoase progrese ştiinţifice şi era de cea mai mare importanţă să fie opriţi înainte să devină prea periculoşi...

Brusc, moralul lui Guillaume de Beau jeu se învioră : se părea că învăţatul Jaubert era pe calea cea bună ! Totul se putea schimba dacă reuşea să pună la punct generatorul

de esenţe minerale, această super-piatră filozofală care putea să reproducă exemplare identice după orice obiect !

în plus expediţia lui Otto de Granson se dovedise extrem de fructuoasă şi raidul său asupra unor regiuni în care nu-i ameninţase nimic se soldase cu cantităţi considerabile de orez. Suficient pentru hrănirea armatei timp de-o lună. Viitorul se arăta sub cele mai bune auspicii şi toţi prinseră curaj.

Dar, vai ! la sosirea lor în apropierea aşezării Kan-Tchéau, obişnuitul nor de fum îi înştiinţa pe cruciaţi că mongolii nu-şi schimbaseră tactica. Descurajarea puse din nou stăpânire pe armată.

Infanteriştii, extenuaţi, refuzară să meargă mai departe, preferând să rămână să moară acolo decât să mai facă un pas înainte.

Guillaume luă măsuri severe împotriva şefilor lor. Pentru prima dată de la plecare, fură văzuţi cavaleri degra^-daţi în mod ruşinos, plimbaţi într-o căruţă prin tabără. Scutieri decapitaţi, sergenţi biciuiţi. Totul, însă, în zadar.

O disperare profundă pusese stăpânire pe armata cruciaţilor, care, pierduţi într-o ţară necunoscută, la luni de mers, depărtare de Bagdad, nu mai credeau în victoria finală. În plus, iarna era pe aproape şi perspectiva de a cunoaşte rigorile frigului fără a avea cel mai mic adăpost îi îngrozea chiar şi pe cei mai curajoşi.

Uriaşul suedez fu cel care salvă din nou situaţia. Mereu gata să dea exemplu, el făcuse multe lungi raiduri în zonă, luptându-se cu călăreţii inamici, mereu cu succes, căci nici săgeţile cele mai ascuţite nu reuşeau mare lucru împotriva platoşei sale de zale. Lucrul acesta îi dădu posibilitatea să descopere că existau, în acest ţinut, nişte boi mari sălbatici — numiţi de către autohtoni iaci — păroşi şi greu de capturat. Aceştia umblau pe câmpie în turme numeroase. Suedezul hotăra să pornească la o vânătoare cu

hăitaşi şi reuşi să aducă înspre tabără o turmă întreagă de astfel de animale. Săgeţile şi suliţele scutierilor omorârâ câteva sute dintre ele, asigurând din nou aprovizionarea cruciaţilor.

De data asta, nu putea *ţi* vorba de o simplă întâmplare. Dumnezeu vrusese cu siguranţă să-i încurajeze pe credincioşii săi. şi Guillaume porunci să fie înălţate treizeci de mise de mulţumire.

în timp ce se făcură toate acestea, Templierul de Tyr şi frăţii Tholon ajunseră din nou în sânul armatei lor.

Marele maestru dădu imediat ascultare raportului lor, care-l puse pe gânduri : când se-ntorseseră, ambasadorii săi primiseră un pachet bine înfăşurat în piele de iac, în care, când îl deschiseră, găsiseră capetele hachischinilor trimişi în spionaj de către Guillaume. Nu mai puteau conta deci să-l facă să dispară pe marele han, şi, de-acum înainte, nici o informaţie despre mişcările trupelor acestuia nu mai putea fi primită.

Această nouă lovitură a sorţii îl afectă foarte tare pe şeful cruciaţilor.

Vizita fratelui Jaubert, care-l anunţa că reuşise, în sfârşit să stăpânească fluidul care-i era necesar pentru a face să

funcţioneze duplicatorul, nu-l încuraja deloc. Templierul ataşase fire lungi de argint la. diferitele borne, reuşind, în sfârşit, să producă dubluri de grenade atomice. Dar, vai. ^acestea refuzau cu încăpăţânare să explodeze... Un amănunt îi scăpa încă !

închis în cortul său, marele maestru îşi trecea zilele în rugăciuni ieşind numai pentru a asista la oficii, refuzând să vorbească cu cineva...

Nimeni n-avea nici o grijă, căci hrana nu mai lipsea. Pe lângă iaci, vânătorii aduceau gazele port-mosc *, delicioase când erau fripte în frigare, cu condiţia să le înde-depărtezi glanda mirositoare. Vânătorii mai ucideau fazani

enormi, care le aduceau aminte de vremurile minunate când se aflau în dragele lor regate din Franţa sau din Anglia. -
:*#!

Armata îşi recăpăta forţele, în timp ce conducătorul ei tremura, apucat de friguri. În cele din urmă, Guillaume căzu bolnav de-a binelea, cu febră mare. Mirenii, chemaţi imediat, nu prea înţelegeau de ce boală suferea. îi près-crişeseră să i se ia sânge şi să i se pună ventuze, ceea ce n-avu alt efect decât că-i provocară vânătăi pacientului lor.

Toată lumea era descurajată. Mise şi rugăciuni fură înălţate pentru vindecarea sa. Dar, vai ! rezultatul fu şi de astă dată negativ. Sfintei Fecioare părea să nu-i mai pese de servitorul său...

La un moment dat, marele maestru se simţi foarte rău ; cu o constituţie robustă, nu fusese niciodată bolnav şi acum credea că va trece în lumea celor drepţi. Coman-? danţii armatei fură deci convocaţi la căpătâiul său pentru a-i asculta ultimele dorinţe.

în tabără domnea o linişte absolută, toţi vorbeau în şoaptă şi servitorii aveau mare grijă să nu facă nici un zgomot când îşi desfăşurau activităţile.

Comandanţii Templului, Otto de Granson, Jean de Grailly veniră să îngenuhchieze la căpătâiul ilustrului suferind. Ei rostiră rugăciuni la îndemnul fratelui capelan, după care Guillaume spuse cu o voce slabă, în timp ce cronicarul consemna în amănunt toate vorbele sale :

— Stimaţi seniori, fraţii mei, m-am confesat zilele acestea şi. vă vorbesc cu o inimă curată, despuiată de toate păcatele. -

Marea mea grijă a fost întotdeauna, de a răspândi credinţa în Domnul Nostru Isus Cristos şi de a-i converti pe păgâni. Acesta este motivul pentru care oastea noastră se găseşte acum atât de departe de pământul natal. Cerul

148

a făcut ca eu să posed arme încă necunoscute până acum, datorită cărora am repurtat victorii nemaipomenite. Să nu vă opriţi, deci, din cale pe un drum atât de bun. Vă conjur să continuaţi cruciada noastră atunci când dumnezeul creştinilor mă va fi chemat la el. Prima sarcină ce va cădea pe umerii voştri va fi să-l numiţi pe succesorul meu ; Consiliul de canonici comandanţi se va reuni şi toţi va trebui să vă supuneţi, cum aţi făcut-o în faţa mea, celui care va fi desemnat.

îşi trase răsuflarea şi continuă :

— Ştiu că această alegere nu va corespunde deloc regulilor stabilite de predecesorii mei, căci mulţi dintre comandanţi nu vor putea participa. Cel ales nu va fi deci decât mare comandant interimar, numirea sa nefiind definitiv confirmată decât atunci când demnitarii tuturor regatelor vor putea să se reunească. Ştiu că el va fi în stare să acţioneze cum se cuvine, dar misiunea sa va fi grea căci' de această dată, necredincioşii sunt nenumăraţi, ei posedă şi monstruoşii elefanţi şi noi nu mai dispunem de o cantitate suficientă de arme cereşti...

Tçase puternic aer în piept şi zise iar :

— Am nutrit o vreme speranţa că voi reuşi să-mi procur noi rezerve, recurgând la metodele alchimiei şi fratele Jaubert a petrecut multe nopţi şi zile muncind pentru asta. Această speranţă mi-a fost, până acum, înşelată. Nu contaţi deci, decât pe credinţa şi pe vitejia voastră pentru a reuşi. Aveţi încredere în Domnul Nostru şi în Fecioara Maria, care nu vă vor părăsi...

Acest diseurs păru să-l epuizeze : capul îi căzu la loc pe pernă şi ochii i se închiseră. Cei de faţă crezură pentru o clipă că se stinsese, dar pieptul puternic continua să se ridice regulat.

Cu lacrimile în ochi, toţi părăsiră cortul în cea mai mare linişte.

149

în timp ce şefii cruciaţilor se porniră pe îndelungi parlamentari pentru a hotăra dacă nu era preferabil să se bată în retragere, imediat, fără a mai aştepta măcar moartea marelui

maestru, soldaţii de rând se dedară desfrâului. Cu toţii se credeau pierduţi pentru vecie, căci cunoşteau numărul înspăimântător de mare de luptători adunaţi de Qoubilaï şi nu-şi făceau nici o iluzie.

Vinul de orez, descoperit în casele ţăranilor curgeau în valuri şi capetele creştinilor nu rezistau conţinutului său mare de alcool.

Lucru şi mai rău, lipsa prostituatelor, declanşa un val de sodomie în tabără. Disciplina slăbise şi dacă mongolii ar fi atacat în momentul acela, rezultatul bătăliei n-ar fi fost deloc greu de ghicit.

Totuşi, şefii cruciaţilor nu se lăsară multă vreme pradă disperării. Sergenţii porniră prin tabără şi-i aruncară în şanţ pe toţi pe care-i găsiră beţi, lăsându-i acolo mai multe zile fără mâncare şi apă. Cei mai puţin vinovaţi fură numai biciuiţi. Se folosiră hamurile de la cai. Câţiva Templer! prinşi în flagrant delict de desfrâu fură izgoniţi fără milă din sânul ordinului şi retrogradaţi la rangul de simpli scutieri. Doi, irecuperabili, care căzuseră pentru a doua oară în greşeală, fură decapitaţi în faţa întregii armate.

Lucrul acesta îi făcu pe ceilalaţi să reflecteze şi situaţia deveni în curând normală.

în vremea asta, Guillaume, contrar aşteptărilor, se însănătoşi încetul cu încetul. Fratele Jaubert, în disperare de cauză, îi dăduse să bea un ceai foarte amar, făcut din rădăcini aromatice şi pământ roşu din ţinutul Mutifili situat la nord de Coromandel. Negustorii unei caravane i-l dăduseră drept recompensă pentru, că fuseseră bine trataţi pe timpul şederii lor în tabără şi aceştia spuseseră că acest remediu era fparte eficient împotriva febrei de gradul trei sau patru.

150

Marele maestru fu curând capabil să se alimenteze din nou, şi carnea de iac îi redă degrabă vigoarea.

Armata, se-înţelege, întâmpină cu urale acest miracol şi cu toţii îşi recăpătaseră ca prin magie dinamismul. Aceşti bravi soldaţi învăţaseră să-şi aprecieze conducătorul şi să aibă încredere deplină în el. Şi de această dată, Guillaume de Beaujeu avea să-i conducă la victorie.

Ciudată coincidenţă, de partea mongolă, Qoubilaï trecea şi el, alternativ de la pesimism la optimism. Continua să adune

armată, dar tergiversa lucrurile, nereuşind să se decidă să dea ordinul de a părăsi Chang-Tau.

Trăznetul de care dispuneau adversarii îl neliniştea, chiar dacă nu lăsase să se vadă asta în faţa ambasadorilor lui Guillaume.

Marele han pusese deci, să fie convocaţi toţi cei ce puteau da, cât de cât, informaţii cu privire la acest subiect. Aceştia erau mai ales negustori veniţi din Mesopotamia, fie pe uscat, fie pe mare. Spusele lor erau aceleaşi : după ei, nici o armată, cât ar fi ea de numeroasă, n-avea nici cea mai mică şansă să obţină o victorie împotriva Templi-. erilor. :

Trăznetul acţiona în mai multe feluri. Mai întâi, explozia făcea fărâme călăreţii şi infanteriştii. Cei care se găseau în apropiere erau pur şi simplu volatilizaţi. Ceilalţi, cu arsuri grave, mureau rapid. Mai era, apoi un vânt de o forţă de necrezut care se propaga până departe, răs-turnând totul în calea sa. În sfârşit, dintre supravieţuitori, cei care stăteau o vreme în apropierea craterelor, chiar dacă nu erau deloc răniţi, sfârşeau şi ei, pierind de epuizare, după o perioadă de timp variabilă.

Totuşi, un amănunt îi atrase atenţia din aceste povestiri ; îi păru că în mai multe rânduri marele maestru se găsise într-o situaţie periculoasă în timpul" bătăliei de la

Bagdad. Ar fi putut foarte bine să iasă din încercuire folosind masiv trăznetul, ori el n-o făcuse.

Conform părerii unanime a consilierilor săi, asta dovedea că adversarul lor trebuia să facă economii, pentru că nu poseda o rezervă inepuizabilă.

Rămânea de ştiut de câte ori putea marele maestru să declanşeze trăznetul în cursul unei bătălii organizate ? Dar asta n-o ştia nimeni...

Cu totul întâmplător, la sfatul unuia dintre tumeni *, Qoubilaï puse să fie confecţionate zece mii de tunici de salamandră, pentru a proteja garda sa personală de efectul căldurii degajate de armă.

Apoi se interesă la alţi călători pentru a cunoaşte efectivul adversarilor săi. Cu toţii afirmară clar : cruciaţii nu erau cu siguranţă, mai mulţi de cincizeci de mii. Lucrul acesta îi redă curajul marelui han, căci el dispunea de o armată de zece ori mai numeroasă.

El discută apoi, din nou cu consilierii săi pentru a şti dacă era posibil să folosească elefanţi într-o asemenea luptă.

Părerile fură împărţite : înnebuniţi de explozia şi de arsuri, pachidermele n-aveau oare să se-ntoarcă împotriva stăpânilor lor ? i

în cele din urmă, fu găsită o soluţie : elefanţii avea să fie dotaţi cu pături de salamandră care să » le protejeze corpul ; şi urechile aveau să le fie înfundate cu ceară.

Totul păru deci rezolvat, dar marele han tot nu se putea decide.

Motivul era cât se poate de simplu şamanii săi ghiciseră, examinând omoplaţii unor oi, şi rezultatul nu fusese deloc favorabil. El apelase apoi, la magi care comunicau cu

** salamandră == azbest.

lumea morţilor până la a pretinde că strămoşii hanului aşteptau apropiata sosire printre ei a lui Qoubilaï...

Fură atunci hotărâte ceremonii de ispăşire, efigiile strămoşilor — proslăvite, în timp ce preoţii executau în jurul lor dansuri complicate scrâşnind din dinţi. Morţii însă nu-şi schimbau defel părerea. ^

Se făcu atunci apel la astrologi sarazini, foarte pricepuţi în această artă. Aceştia se arătară foarte circumspecţi, declarând că poziţia planetelor în zilele ce aveau să urmeze putea foarte bine să aducă victoria Templierilor, dar şi cea a mongolilor.

Totuşi, trebuia pus capăt acestei situaţii, căci, în fiecare zi, izbucneau conflicte între războinicii acestei armate nenumărate, veniţi din zone foarte diferite.

Prinţii şi seniorii tumeni fură deci invitaţi să consimtă la mari sacrificii renunţând care la sclava sa preferată, care la calul său. Puterea hanului asupra lor era atât de mare încât, nimeni nu protestă : râuri de sânge curseră pe durata acestui holocaust. În cele din urmă, oh, ce bucurie, ghicitorii declarară că morţii, satisfăcuţi, promiteau succesul de partea armatelor. mongole.

Natigaî, zeul lucrurilor, terestre, fu răsplătit cu daruri somptuoase pentru preoţii săi.

Toate pedepsele, biciuirile, chinurile pricinuite cu arcanul, sau izbirile * repetate, fură oprite şi armata se puse în mişcare pentru a ajunge în locul unde nayanii **. hotărâseră să aştepte

şi să distrugă armata nesocotiţilor care îndrăzniseră să stârnească praful cu picioarele lor pe pământul Imperiului Cathaylor.

153

Capitolul al nouălea

Marele maestru îşi redobândise de-acum dinamismsul de altădată. Din moment ce orice retragere se dovedea imposibilă, singura soluţie rezonabilă era să lupte şi să învingă.

El studie* cu mare atenţie poziţia celor două armate : singurul loc favorabil bătăliei se găsea în apropiere de Calacian. Caravanele urmau, de obicei această rută care trecea printr-o buclă mlăştinoasă a Fluviului Galben şi munţii Khara Narin-Ula,

Cum, şi de data aceasta trebuiau să lupte, împotriva unui adversar superior ca număr, cel mai înţelept era să-şi plaseze cei patruzeci de mii de cavaleri şi infanterişti pe o ridicătură de unde baiişiii puteau efectua un tir precis.

154

După spusele negustorilor, Qoubilaï nu părăsise, Încă Chang-Tou ; dacă porneau imediat şi mergeau cât puteau de repede, avea să fie posibil sd ocupe această poziţie-cheie.

Totuşi, înainte de a da ordinul de plecare, Guillaume ţinu să se consulte cu Baphomet.

După câteva secunde de aşteptare, efigia prinse viaţă şi rosti :

—: A trecut multă vreme de când nu am mai avut plăcerea să stau de vorbă cu tine, prietene pământean ; ai dat peste greutăţi neaşteptate ?

— Necazurile nu ne-au lipsit deloc, exclamă Templierul, efectivele mele au scăzut pe timpul traversării deşertului, am cunoscut foametea şi, pentru ca totul să fie foarte complicat, am fost şi bolnav.

— Da ? Am tendinţa să uit că rasa ta este încă supusă multor rele. Nu pot, din păcate, să fac nimic pentru tine în această direcţie, căci arsenalul terapeutic de care dispun nu te poate ajuta deloc. De altfel, ne desparte o mare distanţă şi am pierdut orice speranţă de a zbura din nou în spaţiu. Oricum se pare că te-ai însănătoşit ? !

— Desigur, Dumnezeu a făcut să pot conduce din nou cruciada împotriva necredincioşilor şi doream să te consult în legătură cu asta, căci inamicii noştri sunt aproape cinci sute de

mii, de zece ori mai mulţi'ca noi, şi rezerva mea de arme magice a devenit insuficientă...

— în privinţa asta, marele meu regret, nu pot să te ajut. Ştii că nu am păstrat decât strictul necesar după accidentul suferit de nava mea şi că mi-e imposibil să fac ca aceasta să ajungă tine. Dar tu ai demonstrat deja calităţi de strateg ! O utilizare judicioasă a grenadelor mele ar trebui să-ţi asigure victoria.

— Cerul se te audă, suspină marele maestru. Mă sfă-tuieşti să pornesc lupta ?

155

— Sigur că da ; am promis predecesorilor tăi să le dăruiesc un Imperiu cât Pământul ; tu te apropii de capătul drumului. Dacă învingi nu-ţi va mai putea sta, nimeni împotrivă.

— Ai consultat aparatele magice care spun viitorul ?

— Desigur. Ai mari şanse să fii victorios, răspunse extraterestrul fără ezitare.

Acest răspuns evaziv hu-l satisfacu pe Templier, dar nu mai reuşi să scoată nimic de la interlocutorul său. Conversaţia se încheie într-o manieră foarte neaşteptată.

Dintr-o dată ochii efigiei se colorară în mii de nunaţe si se auzi o muzică fermecătoare. Guillaume, încremenit, rămase fără respiraţie.

Apoi Baphomet reluă :

— Guillaume de Beaujeu, eşti gata să mi te supui în-trutotul?

— Da, maestre...

— Vei distruge, deci această plevuşcă, ce-ţi barează drumul către Imperiul Terrei. Apoi, vei guverna sub ordinele mele, spre binele neamului Baphomet.

— Se-nţelege...

— Bine. Uită finalul discuţiei noastre.

După aceste cuvinte, statuia redeveni inertă şi Templierul, ca ieşit dintr-un somn, se întinse şi căscă multă vreme.

Gâteva ore mai târziu, armata, ordonată în şiruri lungi se puse în mişcare, pornind către Sining, primul oraş înainte de Calacian.

Fraţii Tholon, datorită faptului că ştiau drumul, se găseau în avangardă şi discutau aprins ca de obicei.

— Fir-ar afurisit ! înjură Clément, începusem să ruginesc. N-am nimic împotrivă să mergem să-i scărmănăm p<? sălbaticii ăia. Nu-i aşa, Guiot ?

156

«— Sigur că da ; cel puţin să terminăm odată f Numa[f] că am impresia, vorba cuiva, c-o să se cam încingă treburile. Aş cam zice că diavolul ăla de Qoubilaï dat naibii...

— Poa' că e dat naibii, da' asta n-o să-l împiedice să să crape ca ăilalţi. Pe legea mea, când trăzneul ăla al nostru o să-i pocnească, n-o să mai rămână nici picior de ticălos ! Da' tu ce părerea ai, Garin ?

— Eu nu sunt, din păcate, aşa optimist ca voi, dragii mei fraţi... Marele han dispune de o armată bine instruită şi monstruoşii săi' elefanţi or să omoare mulţi buni creştini...

— Bah ! N-o să mă faci nicicum să cred *ça* animalele alea o să reziste la trăznetul arhanghelului Gabriel.

— Ai fără îndoială, dreptate, dar va trebui să folosim multe sfere cenuşii înainte de a reuşi să distrugem acele brute puternice. Dea cerul să ne rămână destule pentru a semăna moartea în rândul mongolilor !

— Ba bine că nu, zise iar Clément, marele maestru ştie el ce face, nu ?

— Venerabilul nostru şef a cântărit cu mare atenţie lucrurile. S-ar putea ca această luptă să fie la fel de uşoară ca şi precedentele.

«— Mii de fulgere ! făcu Clement cu un aer gânditor. Când mă gândesc la palatu' ăla unde ne-au primit, mă trec. toate apele. Cre' că la Cambaluc e şi mai şi !

—Nu te lăsa ispitit de plăcerile acestei lumi nedemne, bombăni Templierul. Tinzi prea mult să uiţi că singurul nostru ţel este răspândirea credinţei adevărate. Ce exemplu dai tu păgânilor dacă te tăvăleşti în lux şi în desfrâu ?

— Ai dreptate... mormăi Guiot. Ny m-am purtat prea bine la palatu' lu' Qoubilaï. Da' tu să ştii că mititelele alea se supărau fie numai la gându' că n-o să mă ocup de ele...

— Am cedat eu ispitei ? i-o reteză Garin.

157

— Nu, tu nu ! Da' tu eşti, ca să zic aşa', un fel de sfânt, pe când eu, sunt un biet păcătos...

— Ei bine ! să-ţi spui mai des rugăciunile ! i-o tăie fra-... tele său. Poartă un ciliciu *, pentru a te-nfrâna dacă e nevoie !

— O să-ncerc. Da', ştii, nu e vina mea, am prea mult temperament... Ia zi-i, ca să revenim la Qoubilaï, se pare c-o să-l aşteptăm la Calacian ?

— Aşa se pare

— Nu e rău. Dacă o să putem să ne instalăm pe pantă, mongolii o să aibă de furcă să ne dea jos.

— Dar mai întâi, trebuie să ajungem înaintea lor ! Şi scutierii abia se mişcă. Ia du-te şi mai înviorează-i puţin.

Guiot-cel-Roşcat îi dădu ascultare şi vocea sa groasă răcni la cei rămaşi în urmă ; cuvintele fură însoţite de câteva argumente izbitoare, după care totul reintră în normal.

în felul acesta, armata ajunse la Sining, unde rămase doar cât era necesar ca soldaţii să se mai odihnească puţin. De altfel, şi acest oraş fusese distrus şi nu prezenta nici un interes strategic.

în marş forţat, cruciaţii reuşiră să atingă munţii [N] Khara, înaintea lui Qoubilaï şi să se instaleze. Ei săpară şanţuri la baza pantei şi înţesară locurile cele mai expuse cu cioturi de lemn ascuţite.

Tunurile fură dispuse pe vârful colinelor în aşa fel încât să poată acoperi toate sectoarele. În sfârşit, în ultima seară înaintea sosirii mongolilor, Guillaume puse să fie distribuite raţii copioase de carne de iac şi vânat. Puţin îi păsa acum dacă rezervele se terminau : avea să învingă sau să moară...

în ce-! priveşte pe marele han, acesta nu se grăbea deloc. De ce s-ar fi grăbit din moment ce strămoşii săi îl

158

asiguraseră de victorie ? Şi pe urmă, mulţimea soldaţilor săi, carele de război, elefanţii, constituiau un spectacol extraordinar. Nimeni, nici măcar strămoşul său Gingis-Han, * nu comandase o asemenea armată. Nu era nici o îndoială că plevuşcă aceea creştină avea să fie măturată. Aveau să fie cu siguranţă morţi în rândurile armatei mongole datorită acelei arme diavoleşti, dar ce importanţă avea ? Imperiul Cathay era un furnicar de oameni, moartea a o sută de mii sau a două sute de mii, nu avea să constituie o pierdere de neînlocuit.

Şi, pe urmă, el Qoubilaï, dispunea de dispozitive, noi, aşa de grozave, inventate de savanţii cathayezi, pe care ştiuse să-i

stimuleze cu recompense substanţiale şi ingeniozitatea lor pusese la punct arme extraordinare. Desigur, ele nu aveau puterea armei Templierilor, dar, oricum constituiau un atu important. Fără a mai pomeni de vicleşugurile care aveau să le creeze ceva probleme câinilor acelora...

Hanul îşi petrecu, deci, noaptea dinaintea bătăliei în palatul său de la Cianagor, în timp ce trupele sale se organizau în jurul munţilor Khara, încercuindu-i pe cruciaţi.

El ocărî, cum era tradiţia, pe soţia sa favorită şi, dimineaţa, înainte de răsăritul soarelui, luă un dejun copios. Apoi, îmbrăcat *ci* cele mai frumoase haine, urcă în turnul purtat de cel mai solid dintre elefanţii săi. De acolo, putea cu uşurinţă să domine câmpul de bătaie şi să aibă o vedere de ansamblu asupra Fazelor luptei. Cornacul * îl făcu să înainteze pe enormul pach;derm care, înconjurat de *ece mii de oameni din garda personală a hanului porni maiestuos pe drumul către munţii Khara. Hanul era 'oarte *Hne* dispus : magii săi îl asiguraseră încă o data *ie* victoria ar-* cornac s conducător de elefant!.

159

matelor sale; Vremea prorrçitea să fie foarte bună, ce-şi putea dori mai mult ? Pe drum, nu încetă o clipa să glumească cu prinţii care-l însoţeau.

Când sosi la destinaţie, avu satisfacţia să constate că armata sa ocupase poziţiile hotărâte dinainte, în afara razei de acţiune a catapultelor adverse.

Totuşi, hanul mai avu un ultim gând : cu un moment înainte de a se lansa intr-o «Ventura decisivă, vru să se asigure că totul se prezenta sub cele mai bune auspicii. Puse deci să fie chemat un nou ghicitor, un mag tibetan foarte renumit şi-l întrebă dacă se gândea că rezultatul bătăliei *îi* va fi favorabil.

Bătrânul înţelept nu se încurcă cu artificii de şarlatani de rând. Era un bărbat mic de statură, cu pielea ridată ca un măr vechi, cu o privire uimitor de pătrunzătoare. Se spune că puterea minţi sale îi dădea posibilitatea să comunice de la distanţă cu lumea din regiunile unde văzuse lumina zilei. Putea de asemenea, să-şi impună voinţa oricărei persoane şi să-l facă să comită fapte de care individul nu-şi mai putea aminti în urmă.

Tibetanul intră în transă : ochii i se dădură peste cap, corpul său căpătă o rigiditate cataleptică, după care se ridică de

pe sol şi pluti un moment în aer sub privirile uimite ale asistenţei.

In cele din urmă coborî încet pe pământ, îl scutură un frison, de parcă ar fi văzut lucruri îngrozitoare pentru natura umană, apoi declară cu o voce estompată.

— O han al hanilor, la grea încercare m-ai pus. Spiritul mej imaterial a sondat spaţiile sferelor universului şi s-a consultat cu înţelepţii noştri strămoşi, dar mi-a fost aproape imposibil să intru în legătură cu spiritele care patronează viitorul inamicilor voştri. O aură teribilă îi înconjoară. Am simţit prezenţa unei creaturi malefice care îi subjugă şi a cărei putere bruiază evenimentele viitoare.

100

Mi-a fost dat totuşi să întrevăd această câmpie plină de morţi... Insă mi-e imposibil să prevăd care va fi învingătorul. Oricum, un lucru este sigur : preţioasele tale zile, nu vor fi în pericol.

— Atunci, înseamnă că noi vom învinge ! exclamă Qoubilaï. Aceşti Templieri nu mă vor lăsa, cu siguranţă în viaţă dacă ei câştigă lupta. Totuşi, această aură mă intrigă foarte tare. După părerea ta, despre ce vorba ? Să fie oare produsă de unul din zeii lor ?

— Cu siguranţă, nu f Nu mi-a fost niciodată dat să întâlnesc un spirit atât de puternic *şi pervers ; cred că e vorba de o creatură străină de lumea noastră.

i— Le stă ea la dispoziţie ?

— Cu siguranţă, nu ; această entitate nu serveşte decât propriile interese.

— Bine ! în aceste condiţii, de ce ne-am teme ? Du-te, marele meu trezorier îţi va da douăzeci din caii mei, sau, dacă preferi, echivalentul în aur pur.

Tibetanul se înclină, fără a părea serviL Qoubilaï urcă din nou în palanchinul său, apoi elefanţii se puseră în mişcare şi stindardul imperial fu agitat de câteva ori pentru a da ordin infanteriştilor să pornească la atac.

Fiecare tumen transmise la rândul său această comandă, celor zece mii de oameni ai săi se lanseră în masă asupra poziţiilor creştine.

Marea de oameni urca pe pante ca o armată de furnici. Chiar şi cei mai bravi cruciaţi priveau cu inima strânsă la

mulţimea fără număr. îi aştepta o surpriză îngrozitoare. Qoubilaï utiliza un vicleşug obişnuit Ia mongoli: trupele sale erau precedate de creştini nestorieni capturaţi din oraşele distruse !

Bărbaţii, femeile şi copiii erau forţaţi să meargă înainte, împunşi de lăncile infanteriştilor, implorând milă de la cei de-o religie cu ei, rugându-i să-i salveze...

161

Guillaume, prevenit dinainte, se găsea în faţa unui îngrozitor caz de conştiinţă. Trebuia oare să renunţe la grenadele sale pentru a nu risca să omoare acşşti oameni care, deşi consideraţi eretici, nu erau mai puţin creştini ?

Cu capul plecat, cu pumni încleştaţi, el rămase nehotărât câteva minute ce păreau fără de sfârşit. În cele din urmă, scoţând un prelung suspin, ordonă servanţilor catapultelor să-şi lanseze proiectilele, dar în spatele nefericiţilor, care cu ochii în lacrimi, înaintau spre el.

Aproape imediat, ciupercile de fum şi praf aducătoare de moarte se ridicară* din mijlocul mareei mongole, provo* când un carnagiu înfiorător. În aceste rânduri strânse, acţiunea disti ugătoare a grenadelor era înspăimântătaare. Bucăţi de carne de om zburau în toate părţile, membre smulse aruncate în sus căzură asupra călăreţilor care aşteptau în spatele frontului.

Tunicile de azbest evitară cât de cât arsurile, dar nu atenuară nici şocul, nici suferinţa. Aşa că, atunci când norii se împrăştiară, cruciaţii constatară că supravieţuitorii se retrăgeau, mergând în patru labe, cuprinşi de o panică incontrolabilă. Unii dintre ei trecură chiar dincolo de cei rămaşi în rezervă şi se făcură nevăzuţi pe câmpie fără ca cineva să-i poată opri.

De la înălţimea observatorului său, Qoubilaï nu pierduse nimic din spectacolul de pe pantă. Se aşteptase la un efect teribil al armelor duşmane, dar efectul lor depăşea în grozăvie orice imaginaţie. Fulgerele acelea orbitoare, exploziile acelea îngrozitoare, aveau ceva inuman. Chiar şi elefanţii deveniseră agitaţi în ciuda dopurilor de ceară din urechi şi cornacii reuşiră cu greu să-i liniştească, în ce priveşte caii, toţi se cabraseră, aruncându-şi la pământ chiar şi călăreţii cei mai pricepuţi.

în timpul acesta, nefericiţii prizonieri, aproape toţi teferi, cu excepţia câtorva arsuri şi a părului ars reuşiseră

să ajungă fe^liniile creştine, producând confuzie. -Ei fură repede trimişi spre mijlocul dispozitivului. Ajunşi acolo, se aruncară cu faţa la pământ, acoperindu-şi capul cu mâinile. Nici unul dintre ei nu mai avea putere să îndure o nouă încercare ca aceea.

O vreme, adversari rămaseră în expectativă. Cruciaţii nu erau defel dornici să-şi părăsească poziţiile întărite, iar ardoarea mongolilor fusese considerabil diminuată...

Djagunii * treceau printre oamenii lor, proferând ameninţări, dar fără prea mare efect.

în ce-l priveşte pe Qoubilaï, acesta trebui să dea pe gât mai multe cupe cu vin pentru a-şi reveni în fire. Se consultă apoi cu generalii săi pentru a şti dacă mai puteau păstra vreo speranţă rezonabilă că vor învinge.

Toţi erau de părere că înfrângerea era inevitabilă, dacă Templierii dispuneau de o mare rezervă de arme diabolice. Mai rămânea o speranţă : dacă ar fi aruncat destule grenade, Guillaume ar fi putut să anihileze valurile de asalt, ori el nu lansase decât un număr mic de explozibile. Nu era acesta un semn că nu mai avea ?

Regăsindu-şi calinul, hanul sugeră să se facă apel la artificierii săi pentru a demonstra partizanilor săi că şi el poseda arme magice puternice.

Praful cunoscut de multă vreme, fusese folosite de savanţi pricepuţi pentru a confecţiona arrjie pentru aruncat. Presat în trestii de bambus, acesta era aprins la partea din spate, ceea ce avea ca efect proiectare înainte a unor'tije lungi. Acestea trebuiau să ajungă în rândurile cruciaţilor. Apoi când tija exploda, arunca în toate direcţiile bucăţi de fier amestecate cu praf. încercările fuseseră destul de satisfăcătoare, cu toate că se dovedise foarte greu să regleze fitilul cu combustie lentă, care ardea în timp ce bambusul

* Djagun — comandant a o sută de oameni.

zbura în aer. Cum nu avuseseră mult timp la dispoziţie, tre-buiseră să se mulţumească cu rezultatele pe care le obţinuseră, s

Artificierii dădură deci, foc, acestor rachete primitive care-şi luară zborul cu graţie, lăsând în urmă dâre sinuoase de fum. Dar, vai ! câteva dispozitive capricioase se încăpăţânară să

rămână în suportul lor, explodând fără nici un preaviz şi ucigând câţiva artilcrişti. Printre altele, unele explodară în zbor, fără a răni pe cineva.

Cam o treinîe din ele îşi atinseră obiectivul.

Aceste proiectile produseră fum din belşug, dar prea puţine stricăciuni. De fapt, -bucăţile de metal nu aveau o viteză destul de, mare pentru a pătrunde prin platoşele de zale şi cu atât mai puţin prin coifuri. Fură câţiva răniţi printre turci, mai puţin protejaţi, creară o oarecare nelinişte printre cai, dar nimic îngrijorător...

în schimb, de partea mongolă efectul moral fu extraordinar : de departe, efectul părea perfect asemănător cu eel al explozibilelor creştine, aşa încât fură cu toţii convinşi că posedau o armă echivalentă cu cea a adversarilor.

Tumenii putură din nou să-şi stăpânească trupele. În schimb, Qoubilaï nu-şi făcea nici o iluzie, căci îşi dăduse perfect seama de efectul derizoriu al petardelor sale, şi nu se putea hotăra să lanseze un nou asalt. La urma urmei, inamicii săi erau încercuiţi : nu aveau decât să ia iniţiativa ; şi cum gurile de hrănit erau numeroase şi apa lipsea acolo sus, sfârşiră prin a se hotăra. Hanul ordonă, deci, infanteriştilor săi să se replieze în afara razei de acţiune a catapultelor şi să aştepte.

în momentul acela nerăbdarea cavalerilor francezi şi englezi fu cât pe-aci să provoace o catastrofă.

Văzând că inamicul se retrage, se aruncară în atac, co*-borând pantele în galop.

Singuri, Templierii rămaseră cu armele la picior.

164

Această şarjă avea un aspect impresionant : cu lance înclinată înainte, scutul lâ piept, panaşele coifurilor în vânt, aceşti bărbaţi de fier cu armura strălucind în soare, păreau invulnerabili.

— Cu emblemele pictate, valtrapurile aruncau mii de raze.

Departe de a se opune înaintării lor nebuneşti, vicleanul Qoubilaï făcu, dimpotrivă, gol în faţa lor, în aşa fel încât vitejii şi necugetaţii cavaleri se găsiră curând, departe de poziţiile lor.

Atunci, artificierii asiatici deschiseră, focul, trăgând între picioarele cailor. Curând, nobilii combatanţi se văzură dezechilibraţi, care cu nasul în praf, care zburând în aer ca nişte broaşte ţestoase. /

Din fericire, erau mai mult speriaţi decât răniţi şi, când infanteria mongolă contra-atacă, cei mai mulţi dintre ei se ridicaseră în picioare, primindu-i cu spada trasă.

Cu toate acestea, totul risca să se termine foarte rău, căci se găseau complet izolaţi. Marele maestru trebui să se hotărască şi ordonă să fie lansate câteva grenade, asupra „artileriei" duşmane, după care comandă Templierilor să atace la rându-l lor.

încă o dată se văzură strălucind armurile în soare şi, luciră spadele trase din teacă. Cu strigătul 8 „Venim în ajutor călugării — cavaleri străpunseră rândurile mongole ca glonţul şi ajunseră alături de escadroanele franceze şi engleze.

Aşa cum arătau în amplele lor mantii albe cu crucea roşie şi cu coifurile lucitoare, ei erau întruparea curajului şi vitejiei. La fiecare lovitură de spadă, însoţită de un răcnet, cădea câte un mongol. -

în scurtă vreme, cavalerii încercuiţi reuşiră să încalece din nou, sau să se agate în spatele unui Templier.

Apoi, ca la paradă, aceştia făcură cale-ntoarsă, aducân-du-i pe öei salvaţi înapoi în rândurile lor.

165

Pierderile lor în oameni fură neînsemnate. În schimb, un cal din trei dispăruse, alţii cu pântecele sfâşiate de focurile de armă, alergau încă la întâmplare, împiedicîn-du-se în propriile lor intestine.

Calmul se lăsă din nou pe câmpul de bătaie.

Fiecare adversar aştepta ca celălalt să ia iniţiativa.

Atunci, Qoubilaï socoti că era momentul să-şi lanseze elefanţii, sperând că Guillaume îşi va epuiza ultimele rezerve de trăznete diabolice.

Templierul se feri cu grijă să cadă în capcană. El aşteptă ca pachidermele să ajungă la poalele pantelor, pe care se aflau poziţiile lui, pentru a pune să se dea foc ţiţeiului vărsat în şanţurile adânci săpate în zilele precedente.

Strategema sa avu un succes deosebit : înnebuniţi de flăcările care ie pârleau pântecele, pe care păturile de azbest nu le protejau, mungind de durere, elefanţii făcură cale-ntoarsă şi năvăliră asupra mongolilor...

Dezordinea era desăvârşită. Dar în acel moment, comandantul Thibaud Gaudin, ou sufletul la gură, veni să-l

prevină pe marele maestru că un atac mongol fusese declanşat simultan pe versantul. opus.

De data aceasta, nu încăpea nici un fel de viclenie : balişţii Începură să-şi lanseze din nou proiectilele aducătoare de moarte. Dar Qoubilaï voia să-l determine să le epuizeze ; Ofiţerii săi primiseră ordin să ucidă pe loc toţi fugarii, aşa că infanteriştii înaintau în pofida pierderilor îngrozitoare. Alţi şi alţi mongoli, escaladau fără încetare craterele încă fumegânde ; pentru un soldat ucis, alţii o sută veneau să* 1 înlocuiască, fără nici un fel de răgaz,.

De data aceasta, rezerva de grenade scăzu îngrijorător. Cu moartea în suflet, marele maestru ordonă încetarea focului. Templierii se pregătiră pentru lupta corp la corp.

166

Pe celălalt versant, cavaleria mongolă reluase ofensiva şi cavalerii creştini, copleşiţi de numărul lor mare, se retrăgeau. Situaţia devenea disperată...

Cât vedeai cu ochii, câmpia era un furnicar de duşmani.

Cruciaţilor nu le rămăsese decât o singură speranţă : să ucidă, Sei ucidă într-una, să-şi vândă scump pielea, înainte de a fi măturaţi de acea maree umană.

Şi-atunci, una, două, zece, o sută... de explozii atomice începură să nimicească spatele oştirii duşmane. Lovitură după lovitură, fără oprire, seryanţii trăgeau ca şi cum ar fi dispus de rezerve inepuizabile. Guillaume credea că visează. Coborându-şi faţada plină de sânge, el părăsi primele linii şi se-ndreptă spre catapulte.

Acolo... îl văzu pe fratele Jaubert, triumfător, care scotea fără încetare, alte şi alte brcnade din copiatorul sau care... funcţiona în sfârşit !

Acum toate catapultele erau în acţiune. Nici curajul legendar al mongolilor nu putea suporta un asemenea carnagiu ; începu debandada. Catapultele lungiră tirul.

Marele maestru zări la distanţă, conducători de elefanţi care se străduiau din răsputeri să stăpânească pachidermele pe care era instalată turela lui Qoubilaï. În 2fadar însă, şi baldachinul împodobit cu mătăsuri se prăbuşi.

O şarjă de cavaleri dotaţi cu grenade năvăli în rândurile gardei persoanele şi ajunseră până la hanul hanilor,

Plin de praf, înspăimântat, dar teafăr, Qoublaî fu luat prizonier. Cu mintea rătăcită, de o asemenea lovitură a soartei, el fu pus în lanţuri şi târât în faţa lui Guillaume d© Beau jeu, fără să aibă măcar posibilitatea să realizeze grozăvia înfrângerii sale...

în chiar acea seară, cruciaţii descopereau cu încântare miile de plăceri ale palatului imperial şi graţioasele sale curtezane.

167

EPILOG

Ajutat de noroc şi de curajul său, Guillaume de Beaujeu poseda acum cel mai mare Imperiu cucerit vreodată de un singur om.

Nimeni nu mai îndrăznea să-l înfrunte : vestea despre victoria sa, se răspândise în toată Asia ca un nor de praf. Qaîdon şi generalul Nayan, rămaşi până atunci în especta-tivă, veniră să i se încline.

Mândra dinastie Song, care domnea încă peste regiunea meridională a Catnaylor, trimise o ambasadă care să-i înmâneze cheia capitalei lor, Hang-Tchéou.

Şefii garnizoanelor din Qaracorum şi Cambaluc procedară la fel. Acum, fără ca măcar să se mai deplaseze, marele maestru îşi cçntinua cuceririle.

168

Totuşi, nu-şi păstră alături credincioşii, căci gestionarea unor teritorii atât de vaste impunea prezenţa unor oameni siguri. îi încredinţa, deci, mareşalului său, viteazul Pierre de Sevry, fostul hanat al lui Qaîdon şi regatul Tan-soxiane. Jean de Grailly, , care stătea ca pe jar, profită de prima ocazie pentru a se îmbarca pe o navă, ajunse la Bagdad şi de acolo la Bassorah, unde îl aştepta draga lui prinţesă.

în schimb, temperamentul vulcanic al lui Otto de Granson nu se putea mulţumi cu o viaţă liniştită, îri luxul unui palat. El adună o flotă şi, în^fruntea cavalerilor săi englezi, la care s*e adăugau mercenari mongoli, porni să cucerească legendara insulă Cipangu *,

Templierul de Tyr rămase alături de comandantul său pentru a redacta cronica epopeei sale de-acum legendare. In ce-l priveşte pe Thibaud Gaudin, el fu însărcinat cu conducerea afacerilor curente ale Imperiului.

Dintre supravieţuitorii acelei aventuri de neuitat, cel mai nedumerit era Qoubilaï. După capturarea sa, hanul hanilor se gândise că învingătorul său va pune să fie executat. Ori, marele maestru, îl tratase, dimpotrivă, cu mari onoruri, îi învăţase limba şi petrecea seri lungi stând de vorbă cu el. Mongolul îşi păstrase apartamentele, soţiile şi primea o pensie substanţială. Deveni, de asemenea, prieten apropiat al Templierului. O singură restricţie : o gardă, comandată de Garin, ajutat de cei doi fraţi ai săi, veghea asupra lui zi şi noapte.

în cursul unei asemenea discuţii amicale, Qoubilaï îl întrebă pe învingătorul său cum îşi procurase armele magice care-i aduseseră victoria. Guillaume avu un moment de ezitare, apoi povesti exact circumstanţele descoperirii lui Baphomet, alianţa trecută, cu acesta şi grenadele dă

169

ruite de acesta, trecând totuşi sub tăcere existenţa faimosului copiator al fratelui Jaubert.

Mongolul*fu extrem de uimit să afle existenţa extraterestrului; care pentru el erau numai nişte demoni care locuiau în sferele cereşti inaccesibile. Totuşi, francheţea noului său prieten îl determină să vorbească de revelaţia care avusese loc înainte de bătălia de la Calaçian, a magului tibetan.

Atunci fu rândul Tui Guillaume să fie profund stupefiat. Dând crezare acelei devinaţii, el, marele maestru al Templierilor, nu era decât o marionetă în mâinile lui Baphomet ! Avea de ce să fie uluit...

Până atunci, raporturile sale cu acea creatură, încă să-lăşuind în iaz, păruseră mai mult în avantajul lui şi crezuse că îl ţinea pe demonul acela la dispoziţia lui. În fond, numai hrana dusă cu fidelitate în fiecare zi, de Templierii de Pinay sau Bonlieu, îi dădeau lui Baphomet posibilitatea de a supravieţui. Marele maestru crezu întotdeauna că era suficient să pună capăt acestei practici pentru a termina cu acea creatură misterioasă. Şi iată, descoperise, că se-n£ela, că, a. sa-zisul captiv îl ţinea legat graţie uimitoarei sale puteri psihice !

Guillaume nu putea crede că lucrul acesta era adevărat. '

Totuşi, gândindu-se mai bine, îşi aminti de felul în care fusese subjugat fratele Jaubert. La urma urmei, avea oare dreptate acel mag necunoscut ?

După scurte cercetări, află că Tibetanul se afla încă în palat. Puse, deci, să fie chemat pentru a-l interoga.

De cum sosi, lama demonstra o putere extraordinară a spiritului său. spunând :

Puternice maestre Templier, ai procedat înţelept punând să fiu chemat ; am încercat să te avertizez de mai multe ori, dar de fiecare dată am fost respins. Té afli sub,

170

inliuenţa unui demon rău care se joacă cu tine. Toate acţiunile tale au fost ghidate de eL căci speră că ai lui îl vor găsi şi atunci, acea rasă se va răspândi pe întreg pământul, f ăcându-i sclavi pe oameni, aşa cum a făcut el cu tine.

— Pari într-adevăr dotat cu posibilităţi uimitoare, observă Guillaume, dar, până atunci, vorbele tale nu se sprijină pe nici o probă. Sunt numai afirmaţii gratuite, pe care orice şarlatan le poate spune !

— Atunci, spune-mi dacă este adevărat că tu comunici cu acel spirit pervers cu ajutorul efigiilor care-i poartă chipul şi care transmit vorbele peste pământ şi mări ?

— Nu pot sa neg asta şi recunosc chiar că posezi un uluitor dar al clarviziunii.

— Nu crezi, de asemenea, că-l ţii sub puterea ta, căci el nu se poate hrăni fără ajutorul alor tăi ?

— Este exact, dar pentru ca să ştii asta, trebuie să-mi fi citit gândurile !

— Ei bine, din moment ce recunoşti, în sfârşit puterea mea, poate am să fiu în stare să te ajut pentru a evita ca o catastrofă înspăimântătoare să se abată într-o zi asupra locuitorilor acestui Pământ. De fiecare dată când vorbeşti cu acest străin, îţi porunceşte să uiţi unele din spusele sale, care rămân ascunse în memoria ta. Eu însă, am reuşit să le aflu, ^descoperind că tu nu ai decât iluzia puterii : spiritul rău al lui Baphomet te subjugă !

Marele maestru, împietrit, tăcu; Ce ? Nu era deci decât un instrument docil care asculta de Baphomet ? Răspândirea adevăratei credinţe, pe care el o considerase ca singurul său ţel, nu era de fapt decât o cortină care ascundea o întreprindere vastă de cucerire al cărui singur beneficiar era acest extraterestru ! Incredibil... Totuşi, acest tibetan părea să

cunoască secretele cele mai ascunse... Da ! Trebuia să înfrunte realitatea, oricât de neplăcută

171

ar fi fost ea. Acum se puteau explica un mare număr de ciudăţenii : claustrarea lui Baphomet a părut întotdeauna ciudată, din moment ce ticălosul putea ieşi din sfera sa protectoare folosind o armură ermetică. Creatura aceasta n-avea nevoie să parcurgă Pământul, căci Templierii acţionau ia distanţă, după voinţa lui. De altfel, mai gândiseră şi alţii la fel : marele maestru Ospitalier, bănuia că încredinţarea acestui trăznet faimos, nu era decât o stratagemă diabolică.

Orgoliul lui Guillaume, îl împiedică să-şi recunoască imensa dezamăgire. Atunci Qoubilaï îi puse prieteneşte mâna pe umăr şi-l linişti :

— Ştiu ce trebuie să simţi... Credeţi-mă, mi-au fost necesare eforturi deosebite pentru a accepta pierderea Imperiului pe caré strămoşii mei mi-l lăsaseră moştenire. Nobleţea sufletului vostru a făcut din mine consilierul vostru, în loc să mă transforme în sclav. Trebuie să-l crezi pe magul aceala tibetan şi să acţionezi conform directivelor pentru a-i salva pe locuitorii Terrei. Fie ei cu pielea albă sau galbenă, soarta lor se află în mâinile voastre.

— Ce-mi propui ? întrebă marele maestru pe nerăsuflate.

— Am reflectat îndelung la această problemă gravă, căci ştiam că ai să-mi pui această întrebare, vprbi iarăşi lama. Armele tale, cât sunt ele de puternice, sunt neputincioase împotriva lui Baphomet, căci un cerc magic îl înconjoară, pe el şi nava lui. Pentru a-l învinge, nu există decât un mijloc, unul singur : să-i subjugăm spiritul, cum a făcut el cu tine şi să-l ucidem. Pentru aceasta am reunit un număr de înţelepţi, care posedă, ca şi mine, o mare putere psihică. Cu darurile noastre reunite, poate vom putea să-l îngenunchiem. Iată cum vom proceda : tu vei lua legătura cu acest demon, ca de obicei, cuplând efigia. Atunci, noi îl vom ataca prin surprindere, urmând calea

172

imaterială câre-i dă posibilitatea să converseze cu tine. Sper să-l învingem, căci nu va avea timp să-şi adune forţele. Lucrul acesta va necesita un efort considerabil şi nu sunt sigur că vom reuşi. Dar, nu avem de ales...

— în ordine ! Ai reuşit să mă convingi : se va face aşa cum doreşti.

Cei câţiva lama luară deci loc în încăperea în care se găsea transmiţătorul. Fratele Jaubert era pregătit să taie legătura dacă lucrurile aveau să ia o întorsătură nefavorabilă, după care Guillaume cuplă aparatul.

Tibetanii, imobili, privind fix înainte, păreau scufundaţi în transă cataleptică.

Apoi efigia se animă şi spuse :

— Aşadar, Guillaume, mă neglijezi... Trebuie, oricum să te fi odihnit după strădaniile tale, de-acum. Va trebui să ieşi din inactivitate şi să revii în Franţa pentru a-l face pe regele tău să înţeleagă că şi acolo tu eşti stăpânul, vei...

Fraza se-ntrerupse brusc la aceste cuvinte.

Fulgere luminoase colorară ochii mari ai efigiei. Guillaume simţi o durere atroce în cap, după care luminile pâl-pâiră şi se stinseră pe neaşteptate.

Templierul duse mâna la frunte pentru a încerca să-şi alunge durerea pătrunzătoare care-i strivea tâmplele. Strâmbându-se de durere, el se aplecă spre pupilele efigiei malefice. O încăpere vastă însângerată de o lumină roşiatică se oglindea în ele. Pereţii erau înţesaţi cu aparate ciudate, complet necunoscute. Pe jos, imobil, zăcea un pitic dezgustător la vedere, având două coarne scurte, în frunte şi două aripi la spate. Ar fi putut crede că priveşte o frescă de catedrală. Acum înţelegea întreaga grozăvie. Creierul său, eliberat, realiza, în sfârşit, că fusese jucăria unei fiinţe pe lângă care, el, marele maestru, era slab ca un copiL

Tibetanii, extenuaţi, se prăbuşiră la pământ, resim-ţindu-se de pe urma acestei lupte teribile. Feţele lor smochinite erau scăldate în sudoare. În cele din urmă, mai marele lor îşi reveni şi murmură :

— Ei, bine ! Demonul acela este mort. Lupta a fost mult mai. dură decât mă aşteptam. Am fi dat greş dacă eram mai slabi...

— Cum aş putea să te răsplătesc ? exclamă marele maestru. Mi-ai redat libertatea. Cerul să te binecuvânteze.

— Noi nu-ţi cerem nimic. Fii bun cy supuşii tăi şi nu uita niciodată că universul este populat de demoni răuvoitori, care nu caută decât să-i înşele pe bieţii oameni...

în felul acesta îşi pierdu Baphomet Imperiul.

Cei câţiva lama, copleşiţi de onoruri, plecară înapoi spre patria lor îndepărtată. Fratele Jaubert ar fi dorit tare mult să-i însoţească, dar Guillaume avea nevoie de el.

Terorizat de teama că într-o zi demoni veniţi din spaţiul sideral ar invada Pământul, voia cu orice preţ să pătrundă secretele navei de pe fundul iazului.

La ordinele sale, comandantul de Piney scoase nava din mlaştină cu ajutorul unui atelaj de cai şi un convoi o transportă până la Aignes-Mortes *, unde fu încărcată la bordul unei nave.

Ajunsă în Alexandria, fu transportată până în îndepărtatul Cathay, la uri loc cu astronava din deşertul Siriei, dezgropată din nisip.

înţeleptul frate Jaubert, devenit expert în materie; descoperi fără greutate secretul închizătorii magnetice a dispozitivului. Datorită resturilor celei de-a doua astronave, el speră să reuşească să construiască o navă care să poată zbura în spaţiile nemărginite ale cerului, iar fraţii Polo nu cereau decât să facă parte din echipaj.

Adesea, când Guillaume de Beau jeu contemplă răsăritul celor două luni ale planetei sale, una trandafirie, cealaltă alb-albăstruie, el se întreabă dacă Dumnezeul universului îi va permite vreodată să ajungă acolo...

¡ * * *

Nepătrunse sunt căile Domnului : astfel într-un univers paralel unde soarele se ridică la răsărit, Terra nu posedă decât un satelit. Acolo, istoria, aşa cum a transmis-o Templierul de Tyr, este cu totul alta. La 18 mai 1275, Guillaume de Beaujeu fu ucis la Saint-Jean-d'Acre, pe când apăra Turnul Blestemat, căci, nu avea, vai, explozibile atomice.

Jean de Gailly, grav rănit, se îmbarcă în mare grabă pe o navă, împreună cu Otto de Granson şi cu marele maestru Ospitalier, rănit de o săgeată.

Mareşalul Pierre de Sevry şi comandantul Thibaud Gaudin, înfrânţi de către sultan, pieriră sub dărâmăturile castelului — fortăreaţă ale Templului, dimpreună cu două mii de mameluci...

— SFÂRŞIT -